

Al doilea volum al seriei
ALEX RIDER, SUPERȘPIONUL ADOLESCENT

ACADEMIA
POINT BLANC
ANTHONY HOROWITZ

„Alex Rider este eroul perfect al secolului XXI.”

The Daily Telegraph

www.virtual-project.eu

ANTHONY HOROWITZ este, cu siguranță, unul dintre cei mai iubiți autori de cărți pentru copii și tineri. Născut la Londra, el mărturisea că „am știut cu siguranță că vreau să devin scriitor la vârsta de 8 ani; [...] doream să mă răzbun în cărțile mele pentru toate nedreptățile pe care le-am avut de suferit în copilărie”. Cea mai vestită serie scrisă de Horowitz este cea a romanelor despre Alex Rider, superspionul de 14 ani, acest James Bond adolescent pe care-l vom întâlni în: *Stormbreaker*, *Point Blanc*, *Skeleton Keys*. La fel de celebre sunt și celelalte romane ale sale: cele din seria *Diamond Brothers* (*The Falcon's Malteser*, *Public Enemy Number Two*, *South by South East*), dar și: *Granny*, *The Devil and his Boy*, *The Switch*, *Groosham Grange and the Unholy Grail*.

ANTHONY HOROWITZ
ACADEMIA
POINT BLANC

Original: *Point Blanc* (2001)

Al doilea volum al seriei

ALEX RIDER,

SUPERSPIONUL ADOLESCENT

Traducerea:

MĂDĂLINA-MONICA BADEA

virtual-project.eu

Editura: RAO

2004

ÎN CĂDERE LIBERĂ

Michael J. Roscoe era un om precaut. Mașina care îl ducea la serviciu la șapte și cincisprezece minute în fiecare dimineață era un Mercedes făcut la comandă, cu portiere din oțel blindat și cu geamuri antiglonț.

Șoferul său, un fost agent FBI, avea o armă Beretta, semiautomată, și știa cum să o folosească. Din locul în care parca mașina până la intrarea în Roscoe Tower de pe Fifth Avenue din New York nu erau decât cinci pași, și totuși pe fiecare centimetru al acestui drum era urmărit de camere de luat vederi cu circuit închis. Odată ce s-au închis ușile automate în spatele lui, un recepționar îmbrăcat în uniformă – și el înarmat – îl urmări din ochi cum traversează foaierea și urcă în ascensorul personal.

Ascensorul avea pereții îmbrăcați în marmură albă, un covor albastru, o balustradă argintie și niciun buton. Roscoe își lipi palma de un mic panou de sticlă. Senzorii încorporați îi citiră amprente, le verifică și ascensorul fu activat. Ușile se închiseră și ascensorul urcă fără oprire până la etajul șaiszeci.

În afară de el nimeni nu folosea vreodată acest lift. Nu se oprea niciodată la un alt etaj al clădirii. În timp ce liftul urca, recepționarul le anunța telefonic angajaților din biroul domnului Roscoe sosirea acestuia.

Toți angajații din biroul privat al lui Roscoe fuseseră aleși pe sprânceană și verificați la sânge. Era imposibil să ai o întrevedere cu el fără programare, iar să o obții putea să dureze chiar și trei luni.

Când ești bogat, trebuie să ai grijă. Sunt pe lume destui dezaxați, răpitori, teroriști... oameni disperați, oameni nedreptățiți.

Michael J. Roscoe era președintele Roscoe Electronics, iar în topul celor mai bogați oameni din lume era pe locul nouă sau zece – și era însăși imaginea precauției.

Când chipul său a apărut pe coperta revistei *Time* („Regele electronicii”), a înțeles că devenise o țintă. Prin urmare, când se afla în locuri publice mergea repede, cu capul plecat. Purta ochelari care îi ascundeau în mare parte chipul rotund, cu trăsături frumoase. Purta costume scumpe, dar create de anonimi. Dacă mergea la teatru sau lua masa în oraș, ajungea mereu în ultimul moment, și prefera să nu aștepte prea mult, în același loc.

Viața lui era supravegheată cu zeci de sisteme de securitate, care îl iritaseră la început, dar care acum făceau parte din rutină.

Însă rutina, după cum știe orice spion sau agent de securitate, te poate ucide. Rutina îi spune dușmanului unde și când te duci. Rutina avea să-l ucidă pe Michael J. Roscoe, și moartea urma să-i bată la ușă chiar azi.

Bineînțeles, Roscoe habar n-avea de toate astea; din lift intră direct în biroul său privat – o încăpere uriașă ce ocupa o aripă a clădirii, cu doi pereți de sticlă care dădeau spre Fifth Avenue la nord și, respectiv, Central Park la vest. În ceilalți doi pereți se aflau o ușă, o bibliotecă joasă și, lângă ascensor, un singur tablou pictat în ulei: o vază cu flori semnată Vincent Van Gogh.

Nici biroul acoperit cu sticlă mată nu era mai încărcat. Se aflau pe el un computer, o agendă cu coperte de piele, un telefon și fotografia înrămată a unui băiat de paisprezece ani.

În timp ce își dădea jos sacoul și se așeza la birou, Roscoe se pomeni uitându-se la fotografie. Păr blond, ochi albaștri și pistruiat. Paul Roscoe semăna izbitor cu tatăl său; cu patruzeci de ani în urmă.

Roscoe avea acum cincizeci și patru de ani și începea să-și arate vârsta, în ciuda bronzului permanent. Fiul său era aproape la fel de înalt ca el. Fotografia fusese făcută vara trecută, când erau în Long Island. Au ieșit în larg cu barca, apoi au făcut un grătar pe plajă. A fost una din puținele zile fericite petrecute de ei doi împreună.

Ușa se deschise și intră secretara. Helen Bosworth era englezoaică. Își părăsise căminul și soțul ca să vină să lucreze la New York, și îi plăcea la nebunie ceea ce făcea. Lucra în acest birou de unsprezece ani, timp în care nu omisese niciodată vreun detaliu, nu făcuse niciodată vreo greșală.

— Bună dimineă, domnule Roscoe, spuse.

— Bună dimineă, Helen.

Îi puse un dosar pe birou:

— Sunt ultimele informații primite de la Singapore. Calculul prețurilor pentru agenda electronică R-15. La douăsprezece și jumătate luați prânzul cu domnul senator Andrews. Am făcut rezervări la Ivy...

— N-ai uitat să suni la Londra? o întrebă Roscoe.

Helen Bosworth clipi. „De ce oare o mai întrebese, când știa foarte bine că ea nu uită niciodată nimic?”

— Am luat legătura cu cineva din biroul lui Alan Blunt ieri după-amiază, zise ea. După-amiază la New York însemna seara la Londra. Domnul Blunt nu era disponibil, dar v-am programat o convorbire telefonică directă cu el pentru azi după-amiază. O să vă facem legătura pe telefonul din mașină.

— Îți mulțumesc, Helen.

— Doriți să vi se trimită cafeaua?

— Nu, mulțumesc, Helen. Azi nu vreau cafea.

Helen Bosworth ieși, sincer îngrijorată. Nu vrea cafea? Ce mai urma oare? De când îl știa, domnul Roscoe își începea ziua cu un espresso dublu. Să fie bolnav? În orice caz, nu prea fusese în apele lui în ultima vreme... cam de când s-a întors Paul de la școala aceea din sudul

Franței. Și pe urmă și convorbirea asta cu Alan Blunt, la Londra! Deși nu-i spusese nimeni cine e Alan Blunt, ea îi văzuse numele odată într-un dosar. Avea legătură cu Serviciul Britanic Militar de Informații, MI6. Ce treabă avea domnul Roscoe cu un spion?

Helen Bosworth se întoarse în biroul ei și se calmă, dar nu cu cafea – nu putea să sufere cafeaua – ci cu o ceașcă revigorantă de ceai englezesc pentru micul dejun. Se petrecea ceva foarte ciudat, și ei nu-i plăcea asta. Nu, nu-i plăcea deloc.

*

În acest timp, mai jos cu șaizeci de etaje, la recepție, sosise un bărbat îmbrăcat într-o salopetă gri, purtând un ecuson în piept. Conform ecusonului, se numea Sam Green și era mecanic de control la compania de ascensoare X-Press Elevators Inc. Într-o mână avea o servietă, iar în cealaltă – o trusă argintie, voluminoasă cu unelte. Le puse jos pe amândouă în fața biroului de la recepție.

De fapt, numele său real nu era Sam Green. Părul – negru și ușor slinos – era fals, ca și ochelarii, mustața și dinții neregulați. Arăta de cincizeci de ani, dar în realitate avea vreo treizeci. Nimeni nu-i știa numele adevărat, însă în branșa în care lucra un nume era ultimul lucru pe care și-l putea permite. Era cunoscut ca Gentlemanul, și era unul dintre cei mai bine cotați și eficienți ucigași plătiți din lume. I se dăduse această poreclă pentru că le trimitea întotdeauna flori familiilor victimelor sale.

Recepționarul se uită la el întrebător.

— Am venit pentru ascensor, zise.

Vorbea cu accent de Bronx, deși în toată viața lui nu petrecuse mai mult de o săptămână acolo.

— Ce-i cu ascensorul? întrebă recepționarul. Doar ați mai fost și săptămâna trecută.

— Corect! Am găsit un cablu defect la ascensorul doisprezece. Cablul trebuie înlocuit, dar atunci n-am avut la noi piesele necesare. Așa că m-au trimis pe mine din nou. Gentlemanul se căută prin buzunare și scoase o hârtie mototolită: Doriți să sunați la sediu? Am aici ordinul de serviciu.

Dacă recepționarul ar fi sunat la X-Press Elevators Inc., ar fi aflat că aveau într-adevăr un angajat pe nume Sam Green – care însă nu mai venise la serviciu de două zile. Asta pentru că adevăratul Sam Green zăcea pe fundul râului Hudson cu un cuțit înfipt în spate și cu un bloc de beton de vreo zece kilograme legat de picioare. Dar recepționarul nu sună, iar Gentlemanul bănuise că nu se va deranja. La urma urmei, lifturile se stricau tot timpul. Mecanicii veneau și plecau unul după altul. Ce mai conta unul în plus sau în minus?

Recepționarul îi făcu semn că e în regulă:

— Poftiți!

Gentlemanul puse hârtia la loc, își luă servieta și trusa de scule și se îndreptă spre lifturi. Erau douăsprezece lifturi publice care deserveau acel zgârie-nori, plus al treisprezecelea, cel al lui Michael J. Roscoe. Liftul doisprezece era ultimul din șir. În timp ce se urca în el, un băiat care făcea livrări, cu un pachet în brațe, încercă să-l urmeze.

— Îmi pare rău, spuse Gentlemanul. E scos din uz pentru reparații.

Ușile se închiseră. Apăsă butonul cu numărul șaiszeci și unu.

Primise misiunea cu doar o săptămână în urmă. Fusese nevoit să acționeze repede – să-l lichideze pe adevăratul mecanic de control, să-i împrumute identitatea, să se familiarizeze cu planurile clădirii Roscoe Tower și să facă rost de echipamentul sofisticat de care știa că va avea nevoie. Cei care îl angajaseră doreau ca multimilionarul să fie eliminat cât mai repede. Și, ceea ce era și mai important, moartea lui trebuia să pară un accident. Pentru treaba asta Gentlemanul ceruse – și primise – două sute de mii de dolari. Banii intrau într-un cont din Elveția – jumătate acum, jumătate după.

Ușa liftului se deschise. Etajul șaiszeci și unu era folosit în principal pentru întreținere. Aici se aflau rezervoarele cu apă, precum și computerele care controlau temperatura, aerul condiționat, camerele de supraveghere și tot de aici erau controlate și ascensoarele din întreaga clădire. Gentlemanul deconectă liftul, folosind cheia de control manual care-i aparținuse lui Sam Green, după care se îndreptă spre computere. Știa exact unde sunt. Le-ar fi găsit chiar și cu ochii închiși. Își deschise servieta unde, în partea de dedesubt, se afla un laptop. Pe capac erau fixate diverse burghie și alte unelte asemănătoare.

Îi luă doar cincisprezece minute ca să pătrundă în rețeaua principală din Roscoe Tower și să-și conecteze laptop-ul la schema de conexiuni din interiorul acesteia. Îi luă ceva mai mult să spargă sistemele de securitate Roscoe, dar reuși până la urmă. Tastă o comandă. Aflat la etajul de dedesubt, ascensorul personal al lui Michael J. Roscoe făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată până atunci: urcă un etaj și ajunse la șaiszeci și unu. Ușa, ce-i drept, rămase închisă. Dar Gentlemanul nu avea nevoie să intre.

Își luă servieta și trusa de argint cu unelte și le duse în liftul cu care urcase de la recepție. Îl activă cu cheia de control manual și apăsă butonul cincizeci și nouă. Dezactivă din nou liftul, apoi se ridică pe vârfuri și împinse. Pe tavanul liftului era o trapă care se deschidea în afară. Scoase întâi servieta și trusa, apoi își luă avânt și se cățăra deasupra liftului. Se găsea acum în puțul ascensoarelor din Roscoe Tower. Era înconjurat de grinzi și cabluri înnegrite de vâșcă și de mizerie. Cabluri groase de oțel atârnavă; unele vibrau sub greutatea încărcăturii pe care o ridicau sau o coborau. Privind în jos, văzu un tunel pătrat care părea fără sfârșit, complet întunecat, cu excepția

fășiiilor slabe de lumină care apăreau și dispăreau în funcție de ascensoarele ce ajungeau la diverse etaje. Briza de afară reușise să pătrundă și aici, agitând praful care îi intra în ochi. Lângă el se aflau ușile unui lift pe care dacă le-ar fi deschis ar fi intrat direct în biroul lui Roscoe. Deasupra lui și la câțiva metri spre dreapta vedea partea de dedesubt a liftului particular al acestuia.

Avea trusa de unelte lângă el, acolo, pe acoperișul liftului. O deschise cu grijă. Cutia era tapisată cu un burete gros. Înăuntru, într-un compartiment special, se găsea un instrument ce părea a fi un aparat de proiecție complicat, din argint și concav, cu o lentilă groasă de sticlă. Îl scoase din cutie și se uită la ceas. Opt și treizeci și cinci de minute. Avea nevoie de o oră ca să atașeze dispozitivul pe partea de dedesubt a liftului lui Roscoe, și apoi încă puțin timp ca să se asigure că funcționează. Avea timp berechet.

Gentlemanul zâmbi pentru sine, scoase o șurubelniță electrică și-și începu treaba.

La ora douăsprezece, Helen Bosworth anunță prin telefon:

— V-a sosit mașina, domnule Roscoe.

— Mulțumesc, Helen.

Roscoe nu lucrase prea mult în dimineața aceea, își dădea seama că nu îi stătea mintea la afaceri. Se mai uită o dată la fotografia de pe birou. Paul. Oare cum de s-a putut înrăutăți într-atât relația dintre un tată și fiul său? Și oare de ce în ultimele luni lucrurile au degenerat atât de mult?

Se ridică, își puse sacoul și traversă biroul – se ducea să ia masa cu senatorul Andrews. Lua adesea masa cu diverși politicieni. Toți voiau câte ceva de la el – unii îi voiau banii, alții ideile, alții îl voiau pe el pur și simplu. Un om cu averea lui Roscoe era un prieten influent și se știe că politicienii au nevoie de cât mai mulți prieteni de acest gen.

Apăsă butonul ascensorului și ușile se deschiseră. Făcu un pas înainte.

Ultimul lucru pe care l-a văzut Michael J. Roscoe a fost interiorul unui ascensor cu pereții cu marmură albă, cu un covor albastru pe jos și cu o balustradă argintie.

Piciorul drept, încălțat cu unul din pantofii din piele neagră lucrați manual la comandă într-un mic atelier din Roma, ajunse la nivelul covorului și trecu... prin el. Restul corpului urmă aceeași direcție, aplecându-se în interiorul liftului și apoi căzu prin acesta. Urmă o cădere de șaiszeci de etaje – căderea morții. Era atât de surprins de ce i se întâmplă, complet incapabil să înțeleagă, încât nici măcar nu a strigat. A căzut pur și simplu în întunericul din spațiul liftului, lovindu-se de vreo două ori de pereți, și s-a prăbușit pe podeaua de beton aflată cu două sute de metri mai jos.

Liftul rămase pe loc. Părea real, dar de fapt nici nu era acolo. Roscoe pășise într-o hologramă proiectată în spațiul gol unde ar fi trebuit de fapt să se afle liftul.

Gentlemanul programase ușa să se deschidă atunci când Roscoe apasă butonul de apel și îl privi în tăcere cum pășește în neant. Dacă miliardarul s-ar fi uitat măcar o clipă în sus, ar fi văzut proiectorul de holograme argintiu care transmitea imaginea, fixat la câțiva metri deasupra lui. Dar un om care se urcă în lift ca să meargă la masă nu se uită în sus. Gentlemanul știa acest lucru. Și el nu se înșela niciodată.

La douăsprezece și treizeci și cinci de minute, șoferul sună să anunțe că domnul Roscoe nu ajunsese la mașină.

Peste zece minute, Helen Bosworth alertă personalul de securitate, care începu să cerceteze foaierul clădirii.

La ora unu au sunat la restaurant. Senatorul era acolo, și își aștepta invitatul pentru masa de prânz. Dar Roscoe nu ajunsese.

Cadavrul nu a fost descoperit decât a doua zi; în acest răstimp, dispariția miliardarului devenise știrea zilei la toate emisiunile din America. Un accident bizar – cel puțin așa părea. Nimeni nu a reușit să înțeleagă ce se întâmplase. Și asta pentru că, bineînțeles, între timp Gentlemanul reprogramase rețeaua principală, îndepărtase proiectorul și lăsase totul în perfectă ordine înainte de a părăsi clădirea.

După două zile, un bărbat care nu arăta câtuși de puțin a mecanic de control sosi la Aeroportul Internațional JFK. Urma să ia avionul spre Elveția. Dar înainte de plecare intră într-o florărie, cumpără o duzină de lalele negre și ceru să fie trimise la o anumită adresă. A plătit cu bani gheață. Și nu și-a dat numele.

UMBRA ALBASTRĂ

Singurătatea te apasă cel mai greu atunci când ești printre oameni. Alex Rider traversa terenul de joacă, înconjurat de sute de băieți și de fete cam de aceeași vârstă cu el. Cu toții se îndreptau în aceeași direcție, îmbrăcați în aceeași uniformă albastru cu gri, și probabil că toți se gândeau cam la aceleași lucruri.

Tocmai luase sfârșit ultima oră de curs din ziua aceea. Timpul care rămânea până la culcare avea să fie ocupat cu teme, ceai și uitatul la televizor. Încă o zi de școală. Și atunci, el de ce se simțea atât de străin, de parcă ar fi privit aceste ultime săptămâni ale trimestrului din spatele unui uriaș ecran de sticlă?

Alex își aruncă ghiozdanul pe umăr și își continuă drumul către grilajul pentru biciclete. Ghiozdanul era greu. Ca de obicei, înăuntru se aflau teme suplimentare la două materii... limba franceză și istorie.

Lipsise de la școală două săptămâni și trebuia să lucreze mult ca să recupereze. Profesorii nu-i arătaseră prea multă înțelegere. Ce-i drept, nu se exprimaseră deschis în acest sens, însă atunci când s-a întors în cele din urmă, aducând o scutire medicală („... o gripă urâtă, cu complicații”), dăduseră din cap zâmbind, spunându-și în sinea lor că băiatul e cam cocoloșit și răsfățat. Pe de altă parte însă, trebuiau să-i ierte anumite lucruri. Știau cu toții că Alex nu are părinți, și că, până de curând, locuise cu un unchi care murise într-un accident de mașină. Dar chiar și așa, două săptămâni la pat era cam mult! Până și prietenii lui apropiați recunoșteau asta.

Și nu putea să le spună adevărul. Nu avea voie să spună nimănui ce se întâmplase de fapt. Asta făcea ca situația să fie de-a dreptul îngrozitoare.

Alex privi în jur, la copiii care ieșeau șuvoaie pe porțile școlii, unii se jucau cu mingea, alții vorbeau la mobil. Se uită la profesorii care se urcau în mașinile lor, luate la mâna a doua. La început avusese impresia că toată școala s-a schimbat în timpul cât fusese plecat. Dar acum știa că se întâmplase ceva mult mai rău. Totul era la fel ca înainte, cel care se schimbaseră era el.

Alex avea paisprezece ani; era un elev obișnuit al unei școli obișnuite din vestul Londrei. Sau, cel puțin, așa fusese. Cu doar câteva săptămâni înainte, descoperise că unchiul său fusese agent secret al MI6. Unchiul – Ian Rider – fusese ucis, și cei de la MI6 îl obligaseră pe Alex să-i ia locul acestuia. Trecuse printr-un antrenament de bază privind tehnicile de supraviețuire SSA(1) și fusese trimis într-o misiune nebunească undeva, pe coasta de sud. Fusese hăituit, se trăsese în el și se aflase chiar la un pas de moarte. Și când totul se terminase, i-au făcut bagajele și l-au trimis înapoi la școală, de parcă nu se întâmplase nimic. Dar înainte de asta, l-au pus să semneze o declarație de

confidențialitate privind secretele de stat. Alex zâmbi când își aduse aminte de asta. Nu era nevoie să semneze nimic. Oricum nu l-ar fi crezut nimeni.

Dar confidențialitatea asta începea să-l stânjenească. De câte ori îl întreba cineva ce-a făcut în săptămânile când a lipsit de la școală, trebuia să spună că a stat în pat, că și-a petrecut vremea citind, lăncezind în casă și așa mai departe. Nu că ar fi vrut să se laude cu ceea ce făcuse, dar nu-i plăcea deloc să-și mintă prietenii. Îl înfuria cumplit. Cei de la MI6 nu-i puseseră doar viața în pericol, ei i-o încuiaseră pur și simplu într-un dulap cu dosare și aruncaseră cheia.

Ajunse la grilajul pentru biciclete. Cineva îi aruncă un „la revedere” și Alex îi răspunse dând din cap, apoi își îndepărtă o șuviță de păr care-i căzuse în ochi.

Câteodată își dorea ca toată afacerea asta cu MI6 să nu fi existat niciodată. Dar în același timp – trebuia să recunoască – o parte din el își dorea să i se întâmple din nou. Uneori simțea că locul lui nu mai e în lumea comodă și lipsită de pericole a Școlii Brookland. Prea multe se schimbaseră.

Și, la drept vorbind, nimic nu putea fi mai rău decât să ai de făcut teme în plus la două materii.

Scoase bicicleta din grilaj, îi descuie lacătul, își puse ghiozdanul cum trebuie pe spate și se pregăti de plecare. Atunci văzu mașina aceea albă și rablagită parcată la intrarea în școală. A doua oară în aceeași săptămână.

Toată lumea știa ce învârte tipul cu mașina albă.

Avea douăzeci și ceva de ani, era chel, și în locul dinților din față avea două cioturi rupte, iar în ureche avea cinci cercei. Nu-și făcea public numele. Când se vorbea despre el, i se spunea Skoda – după marca mașinii pe care o avea. Dar unii spuneau că se numește Jake și că învățase la Brookland. Dacă era așa, atunci revenise aici ca un strigoi nesuferit; acum îl vedeai, iar în clipa următoare dispărea – chiar înainte să treacă vreo mașină de poliție sau vreun profesor curios.

Skoda vindea droguri. Droguri ușoare pentru cei din cursul inferior și marfă mai tare oricărui elev din clasa a șasea (2), suficient de prost ca să o cumpere.

Lui Alex i se părea incredibil cât de lesne îi mergea afacerea lui Skoda, cum împărțea el pachetele în plină zi. Ce-i drept, în școală exista un cod al onoarei. Nimeni nu turna la poliție, nici măcar când venea vorba de o năpărcă de teapa lui Skoda. Și pe deasupra mai exista și teama că, dacă îl prindeau pe Skoda, s-ar fi putut să-i prindă și pe o parte din clienții lui – și aceștia erau prieteni, colegi de clasă.

Drogurile nu fuseseră niciodată o problemă serioasă la Brookland, însă de curând situația începuse să se schimbe.

O gașcă de elevi de șaptesprezece ani începuseră să ia marfă de la Skoda, și după aceea obiceiul se răspândise, tot atât de repede cum se propagă cercurile formate dacă arunci o piatră în apă. Avuseseră loc niște incidente, și de vreo două ori niște elevi mai mici fuseseră amenințați și obligați să le dea bani celor mari. Marfa lui Skoda se scumpea pe măsură ce voiai să cumperi mai mult – și nici la început nu fusese prea ieftină.

Alex văzu cum un băiat brunet, cu umeri lați și cu o acnee rebelă își târșăie picioarele către mașină, se oprește puțin în dreptul geamului, pentru ca apoi să își continue drumul.

Brusc, îl cuprinse furia. Băiatul se numea Colin și doar cu un an în urmă fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Alex.

De altfel, pe atunci, toată lumea îl plăcea pe Colin, dar între timp situația se schimbase drastic. Colin era totdeauna prost dispus și devenise retras. Nici la învățătură nu mai era printre primii. Și dintr-odată nimeni n-a mai vrut să aibă de-a face cu el – și iată motivul. Până acum Alex nu se gândise prea mult la droguri; își spusese doar că el nu va încerca niciodată, dar iată că vedea cum omul cu mașina albă nu otrăvește doar o mână de copii inconștienți, ci întreaga școală.

Apăru un polițist și se îndreptă spre poartă. O clipă mai târziu mașina albă dispăruse, lăsând în urmă un nor de gaz negru. Fără să-și dea seama prea bine ce face, Alex se urcă pe bicicletă și pedală rapid spre ieșire, trecând ca o furtună pe lângă secretara care pleca și ea spre casă.

— Mai încet, Alex! strigă aceasta și oftă, pentru că Alex nici nu o băgase în seamă.

Domnișoara Bedfordshire avusese întotdeauna o slăbiciune pentru Alex, fără să știe prea bine de ce. Era singura din toată școala care se întrebase dacă nu cumva absența băiatului ascundea mai multe decât reieșea din scutirea medicală.

Skoda albă accelerează, viră la stânga, apoi la dreapta, și Alex crezu că nu va putea să se țină după ea. Dar mașina intră în labirintul de străzi lăturalnice care dădea în King's Road, ajunsese inevitabil în blocajul de trafic ce se forma la ora patru și se opri la vreo două sute de metri în fața lui.

La începutul secolului al XXI-lea, media vitezei de deplasare în Londra este mai scăzută decât cea din epoca victoriană. În timpul orelor de vârf, pe aproape orice traseu, ajungi mai repede cu orice tip de bicicletă decât cu mașina. Iar bicicleta lui Alex nu era orice bicicletă. Era un Condor Junior Roadracer, făcută la comandă pentru el într-un atelier care funcționa de peste cincizeci de ani pe aceeași stradă din Holborn. Îi adăugase de curând un sistem integrat de frânare și un schimbător de viteze fixat pe ghidon; printr-o simplă mișcare a degetului mare, bicicleta trecea într-o treaptă superioară de

viteză, și Alex simțea lanțul ușor de titan cum toarce sub el.

Ajunse din urmă mașina exact când aceasta dădea colțul și intra în trafic pe King's Road. Spera că Skoda nu va ieși din oraș, dar, în același timp, avea senzația că nu va merge prea departe. Traficantul nu alesese Școala Brookland ca loc de acțiune doar pentru că învățase și el acolo. Probabil că locuia undeva, în zonă – nu foarte aproape, dar nici prea departe.

Culoarea semaforului se schimbă și mașina albă demară și se îndreptă spre vest. Alex pedala încet, rămânând mereu la o distanță de câteva mașini în urmă, în cazul în care Skoda s-ar fi uitat în oglinda retrovizoare.

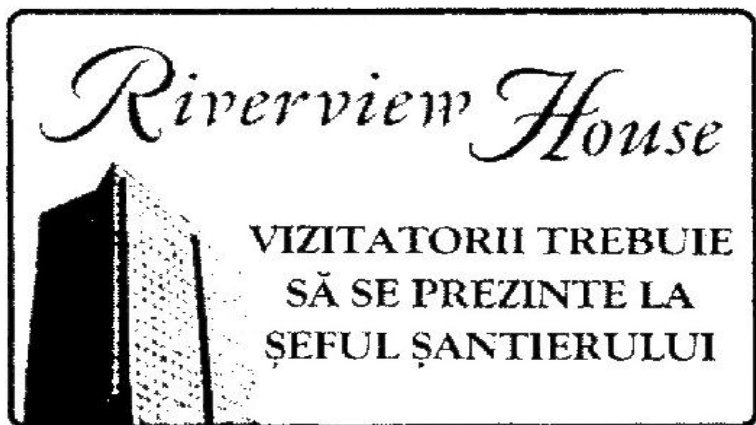
Ajunseră la intersecția World's End; șoseaua se eliberă subit și Alex trebui să schimbe din nou viteza și să pedaleze din greu ca să nu rămână în urmă. Mașina își continuă drumul, traversă Parson's Green și se îndreptă spre Putney. Alex schimbă banda, tăindu-i calea unui taxi. Primi drept răsplată un claxon violent.

Era cald și temele la franceză și istorie atârnavu greu în ghiozdan. Oare cât avea să mai dureze călătoria asta? Și, odată ajunși, ce putea el să facă? Alex începea să se întrebe dacă e bine ce face, când mașina ieși de pe șosea. Ajunseseră.

Skoda se opri într-o zonă cu macadam, o parcare provizorie aflată lângă Tamisa, nu departe de Podul Putney.

Alex rămase pe pod, fără să încurce circulația mașinilor, și privi cum traficantul iese din mașină și se îndepărtează mergând pe jos.

Era o zonă în construcție; încă un bloc cu apartamente de lux avea să zgârie cerul Londrei. Acum, clădirea se prezenta sub forma respingătoare a unei schelării din oțel și plăci prefabricate de beton. În jur mișuna o armată de oameni cu caschete de protecție. Se vedeau buldozere, betoniere și, tronând deasupra a tot și toate, o uriașă macara galben-canar. Era și un panou indicator:

Alex se întreabă dacă Skoda are vreo „afacere” și pe șantier. Părea să

se îndrepte către poarta de acces. Dar schimbă direcția chiar înainte de a ajunge. Alex îl privi, nedumerit.

Șantierul era înghesuit între pod și un grup de clădiri moderne. Printre acestea se aflau un *pub* ⁽³⁾, o clădire ce părea a fi un centru de conferințe nou-nouț și, în fine, o secție de poliție, având în față o parcare pe jumătate plină cu mașinile poliției.

Chiar lângă șantier se afla un debarcader de lemn la care erau ancorate două vase de croazieră cu cabine și o barjă veche cu schelet metalic ce ruginea tăcută în apa întunecată. Alex nici nu văzuse debarcaderul, dar Skoda îl traversă hotărât și se urcă pe puntea barjei. Deschise o ușă și dispăru îndărătul ei.

Oare aici locuia? Era aproape seară. „E puțin probabil, se gândi Alex, să plece la ora asta la plimbare pe Tamisa în jos.”

Se urcă iar pe bicicletă și se îndreptă agale spre capătul podului, apoi spre parcare. Găsi un loc mai ferit unde își lăasă bicicleta și ghiozdanul, și, de data asta pe jos, se îndreptă încet spre debarcader.

Nu se temea că va fi prins. Era un loc public și, chiar dacă Skoda ar fi reapărut, nu avea ce să-i facă. Dar îl rodea curiozitatea. Ce căuta un traficant de droguri la bordul unei barje? Era ciudat. Alex nu știa cum va acționa, însă voia în primul rând să arunce o privire înăuntru. Apoi se va hotărî.

Debarcaderul de lemn scârțâi sub pașii lui. Barja se numea *Umbra albastră* dar nu mai erau decât vagi rămășițe de albastru în vopseaua scorojită, pe osatura metalică ruginită și pe puntea murdară, plină de păcură. Barja avea vreo zece metri lungime; era perfect pătrată, având o singură cabină în mijlocul punții. Era cufundată destul de adânc în apă și Alex bănuia că spațiul de locuit se află sub nivelul punții. Îngenunche pe debarcader, prefăcându-se că își leagă șireturile, sperând să vadă ceva prin ferestrele înguste și oblice. Dar toate draperiile erau trase. Ce să facă?

Barja era amarată pe una din laturile debarcaderului. Cele două vase de croazieră se aflau pe cealaltă parte, unul lângă altul.

Era clar că Skoda are nevoie de intimitate, dar probabil că avea nevoie și de lumină, așa că la ferestrele din partea cealaltă nu avea de ce să tragă draperiile – fiindcă acolo nu era decât râul. Însă, pentru a se putea uita prin acele ferestre, Alex trebuia să se urce și el în barjă. Se gândi câteva clipe. Cu siguranță, merita să riște. Era destul de aproape de șantier. Nu putea să pățească nimic cu atâția oameni în jur.

Puse un picior pe punte și, încet, se lăsă cu toată greutatea pe el. Se temea că mișcarea ambarcației îl va da de gol. Și, într-adevăr, aceasta se lăsă sub greutatea lui; însă Alex își alesese bine momentul. Tocmai trecea pe acolo o șalupă a poliției, îndreptându-se spre oraș, în susul râului. Barja săltă ușor pe undele formate de trecerea șalupei; până să

se oprească, Alex era deja la bord, ghemuit lângă ușa cabinei.

Acum putea auzi muzica dinăuntru, ritmul dur al unei formații rock.

Nu-și dorea să facă asta, dar nu avea de ales, era singurul mod prin care putea să privească înăuntru. Așa că alegea o porțiune ceva mai curată a punții și se întinse pe burtă. Cu o mână pe balustradă, se aplecă peste marginea barjei și își împinse corpul înainte; acum atârna deasupra apei, cu capul în jos.

Într-adevăr, draperiile de pe partea asta nu erau trase. Prin fereastra murdară, văzu doi bărbați: Skoda fuma, așezat pe unul din cele două paturi suprapuse, iar celălalt, un tip blond și urât, cu gura strâmbă și cu o barbă nerasă de vreo trei zile, îmbrăcat în blugi și cu o bluză de trening ruptă făcea cafea la o sobiță. Muzica provenea de la un *ghetto-blast*⁽⁴⁾ cocoțat pe un raft.

Alex cercetă cabina. În afară de două paturi suprapuse și de o bucătărioară, alte semne de confort casnic nu existau. Însă barja primise în mod evident altă destinație. Skoda și amicul lui o transformaseră într-un laborator plutitor.

Existau două suprafețe de lucru metalice, o chiuvetă și un cântar electronic. Peste tot erau eprubete, arzătoare Bunsen, retorte, pâlnii de sticlă și linguri pentru măsurat. Locul era mizerabil – era clar că cei doi nu țineau prea mult la igienă – dar Alex și-a dat seama că aici era punctul central al afacerii lor. Aici preparau drogurile pe care apoi le vindeau; aici le împărțeau, le cântăreau și le făceau pachetele care luau drumul școlilor din împrejurimi.

Ce idee nebunească – să-ți încropești un laborator de preparat droguri pe o barcă, aproape în buricul Londrei, la o aruncătură de băț de o secție de poliție. Dar, în același timp, era o idee deșteaptă. Cine s-ar fi gândit să caute droguri tocmai acolo?

Blondul se întoarse brusc și Alex se încovrigă și se rostogoli înapoi pe puncte. Pentru o clipă, îl cuprinse amețeala. Cum stătuse atârnat cu capul în jos, sângele îi venise în cap. Respiră adânc de două ori, încercând să-și adune gândurile. Ar fi fost foarte simplu să se ducă frumos la secția de poliție și să-i povestească agentului de serviciu ce văzuse, iar poliția ar fi preluat cazul.

Însă ceva dinlăuntru lui Alex respingea ideea asta.

Poate că așa ar fi procedat cu câteva luni în urmă – i-ar fi lăsat pe alții să rezolve problema, însă nu bătuse drumul până aici doar ca să ofere o informație poliției.

Se gândi la clipa când observase mașina albă de la poarta școlii. Își aminti de Colin, prietenul lui, cum își târșâia picioarele spre mașina traficantului și încă o dată simți cum îl cuprinde furia. De treaba asta voia să se ocupe personal.

Ce să facă? Dacă barja ar fi avut dop, Alex l-ar fi scos și ar fi scufundat toată șandramaua.

Dar bineînțeles că nu avea să fie atât de ușor. Barja era ancorată de debarcader cu două frânghii groase. Ar fi putut să desfacă legăturile – dar nici asta nu era o soluție prea bună. Barja ar fi luat-o în jos pe râu, ce-i drept, dar se aflau în Putney; și în Putney nu erau nici vârtejuri, nici cascade. Skoda ar fi pornit motorul și s-ar fi întors frumusețel la mal.

Alex privi în jur. Pe șantier, ziua de lucru se apropia de sfârșit. Câțiva muncitori plecau deja și, la un moment dat, Alex văzu o trapă deschizându-se la vreo sută de metri deasupra lui și, din vârful macaralei, începu să coboare un tip îndesat. Alex închise ochii. Dintr-odată văzuse cu ochii minții o sumedenie de imagini, care se potriveau ca bucățelele unui puzzle.

Barja. Șantierul. Secția de poliție. Macaraua cu cârligul ei uriaș care se balansa la capătul brațului.

Și, pe de altă parte, parcul de distracții Blackpool. Fusesse odată acolo cu Jack Starbright, menajera. Acum își amintea cum aceasta câștigase un ursuleț de pluș dintr-o cutie de sticlă, prinzându-l cu o gheară metalică și ducându-l așa până la o deschizătură a cutiei.

Oare era posibil? Alex se mai uită o dată, măsurând unghiurile din priviri. Da. Probabil că se putea.

Se ridică și traversă puntea în liniște până ajunse la ușa pe care intrase Skoda. Pe jos zăcea aruncată o bucată de sârmă pe care o luă, apoi o răsuci de câteva ori în jurul mânerului ușii, apoi o trecu printr-un inel fixat în perete și trase cu putere. Ușa era blocată.

Mai era o ușă în partea din spate a bărcii. Pe aceasta Alex o blocă folosindu-și lacătul de la bicicletă. Ferestrele păreau prea înguste ca să se poată strecura cineva prin ele, iar vreo altă ieșire din cabină nu exista.

Coborî cu grijă de pe barjă, pășind pe debarcader. Apoi dezlegă ambarcațiunea, lăsând frânghia groasă încolăcită lângă țărșii de metal de care fusesse legată. Râul era liniștit. Avea să treacă ceva vreme până când barja va fi luată de apă.

Se ridică.

Mulțumit de ceea ce făcuse până acum, o luă la goană.

ÎN CÂRLIG

Intrarea în șantier era plină de muncitori care se pregăteau să plece acasă. Lui Alex i se păru că toată forfota asta seamănă cu cea pe care o văzuse cu o oră în urmă la Brookland. Nimic nu se schimbă prea tare când devii adult – poate doar faptul că nu ți se mai dau teme pentru acasă.

Bărbații și femeile care plecau de pe șantier erau obosiți, nerăbdători să plece. Probabil că de aceea niciunul nu a încercat să-l oprească pe Alex, care se strecură printre ei, mergând hotărât, ca și cum ar fi avut o destinație precisă, ca și cum ar fi avut tot dreptul să se afle acolo.

Dar tura nu se terminase încă de tot. Mai rămăseseră câțiva muncitori pe șantier, care transportau unelte, puneau la adăpost echipamentul și pregăteau totul pentru a doua zi. Purtau toți echipament de protecție și, văzând undeva o grămadă de căști de protecție din plastic, Alex își luă și el una.

Silueta gigantică a blocului care se construia se profila în fața lui. Ca să ajungă acolo, Alex trebui să treacă printr-un spațiu îngust aflat între două schele.

Pe neașteptate, în fața lui se opri un bărbat solid, într-o salopetă albă, care îi tăie calea.

— Încotro? îl cercetă acesta.

— La tata... Alex făcu un gest imprecis în direcția unui alt muncitor și își continuă drumul.

Păru destul de convingător, așa că bărbatul l-a lăsat în pace.

Se îndreptă spre macara. Era acolo, în câmp deschis, „înaltul prelat” al întregului șantier. Alex nu și-a dat seama cât e de înaltă decât atunci când a ajuns lângă ea. Corpul de susținere era fixat într-un bloc masiv de beton. Turnul era foarte îngust – odată strecurat înăuntru printre stâlpii de susținere din fier ajungea cu mâna la toate cele patru laturi. Exact în centru era scara. Fără să mai stea pe gânduri, de teamă să nu se răzgândească, Alex începu să urce.

„E doar o scară, își spuse. Doar nu e prima dată când urci o scară. N-ai de ce să-ți faci griji.”

Dar scara asta avea trei sute de trepte. Dacă nu se ținea bine sau dacă aluneca, nimic nu l-ar mai fi oprit din căderea morții. Erau platforme de odihnă la intervale regulate, dar Alex nu îndrăzneă să stea ca să-și tragă sufletul, pentru că ar fi putut fi văzut de jos. În plus, barja dezlegată ar fi putut oricând să fie luată de curent.

După vreo două sute cincizeci de trepte, turnul se îngusta. Cabina de control era exact deasupra lui Alex. Se uită în jos. Oamenii de pe șantier erau acum foarte mici și foarte departe. Urcă și ultima porțiune a scării. Ajunse sub trapa care dădea în cabină. Dar trapa era încuiată.

Din fericire, Alex era pregătit și pentru această eventualitate. Când cei de la MI6 îl trimiseseră în prima misiune, îi dăduseră câteva instrumente – nu le putea numi arme – pe care să le folosească în situații dificile. Unul din acestea era un tub pe care scria „ZIT-CLEAN, PENTRU O PIELE SĂNĂTOASĂ”. Dar alifia din interior era cu mult mai mult decât o loțiune împotriva coșurilor.

Deși Alex o folosisese aproape pe toată, reușise să mai păstreze puțină și își lua deseori tubul la el, pe post de suvenir, iar acum îl avea în buzunar.

Ținându-se de scară cu o mână, scoase tubul din buzunar cu cealaltă. Îi mai rămăsese foarte puțină alifie, dar Alex era sigur că o să-i ajungă. Desfăcu tubul, puse niște alifie pe lacăt și așteptă. Preț de o clipă nu se întâmplă nimic, apoi se auzi un șuielat și ieși un firicel de fum. Substanța ardea metalul. Lacătul se deschise. Alex împinse trapa și urcă ultimele trepte – ajunsese în cabină.

Închise la loc trapa ca să aibă pe ce sta. Se afla într-o cușcă pătrată de metal, de mărimea celor de la jocuri mecanice. Înăuntru se găsea un scaun de comandă cu două manete – câte una pe fiecare braț al scaunului – și, în loc de ecran, un perete de sticlă ce oferea o panoramă impresionantă asupra șantierului, râului și întregii părți de vest a Londrei. Într-un colț era montat un monitor de computer, iar la nivelul genunchilor se afla un aparat de transmisie radio.

Joystickurile de pe brațele scaunului de comandă funcționau surprinzător de simplu. Erau numai șase butoane pe fiecare din ele. Alături se găseau chiar și niște diagrame care indicau foarte clar modul de folosire. Maneta dreaptă ridica sau cobora cârligul. Cea stângă îl deplasa de-a lungul brațului, mai aproape sau mai departe de cabină. Maneta stângă controla și toată partea de sus a macaralei, care putea fi rotită cu trei sute șazeci de grade. Nici că se putea ceva mai simplu.

Până și butonul de pornire era clar etichetat. Un buton mare pentru o jucărie pe măsură. Întregul sistem de funcționare al macaralei îi amintea lui Alex de o trusă Meccano supradimensionată.

Apăsă pe buton și simți vibrația dată de energia electrică. Ecranul computerului se aprinse și pe el apăru imaginea unui câine care lătra, în timp ce se încălca programul inițial.

Alex se așeză comod în scaunul de comandă. Mai erau vreo douăzeci-treizeci de persoane pe șantier. Privind în jos printre genunchi, îi vedea cum mișunau fără zgomot dedesubt, la mare distanță de el. Nimeni nu observase că se petrece ceva neobișnuit. Dar trebuia totuși să se grăbească.

Apăsă pe butonul verde de pe maneta din dreapta – verde pentru pornire – după care apucă maneta și împinse. Nicio reacție. Alex se încruntă. Poate că nu avea să fie chiar atât de simplu până la urmă.

Oare ce greșise? Puse amândouă mâinile pe manete, uitându-se în stânga și în dreapta după alte dispozitive de control. Își mișcă ușor mâna dreaptă și, dintr-odată, cârligul se ridică brusc de la pământ. Funcționa!

Fără ca Alex s-o știe, atunci când el apucase manetele, senzorii de căldură încorporați reacționaseră la temperatura corpului său și activaseră macaraua. Toate macaralele moderne au încorporat acest sistem de siguranță, pentru cazul în care manipulantul își pierde cunoștința și cade peste dispozitivele de control. Astfel se evită accidentele. Temperatura corpului trebuie citită de senzori pentru ca macaraua să funcționeze.

Din fericire pentru el, se afla într-o macara tip Liebherr 154 EC-H, adică unul dintre cele mai performante modele din lume. Este incredibil de ușor de folosit și extraordinar de precisă.

Alex împinse maneta stângă în lateral și respirația i se opri o clipă, când văzu că macaraua se rotește. În față vedea brațul lung cum se învâрте deasupra acoperișurilor londoneze. Cu cât apăsa mai tare, cu atât mișcarea de rotație devenea mai rapidă. Era o mișcare cât se poate de lină. Macaraua Liebherr 154 funcționează cu lichid de transmisie ce face legătura între motorul electric și angrenaj, așa că nu se zdruncină și nu trepidează niciodată, ci alunecă lin. Alex descoperi un buton alb în dreptul degetului mare și apăsa. Macaraua se opri brusc.

Acum era pregătit. Probabil că va avea nevoie și de norocul începătorului, dar era sigur că va reuși – cu condiția să nu se uite nimeni în sus și să vadă că macaraua se mișcă. Acționează din nou maneta stângă și de data asta așteaptă până când brațul macaralei trece pe deasupra Podului Putney și ajunge deasupra Tamisei. Când brațul ajunge exact deasupra barjei, îl opri.

În continuare, manevră scripetele de care atârna cârligul. Mai întâi îl duse până la capătul brațului, apoi, cu cealaltă mână, îl coborî: mai repede la început și din ce în ce mai încet, pe măsură ce se apropia de pământ. Cârligul era din metal masiv. Dacă lovea barja, Skoda ar fi putut să-l audă și Alex s-ar fi dat de gol. Acum îl mișca încet de tot, centimetru cu centimetru. Alex își umezi buzele și, concentrat la maximum, încercă să nimerească ținta.

Cârligul se lovi cu putere de puntea barjei. Alex înjură. Skoda auzise cu siguranță și probabil chiar acum încerca să deschidă ușa. Dar își aminti de *ghetto-blaster*. Poate că muzica acoperise zgomotul.

Ridică din nou cârligul și îl trase mai spre el pe deasupra punții. Își văzuse ținta. La capătul punții era fixat un montanț de metal. Dacă reușea să agațe cârligul de el, peștele ar fi fost prins și pe urmă putea să înfășoare firul undiței.

La prima încercare, cârligul ajunge la mai bine de un metru de

montant. Alex se strădui să nu intre în panică. Trebuia să acționeze încet și cu grijă, altfel nu avea nicio șansă de reușită. Folosindu-și ambele mâini, cumpănindu-și mișcărilor, deplasă cârligul pe deasupra punții și îl duse din nou către montant. Spera din tot sufletul că muzica era dată tot tare și că zgomotul făcut de metalul ce aluneca pe cablu nu era prea puternic. Rată și a doua încercare. N-o să reușească!

Ba da. Trebuia să reușească. Era exact ca la parcul de distracții... doar că la o scară ceva mai mare. Scrâșni din dinți și manevră pentru a treia oară cârligul. De data asta văzu cum cârligul agață montantul. Reușise!

Privi în jos. Nimeni nu văzuse nimic. Bun... și acum, cum se ridică? Trase de maneta din dreapta. Cablul se întinse. Simți cum macaraua pur și simplu ridică barja.

Turnul se aplecă însă îngrijorător de mult înainte și Alex aproape că alunecă de pe scaun. Pentru prima oară se întrebă dacă planul lui putea fi pus în practică. Putea oare macaraua să ridice barja de pe apă? La capătul brațului macaralei se afla o placă albă pe care scria: 300KG. Dar barca n-avea cum să cântărească atât de mult. Se uită la ecranul computerului. Era un șir de cifre care se schimbau atât de repede, că nici nu putea să le citească. Acestea arătau masa preluată de macara. Oare ce se va întâmpla dacă barca e totuși prea grea? Va întrerupe computerul operațiunea în mod automat? Sau o să se prăbușească?

Alex se așează mai bine în scaun și trase de manetă spre el, întrebându-se ce se va întâmpla în continuare.

În cabina barjei, Skoda tocmai deschidea o sticlă de gin. Avusese o zi bună: plasase marfă de mai bine de o sută de lire la fosta lui școală. Partea și mai bună era că toți clienții de azi aveau să-i mai ceară. În curând o să le dea marfă numai celor care promit să le dea și prietenilor lor. Apoi acești prieteni vor deveni, la rândul lor, clienți. Era piața cea mai ușor de cucerit. Îi prinsese în undiță și acum putea să facă cu ei tot ce voia.

Blondul cu care lucra se numea Mike Beckett. Se cunoscuseră la închisoare și hotărâseră să intre în afaceri împreună, după ce scapă.

Ideea de a folosi barca îi aparținea lui Beckett. Ce-i drept, nu aveau nici bucătărie propriu-zisă, nici baie, și iarna înghețau de frig... dar trebuia mergea. Ba chiar îi amuza faptul că sunt atât de aproape de secția de poliție. Le plăcea să se uite la mașinile sau la ambarcațiunile poliției care treceau pe acolo. Bineînțeles că tâmpiților nici prin cap nu le trecea să facă cercetări chiar în propria curte.

Beckett înjură din senin:

— Ce dra...?

— Ce-i?

Skoda se uită la el:

— Cana aia, uite...

Skoda văzu cum o cană de pe raft începe să se miște. Alunecă și căzu cu zgomot. Cafeaua rece se vărsă pe răpciuga gri pe care ei o numeau covor. Skoda nu înțelegea ce s-a întâmplat. Cana părea să se fi mișcat cu de la sine putere. Nimic nu o atinsese. Chicoti.

— Cum ai reușit chestia asta? întrebă.

— N-am reușit nimic.

— Păi, și-atunci...

Beckett și-a dat primul seama ce se întâmplă – dar nu a reușit să înțeleagă întru totul.

— Ne scufundăm! strigă el.

Se îndreptă cu greu spre ușă, prinzându-se de diferite lucruri.

Acum simțea și Skoda. Podeaua se înclina. Eprubete și pahare de laborator se loviră unele de altele și căzură, făcându-se bucăți. Înjură și îl urmă pe Beckett, care deja era mai sus decât el.

Cu fiecare clipă care trecea înclinația se mărea. Dar cel mai ciudat era că barja nu părea defel că se scufundă. Din contră, partea din față părea că iese din apă.

— Ce-i asta? zbieră Skoda.

— Ușa e blocată! Beckett reușise să o crape, dar lacătul de pe partea cealaltă nu-i dădea voie să o deschidă mai mult.

— Hai la ușa cealaltă!

Dar la ușa cealaltă nu puteau ajunge – era deja cu mult deasupra lor. Sticlele se rostogoleau de pe masă și cădeau, făcându-se țandări. Prin bucătărie zburau bucăți de farfurii și de câni soioase.

Scoțând un sunet între scâncet și mârâit, Skoda încercă să escaladeze muntele în care se transformase barca lor. Dar deja panta era prea abruptă. Ușa aproape că-i ajunsese deasupra capului. Își pierdu echilibrul și căzu pe spate; scoase un urlat când, o clipă mai târziu, celălalt individ căzu peste el. Se rostogoliră amândoi în colț, unul peste altul.

Farfurii, câni, cuțite, furculițe și zeci de ustensile de laborator căzură peste ei. Pereții barjei începeau să se dezmembreze din cauza propriei lor greutate. Se sparse un geam. Una din mese îi lovi cu puterea unui tăvălug. Skoda își simți un os al brațului trosnind și urlă cât îl ținu gura.

Barja era în poziție perfect verticală, atârând deasupra apei la nouăzeci de grade. O clipă rămase pe loc, apoi începu să urce...

Uimit, Alex privea barja. Macaraua o ridica acum cu o viteză de două ori mai mică decât înainte – intervenise o supracomandă care încetinise operațiunea – aparent fără niciun efort. Alex îi simțea întreaga putere în mâini. Așezat în cabină, cu mâinile pe manete, cu

picioarele depărtate și cu brațul macaralei în față, simțea că devenise una cu macaraua. Nu trebuia să se miște decât un centimetru și barca i-ar fi fost adusă sub nas. O vedea cum se leagănă în cârlig, învârtindu-se încet. De la pupa curgea apă. Era deja scoasă cu totul afară din apă, și se înălța cam cu un metru la fiecare cinci secunde. Oare cum era înăuntru?

Aparatul de transmisie radio de lângă el intră în funcțiune cu un șuierat:

— Manipulant! Aici baza. Ce naiba faci? Terminat!

Urmă o pauză, apoi paraziți. Apoi vocea metalică se făcu din nou auzită:

— Cine e în cabină? Cine e acolo? Identifică-te!

Aproape de bărbia lui Alex se afla un microfon și o clipă a fost tentat să spună ceva. Dar se hotărî că e mai bine să tacă. Cei de jos ar fi intrat și mai tare în panică dacă ar fi auzit vocea unui adolescent.

Privi în jos. Se adunaseră vreo doisprezece muncitori la baza macaralei. Alții arătau spre barcă și vorbeau agitați unii cu alții. Dar în cabină nu ajungea niciun sunet. Era ca și cum Alex ar fi fost izolat de restul lumii. Se simțea în deplină siguranță. Nu se îndoia de faptul că niște muncitori se îndreptau spre el, pe scară, și că totul se va termina în curând, dar deocamdată nu se puteau atinge de el. Se concentra la ceea ce făcea, își îndeplinise planul doar pe jumătate scoțând barja din apă. Acum trebuia să termine ceea ce începuse.

— Manipulant! Coboară cârligul! E posibil ca în barcă să se afle oameni. Le pui viața în pericol. Repet: coboară cârligul!

Barja atârna mult deasupra nivelului apei și se balansa. Cu mâna stângă, Alex acționă maneta care rotea macaraua; barca descrie un arc de cerc pe deasupra apei și ajunse, în fine, în dreptul uscatului. Se auzi o sonerie neașteptată. Brațul se opri. Alex împinse maneta. Nu se întâmplă nimic. Se uită la computer. Ecranul se stinsese.

Cineva de la sol își venise în fire și alesese singura soluție posibilă. Întrerupse alimentarea cu energie electrică. Macaraua nu mai funcționa.

Alex rămase pe loc, privind barja care se legăna în bătaia brizei. Nu reușise să îndeplinească tot ceea ce își propusese. Planul lui fusese să coboare barca – și tot ce era în ea – și să o depună în siguranță în parcare secției de poliție. Își imaginase că astfel le va face o surpriză plăcută autorităților. Dar barca atârna acum deasupra centrului de conferințe pe care îl văzuse când era pe Podul Putney. Ei, la urma urmei, asta nu mai conta. Rezultatul va fi același.

Își întinse brațele și se relaxă, așteptând ca trapa să se deschidă. Avea de dat niște explicații și nu îi va fi tocmai ușor.

În clipa aceea auzi cum se rupe ceva.

Montantul de metal fixat la capătul punții nu fusese conceput ca să

susțină întreaga greutate a barjei. Era o minune că ținuse și atât. Alex privi cu gura căscată din cabină cum se desprinde montantul. Câteva clipe rămase agățat de punte, într-o parte. Apoi se desprinsese și ultimul nit.

De la șaizeci de metri, barja căzu.

În interiorul Centrului de Conferințe Putney Riverside, șeful Poliției Metropolitane se adresa unei mulțimi impresionante de jurnaliști, camere TV, funcționari publici și oficialități. Era un bărbat înalt și subțire care se lua foarte în serios. Uniforma sa albastru-închis era imaculată, și tot metalul pe care îl avea pe el – de la țintele de pe epoleți până la cele cinci medalii – strălucea de lustruit ce era. Asta era ziua cea mare pentru el. Se afla pe același podium cu însuși secretarul de stat pentru Afaceri Interne. Adjunctul său era de asemenea prezent, precum și câțiva ofițeri de rang inferior. Pe peretele din spatele lui era proiectat următorul slogan:

Cu litere argintii pe fundal albastru. Șeful poliției alesese chiar el culorile, ca să i se asorteze cu uniforma. Îi plăcea sloganul. Știa că va apărea a doua zi în toate ziarele principale, lângă poza lui, ceea ce era la fel de important.

— Nu ne-a scăpat nimic, spunea el, și vocea îi răsună puternic în sala modernă. Vedea cum jurnaliștii își notează febril fiecare cuvânt pe care îl spune; toate camerele de luat vederi erau îndreptate spre el: Mulțumită implicării și eforturilor mele, înregistrăm acum mai multe succese decât oricând. Domnule secretar de stat... zâmbi el către politician, care își arăta și el dinții într-un zâmbet larg, dar asta nu înseamnă că ne culcăm pe lauri. O, nu! Sperăm că foarte curând vom putea anunța o nouă victorie.

Chiar în acest moment barja lovi acoperișul de sticlă al Centrului pentru Conferințe. Se auzi o explozie. Șeful poliției de-abia apucă să se arunce la pământ, când un obiect masiv din care șiroia apă căzu din cer, îndreptându-se exact spre el. Secretarul de stat căzu pe spate; ochelarii îi zburară de pe nas. Gărzile lui de corp încremeniră, neputincioase. Barca se prăbuși în fața lor, între podium și asistență. Una din laturile cabinei fusese smulsă, așa că rămășițele fostului laborator erau acum la vedere, ca și cei doi traficanți care, îngrămădiți într-un colț, se uitau siderați la sutele de polițiști și la oficialitățile care îi înconjurau. Un nor de praf alb se ridică în aer și apoi se depuse

pe uniforma albastru-închis a șefului poliției, acoperindu-l de sus până jos. Se declanșaseră alarmele de incendiu. Becurile clipiră și se stinseră. Apoi începură țipetele.

În acest timp, primul muncitor ajunsese în cabina de control a macaralei și se uita năuc la băiatul de paisprezece ani pe care îl găsisese acolo.

— Ai... se bâlbâi muncitorul, ai idee ce-ai făcut?

Alex se uită la cârligul gol și la gaura din acoperișul Centrului de Conferințe, la norul de fum amestecat cu praf. Ridică din umeri în chip de scuză:

— Încercam să iau niște măsuri pentru a reduce rata infracționalității, zise el. Cred că tocmai s-a înregistrat o cădere spectaculoasă.

INVESTIGAȚIE ȘI RAPORT

Cel puțin, n-au trebuit să-l ducă prea departe. Alex a fost coborât din turnul macaralei de doi oameni: unul care mergea înaintea lui, celălalt îl urma. Poliția îl aștepta jos. Urmărit din priviri de muncitorii cărora încă nu le venea să creadă, a fost târât de pe șantier până la secția de poliție aflată doar la câțiva pași. Trecând pe lângă Centrul pentru Conferințe, văzu mulțimea care se bulucea dinăuntru. Sosiseră deja câteva ambulanțe. Secretarul de stat pentru Afaceri Interne pleca în mare grabă cu o limuzină neagră. Pentru prima oară Alex era serios îngrijorat; oare existau victime? Nu-și dorise ca lucrurile să ia o asemenea întorsătură.

Odată ajunși la secția de poliție, totul s-a petrecut cu o repeziciune incredibilă, într-un vârtej de uși trântite, chipuri oficiale fără expresie, pereți văruiți în alb, rapoarte și convorbiri telefonice. L-au întrebat cum îl cheamă, ce vârstă are, unde locuiește. Văzu cum un ofițer de poliție introduce datele în calculator: dar ceea ce a urmat l-a luat prin surprindere. Sergentul a apăsât tasta ENTER și apoi, în mod vizibil, a încremenit. S-a întors să se uite mai bine la Alex și apoi a plecat în mare grabă. Când intrase în secția de poliție, Alex fusese în centrul atenției și acum, dintr-odată, nimeni nu se mai uita la el. Apăru un ofițer cu grad mai mare. Polițiștii schimbă între ei câteva cuvinte. Îl conduseră pe Alex într-o celulă.

După o jumătate de oră, apăru o polițistă cu o tavă cu mâncare:

— Ți-am adus cina, zise ea.

— Ce se întâmplă? întrebă Alex. Femeia surâse nervos fără să răspundă: Mi-am lăsat bicicleta pe malul râului, mai zise Alex.

— Stai liniștit, am recuperat-o noi.

Se vedea că nu știe cum să plece mai repede.

Alex mâncă tot ce i se adusese: cârnați, pâine prăjită, o prăjitură. În cameră erau două paturi suprapuse și, după un paravan, o chiuvetă și un closet. Se întreba dacă va veni cineva să stea de vorbă cu el. Dar nu apăru nimeni. În cele din urmă, adormi.

Se trezi la șapte dimineața. Ușa era deschisă și din prag se uita la el un om pe care-l știa chiar prea bine.

— Bună dimineața, Alex, spuse acesta.

— Domnule Crawley...

John Crawley arăta ca un director de bancă și chiar pretinsese că lucrează la o bancă atunci când îl cunoscuse Alex. Costumul ieftin și cravata în dungi erau parcă alese din gama „Om de afaceri anost” de la Marks & Spencer⁽⁵⁾. De fapt, Crawley lucra pentru MI6. Alex se întreba dacă hainele pe care le purta erau un soi ciudat de acoperire sau erau pur și simplu alegerea lui personală.

— Vii cu mine, spuse Crawley. Plecăm!

— Mă duceți acasă? Întrebă Alex.

Se întrebă dacă știa ceva de el.

— Nu, încă nu.

Alex îl urmă pe Crawley și amândoi ieșiră din clădire. De data asta nu se vedea niciun polițist. Îi aștepta o mașină cu șofer. Crawley se urcă în spate împreună cu Alex.

— Unde mergem? întrebă Alex.

— O să vezi.

Crawley deschise un exemplar din *Daily Telegraph* și începu să citească. Nu mai scoase niciun cuvânt.

Merseră spre est prin centrul orașului și o luară spre Liverpool Street. Alex bănuise imediat unde îl duceau și, într-adevăr, mașina se opri la intrarea unei clădiri cu șaptesprezece etaje, aflată în apropierea gării și apoi intră în parcare subterană. Alex mai fusese aici. În aparență, clădirea era sediul central al băncii Royal General. De fapt, aici era sediul Departamentului pentru Operațiuni Speciale al MI6.

Mașina se opri. Crawley împături ziarul și ieși, după ce-l îndemnă pe Alex să facă același lucru. Era un lift la subsol și cei doi urcară până la etajul șaisprezece.

— Pe aici.

Crawley îi arată o ușă pe care scria 1605. „Complotul prafului de pușcă”, se gândi Alex. Ce gând absurd îi trecuse prin cap, legat de tema la istorie pe care ar fi trebuit s-o facă în urmă cu o seară. 1605 – anul în care Guy Fawkes încercase să arunce în aer clădirea Parlamentului. Ei, se pare că tema va trebui să mai aștepte.

Alex deschise ușa și intră. Crawley nu îl urmă. Când Alex privi în jur, acesta dispăruse deja.

— Închide ușa, Alex, și vino încoace.

Alex îl avea din nou în față pe șeful pedant și veșnic serios al Departamentului de Operațiuni Speciale al MI6. Costum gri, față gri, viață gri... Alan Blunt părea să aparțină unei lumi complet lipsite de culoare. Era așezat la un birou de lemn într-o încăpere mare și pătrată, care ar fi putut foarte bine să aparțină oricărei instituții din lume. Nu exista aici niciun obiect personal, nici măcar un tablou pe perete sau o fotografie pe birou. Până și porumbeii care ciuguleau afară, pe pervaz, erau tot gri.

Blunt nu era singur. Doamna Jones, adjuncta sa, era și ea prezentă: stătea pe un fotoliu de piele, purta o rochie și o jachetă maro, și – ca de obicei – avea în gură o bomboană de mentă. Se uită la Alex cu ochii ei negri, ca niște mărgele. Părea mai bucuroasă să-l vadă decât era șeful ei. Ea fusese cea care îi vorbise. Blunt abia dacă remarcase că Alex e acolo.

În fine, ridică și Blunt ochii:

— Nu mă așteptam să te revăd chiar atât de curând, îi zise.

— Mi-ai luat vorba din gură, răspunse Alex.

Se așează pe singurul scaun gol din încăpere.

Blunt luă o hârtie de pe birou și o cercetă sumar.

— Ce naiba a fost în mintea ta? întrebă. Ce te-a apucat cu macaraua aia? Ai provocat pagube enorme. Practic, ai distrus un centru pentru conferințe în valoare de două milioane de lire. E o minune că nu a murit nimeni.

— Iar cei doi oameni care erau în barcă vor sta câteva luni în spital, adăugă doamna Jones.

— I-ai pus viața în pericol secretarului de stat pentru Afaceri Interne! continuă Blunt. Dacă pățea ceva, asta ar fi fost ultima păcătură. Zău așa, ce încerci să faci?

— Erau traficanti de droguri, spuse Alex.

— Am aflat și noi asta. În mod normal, în astfel de cazuri, suni la 999.

— Nu era niciun telefon în apropiere. Alex oftă: Au oprit macaraua, începu el să explice. Eu aveam de gând să așez barca în parcare.

Blunt clipi și făcu un gest cu mâna, de parcă ar fi vrut să dea la o parte tot ce se întâmplase.

— Bine că totuși cei de la poliție au văzut pe calculator că ai un statut special. Ne-au anunțat și noi am avut grijă de restul.

— Nu știam că am așa ceva, zise Alex.

— O, dar așa e, Alex! Ești cât se poate de special. Blunt îl privi intens preț de o clipă: De asta te afli aici.

— Așadar, nu mă trimiteți acasă?

— Nu. De fapt, Alex, oricum urma să luăm legătura cu tine. Avem nevoie din nou de tine.

— Probabil că ești singurul care poate îndeplini această misiune, spuse și doamna Jones.

— Stați puțin! Alex clătină din cap: Și așa am rămas în urmă la școală. Dacă refuz?...

Doamna Jones oftă:

— În cazul acesta, va trebui să te predăm din nou poliției, îi replică ea. Din câte am înțeles, mureau de nerăbdare să stea de vorbă cu tine.

— Și domnișoara Starbright ce mai face? întrebă Blunt.

Jack Starbright – prenumele venea de la Jackie sau de la Jacqueline, Alex nu știa prea bine – era menajera care avea grijă de el de când îi murise unchiul. O tânără istețată, roșcată, care venise la Londra să studieze Dreptul și rămăsese aici. Alex știa prea bine că pe Blunt nu-l interesează cum o mai duce ea. La ultima lor întâlnire acesta spusese foarte clar că, dacă Alex face ce i se spune, fata poate să locuiască în continuare în casa unchiului său împreună cu Jack. Dacă nu, ea va fi deportată în America, iar el va ajunge în grija autorităților sociale. Era șantaj curat.

— Mulțumesc, bine, spuse Alex, furios.

Doamna Jones intră pe fir:

— Haide, Alex, zise ea, mai are rost să te prefaci că nu ești decât un școlar obișnuit?

Se străduia să pară prietenoasă, să adopte un ton matern. „Dar chiar și șerpilor au mame”, se gândi Alex.

— Ți-ai demonstrat deja valoarea, continuă ea. Vrem să-ți dăm șansa să te afirmi din nou.

— Probabil că nu se va întâmpla nimic, interveni și Blunt. E vorba de un caz care trebuie cercetat. Tip „investigație și raport”, cum spunem noi.

— De ce nu se ocupă Crawley de asta?

— Ne trebuie un băiat.

Alex tăcu uitându-se când la Blunt, când la doamna Jones. Știa că niciunul n-ar ezita o clipă să-l retragă de la Brookland și să-l trimită în cel mai sumbru internat posibil. Și, la drept vorbind, ce-și dorise chiar el nu mai departe de ieri? O nouă aventură. O nouă șansă de a salva lumea.

— Bine, zise el. Despre ce e vorba de data asta?

Blunt făcu un semn din cap spre doamna Jones care, desfăcând o bomboană, începu:

— Știi ceva despre un om pe nume Michael J. Roscoe?

Alex se gândi o clipă:

— Omul de afaceri care a avut un accident la New York, nu? Văzuse știrea la televizor: Mi se pare că a căzut în puțul liftului, nu?

— Roscoe Electronics e una din cele mai mari companii din America, zise doamna Jones. Ba chiar din lume. Produce computere, aparate video, DVD... cam orice fel de aparatură electronică, de la telefoane mobile până la mașini de spălat. Roscoe era foarte bogat și foarte influent...

— Și foarte miop, o întrerupse Alex.

— Într-adevăr, accidentul pare foarte ciudat, chiar de-a dreptul stupid. Liftul se defectase. Roscoe nu s-a uitat unde calcă, a căzut în puțul liftului și a murit. Asta este ceea ce crede toată lumea. Totuși, noi nu suntem prea convinși.

— De ce?

— În primul rând, sunt câteva lucruri care nu se leagă. În ziua morții lui Roscoe, un mecanic de control pe nume Sam Green a venit la Roscoe Tower, pe Fifth Avenue. Știm că a fost Green – sau cineva care semăna foarte bine cu el – pentru că l-am văzut. Clădirea are camere de luat vederi cu circuit închis care l-au filmat în timp ce intra. A spus că a venit să repare un cablu stricat. Dar cei de la compania la care lucrează au declarat mai târziu că nu era niciun cablu defect la lifturile din clădire și că, în mod cert, nu ei îl

trimiseseră acolo.

— De ce nu vorbești cu el?

— Am vrea noi! Green a dispărut fără urmă. Bănuim că a fost lichidat și că i-a luat locul cineva care a înscenat accidentul în care a murit Roscoe.

Alex ridică din umeri:

— Îmi pare rău. E foarte trist ce i s-a întâmplat domnului Roscoe. Dar ce legătură am eu cu toate astea?

— Ai răbdare, ajung și acolo. Doamna Jones se opri o clipă: Lucrul cel mai ciudat este că, în ajunul morții lui, Roscoe ne-a sunat. O convorbire personală. Dorea să stea de vorbă cu domnul Blunt.

— L-am cunoscut pe Roscoe când eram la Cambridge, zise Blunt. E mult de atunci. Ne-am împrietenit.

Alex era surprins să audă asta. Blunt nu părea genul de om care să aibă prieteni.

— Și ce v-a spus? întrebă el.

— Din păcate, nu eram aici, ca să preiau apelul. Am programat o convorbire pentru a doua zi. Dar a fost prea târziu.

— Și nu știți ce voia să vă spună?

— Am vorbit cu asistenta lui, zise doamna Jones. Nu știe nici ea prea mult, dar, din câte și-a dat seama, Roscoe era îngrijorat din cauza fiului său. Avea un băiat de paisprezece ani, Paul Roscoe.

„Un băiat de paisprezece ani, deci!” Alex începea să înțeleagă unde bate.

— Paul e singurul lui copil, începu Blunt să-i explice. Din păcate, relația dintre cei doi era foarte tensionată. Roscoe a divorțat acum câțiva ani și, deși a fost alegerea băiatului să locuiască împreună cu tatăl lui, cei doi nu se prea înțelegeau. Probleme tipice de adolescent, dar problemele astea se amplifică atunci când adolescentul se scaldă în milioane de dolari. Paul învăța tare prost. Chiulea mult și pierdea vremea cu niște amici foarte dubioși. A avut loc și un incident în care a fost implicată poliția din New York – nimic grav, Roscoe a reușit să mușamalizeze toată afacerea, dar l-a afectat destul de mult. Vorbeam cu Roscoe din când în când. Era îngrijorat pentru Paul, simțea că băiatul a scăpat de sub control. Dar nu prea avea ce să facă.

— Așadar, de asta aveți nevoie de mine? îl întrerupse Alex. Trebuie să mă întâlnesc și să discut cu băiatul ăsta despre moartea tatălui său?

— Nu.

Blunt dădu din cap și îi dădu doamnei Jones un dosar.

Aceasta îl deschise. Alex zări o fotografie; un bărbat cu pielea măslinie îmbrăcat în uniformă militară.

— Ține minte ce ți-am spus despre Roscoe, îi spuse ea. Pentru că acum o să-ți vorbesc despre altcineva. Îi arată fotografia: Acesta este generalul Victor Ivanov, fost membru KGB. Până în decembrie anul

trecut, a fost șeful Serviciului de Informații Externe și, probabil, al doilea sau al treilea om din Rusia, după președinte. Dar și lui i s-a întâmplat ceva: un accident naval pe Marea Neagră. Vasul lui de croazieră a explodat... nimeni nu știe de ce.

— Era prieten cu Roscoe? Întrebă Alex.

— Nu cred că s-au cunoscut vreodată. Însă în instituția noastră există un departament în care se monitorizează în mod constant știrile din toată lumea, și computerele de aici au semnalat o coincidență stranie. Și Ivanov avea un băiat de paisprezece ani, pe Dimitri. Și ceea ce știm cu siguranță este că tânărul Ivanov îl cunoștea precis pe tânărul Roscoe, și asta pentru că învățau la aceeași școală.

— Paul și Dimitri... Alex nu înțelegea: Dar ce căuta un băiat din Rusia la o școală din New York?

— Nu era în New York, interveni Blunt. Ți-am spus că Roscoe avea probleme cu băiatul lui. Probleme și acasă, și la școală. Așa că anul trecut s-a hotărât să ia măsuri. L-a trimis pe Paul în Europa, la un fel de pension din Franța. Știi ce e un pension?

— Credeam că e locul unde bogătașii își trimiteau fetele, mai demult, ca să învețe bunele maniere, spuse Alex.

— Cam așa ceva. Dar școala asta e numai pentru băieți, și nu orice fel de băieți. Taxa de școlarizare este de zece mii de lire sterline pe semestru. Asta e o broșură de la ei, uită-te puțin!

Îi dădu o cărțuție grea, pătrătoasă. Pe copertă erau două cuvinte, scrise cu litere aurii pe un fond negru:

POINT BLANC

— E chiar la granița dintre Franța și Elveția, îi explică Blunt. La sud de Geneva, puțin mai sus de Grenoble, în Alpii Francezi. Se pronunță *Point Blanc*. Spuse cele două cuvinte cu accent franțuzesc: În traducere literală, înseamnă *punctul alb*. Un loc absolut remarcabil. A fost construit ca locuință particulară de un nebun în secolul al XIX-lea. Și, ca să vezi, după ce a murit proprietarul, clădirea a fost transformată în... azil de nebuni. În Al Doilea Război Mondial a fost sub ocupație germană – nemții au folosit-o pe post de centru de recreere pentru persoanele sus-puse.

După război a căzut în paragină până când a cumpărat-o proprietarul actual, un tip pe nume Grief. Doctorul Hugo Grief. El e directorul școlii.

Alex deschise broșura. Pe prima pagină era o fotografie în culori a școlii Point Blanc. Blunt avea dreptate. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător: o combinație de castel german cu un *chateau* franțuzesc, o clădire ieșită parcă dintr-un basm de frații Grimm.

Și mai mult încă îl impresionează peisajul. Școala era cocoțată pe creasta unui munte, înconjurată din toate părțile numai de munți; o construcție masivă din cărămidă și din piatră, în mijlocul unei întinderi nesfârșite de zăpadă. Era o apariție ciudată; parcă cineva o luase din mijlocul unei cetăți străvechi și o scăpase din greșeală acolo. Nu se zăreau drumuri. Zăpada era neatinsă până la intrare. Dar, uitându-se mai atent, Alex văzu pe creastă o pistă modernă pentru elicoptere. Bănuiește că doar așa se putea ajunge... și pleca de acolo.

Întoarce pagina:

Bine ați venit la Academia POINT BLANC...

Începea prezentarea. Forma literelor folosite îl trimitea pe Alex cu gândul la meniul unui restaurant scump:

„...O școală unică, mai mult chiar decât o școală, creată pentru băieții care au nevoie de mai mult decât le poate oferi sistemul de învățământ obișnuit. Sunt unii care ne numesc o școală pentru «băieți-problemă», însă noi nu credem că termenul acesta este potrivit.

Există probleme și există băieți. Noi facem diferența.”

— Nu e nevoie să citești tot ce scrie acolo, zise Blunt. Ce trebuie să știi este că academia asta îi acceptă pe băieții care au fost exmatriculați din toate celelalte școli la care au fost. Niciodată nu sunt prea mulți acolo în același timp, vreo șase-șapte, de obicei. Mai sunt și alte aspecte care o fac să fie unică. De exemplu, nu sunt primiți decât copiii celor mai bogați oameni...

— Nici nu mă mir, la zece mii de lire pe semestru! spuse Alex.

— Te-ai mira dacă ai ști câți părinți au încercat să-și trimită copii acolo, continuă Blunt. Dar cred că ajunge să citești ziarele ca să-ți dai seama cât de ușor o iau la vale cei născuți cu o linguriță de argint în gură și crescuți în puf. Politicieni, muzicieni celebri, nu contează... părinții bogați și faimoși au de multe ori copii-problemă; și cu cât succesul părinților e mai mare, cu atât mai mari sunt și problemele copiilor. Această academie a fost înființată cu scopul de a rezolva astfel de probleme și, din câte se pare, înregistrează succese.

— A fost înființată acum douăzeci de ani, spuse doamna Jones. Lista clienților pe care i-a avut de atunci încoace este incredibilă. Bineînțeles că numele nu sunt făcute publice. Dar pot să-ți spun că printre cei care și-au trimis copii acolo se numără un vicepreședinte american, un savant laureat al Premiului Nobel și un membru al

familiei regale britanice!

— Plus Roscoe și Ivanov, zise Alex.

— Da.

Alex ridică din umeri:

— Și ce-i cu asta? E o coincidență, așa cum ați spus. Doi părinți bogați ai căror băieți au învățat la aceeași școală. Au murit amândoi în accidente. De ce vă interesează chiar atât de mult?

— Pentru că eu nu agreez coincidențele, răspunse Blunt. De fapt, nici nu cred că există coincidențe. Acolo unde alții văd coincidențe, eu văd conspirații. Asta mi-e meseria.

„Și ce bine ți se potrivește!” se gândi Alex, dar zise:

— Chiar credeți că școala asta și directorul, Grief, au vreo legătură cu moartea celor doi? Dar de ce? N-au achitat taxele la timp?

Blunt nu se amuză deloc:

— Roscoe m-a sunat pentru că era îngrijorat din cauza băiatului lui, și a doua zi a murit. În plus, am aflat de la serviciile de informații rusești că Ivanov s-a certat violent cu băiatul lui cu o săptămână înainte de-a muri. Se pare că și Ivanov era îngrijorat dintr-o anumită cauză. Acum vezi care e legătura?

Alex reflectă o clipă:

— Prin urmare, vreți să mă trimiteți la școala asta, spuse. Dar cum? Părinții mei au murit – și, oricum, nu erau bogați.

— Am rezolvat deja, spuse doamna Jones.

Alex înțelesese că planul exista dinainte de întâmplarea cu macaraua. L-ar fi contactat chiar dacă nu atrăgea singur atenția asupra lui.

— Vei avea un tată bogat. Pe Sir David Friend.

— Friend... cel cu lanțul de supermarket-uri?

Alex îi văzuse numele destul de des în ziare.

— Supermarket-uri. Magazine universale. Galerii de artă. Echipa de fotbal. Doamna Jones se opri o clipă: Friend face parte din același club ca și Roscoe. Clubul miliardarilor. Este, de asemenea, puternic implicat în probleme guvernamentale – e consilierul personal al primului-ministru. Puține lucruri se întâmplă în țara asta în care Sir David să nu fie implicat într-un fel sau altul.

— Ți-am creat o identitate falsă, îi zise Blunt. De acum încolo, vreau să-ți imaginezi că ești Alex Friend, fiul în vârstă de paisprezece ani al lui Sir David.

— N-o să meargă, spuse Alex. Probabil că lumea știe că Friend nu are niciun fiu.

— Ba deloc. Blunt dădu din cap: E o persoană care ține mult la intimitate și, în plus, noi am imaginat un băiat despre care niciun tată n-ar fi bucuros să vorbească. Exmatriculat de la Eton. Cu cazier... pentru furt din magazine, vandalism și posesie de droguri. Asta ești tu,

Alex! Sir David și soția lui, Caroline, nu mai știu cum să se descurce cu tine. Așa că te-au înscris la academie. Și ai fost acceptat.

— Și Sir David e de acord? întrebă Alex.

Blunt pufni:

— La drept vorbind, nu a fost prea încântat să folosească pe cineva atât de tânăr. Dar am avut niște discuții lungi cu el și, da, a fost de acord să ne ajute.

— Și când plec la academie?

— Peste cinci zile, spuse doamna Jones. Dar mai întâi trebuie să te familiarizezi cu noua ta viață. Când vei pleca de aici vei fi dus acasă la Sir David. Locuiește în Lancashire împreună cu soția și cu fiica lui, care e mai mare decât tine cu un an. O să petreci restul săptămânii la ei; ai timp să înveți tot ce trebuie să știi. Acoperirea ta trebuie să fie perfectă – e vital. Apoi vei pleca la Grenoble.

— Și ce trebuie să fac atunci când ajung acolo?

— Îți vom oferi toate informațiile de care ai nevoie înainte să pleci. În principiu, misiunea ta este să afli cât mai multe. E foarte posibil ca în școala asta să nu se întâmple nimic neobișnuit și să nu existe, până la urmă, nicio legătură între cele două morți. Dacă așa stau lucrurile, atunci te vom reține de acolo. Dar vrem să fim siguri.

— Și cum o să țin legătura cu dumneavoastră?

— O să ne ocupăm noi de tot.

Doamna Jones îl măsură pe Alex din cap până-n picioare, apoi se întoarse către Blunt:

— Trebuie să-i schimbăm înfățișarea. Nu prea se încadrează în rol.

— Ocupă-te! zise Blunt.

Alex oftă, nu tocmai încântat. Nu făcea decât să schimbe școala. Se muta de la o școală obișnuită din Londra la un pension din Franța! Nu era chiar aventura pe care și-o dorise.

Se ridică și o urmă pe doamna Jones afară din încăpere. În timp ce ieșeau, Blunt începuse deja să răsfoiască niște documente, de parcă uitase că Alex fusese acolo, ba chiar că el mai există.

VÂNĂTORII

Rolls-Royce-ul Corniche cu șofer rula pe o șosea mărginită de copaci, înaintând în peisajul rural al comitatului Lancashire. Motorul V8 de 6,75 litri, de presiune joasă, abia dacă se auzea în liniștea adâncă. Alex stătea în spate, încercând să nu se lase impresionat de mașina care costa cât o casă. „Și ce dacă are covorașe din lână Wilton, lambriuri de lemn și scaune din piele, își tot spunea. E doar o mașină.” Era a doua zi după întâlnirea de la MI6 și, așa cum promisese doamna Jones, avea o înfățișare cu totul nouă. Trebuia să arate a rebel – ca un băiat de bani gata care vrea să-și trăiască viața după propriile reguli. Așa că îl îmbrăcaseră în haine voit provocatoare. Purta un tricou cu glugă, blugi Tommy Hilfiger – tăiați jos – și niște adidași cu șireturile desfăcute. În ciuda protestelor lui, fusese tuns atât de scurt, încât arăta ca un *skinhead*, și îi făcuseră și gaură în ureche. Încă își mai simțea urechea pulsând acolo unde avea acum un cercel ca să nu se astupe gaura.

Mașina ajunsese între timp la niște porți de fier forjat care se deschiseră automat. Se aflau la Haverstock Hall, un conac impunător cu statuete de piatră pe terasă, cu un preț format din vreo șapte cifre. Sir David îl cumpărase cu câțiva ani în urmă, după spusele doamnei Jones, pentru că-și dorea o casă la țară. Se părea că în prețul conacului intrase și jumătate din ținutul Lancashire. Domeniul se întindea pe kilometri întregi, de jur împrejur. Într-o parte se aflau dealuri pe care se vedeau turme de oi, în partea cealaltă era un țărc în care se aflau trei cai. Casa era construită în stil georgian, din cărămidă albă, cu ferestre înalte și coloane. Totul era de o ordine și de o curățenie desăvârșite. Era și o grădină împrejmuită cu zid, cu straturi dispuse uniform, o piscină acoperită, precum și mai multe tufișuri ornamentale, aranjate până la ultima frunzuliță.

Mașina se opri. Atunci când Alex coborî, caii își întoarseră capetele dând mereu din coadă ca să alunge muștele. În rest, nimic altceva nu se mișca.

Șoferul se duse la portbagaj:

— Sir David e înăuntru, spuse el.

Avusese o părere proastă despre Alex încă din prima clipă în care îl văzuse. Bineînțeles că nu-și exprima această părere, doar era un profesionist. Dar i se citea în priviri.

Alex se îndepărtă de mașină, atras de sera de vizavi. Era o zi călduroasă; lumina soarelui era reflectată de pereții de sticlă și apa dinăuntru i se păru dintr-odată extrem de ispititoare. Intră. Înăuntru era foarte cald, și mirosul de clor care venea din apă era înăbușitor.

Crezuse că nu e nimeni în piscină, dar odată ajuns pe margine, văzu o siluetă ieșind de sub apă, exact în fața lui. Era o fată într-un costum

de baie alb. Era brunetă, cu părul lung, cu ochi negri, dar cu pielea albă. Alex bănuia că are cam cincisprezece ani și își aminti ce-i spusese doamna Jones despre Sir David Friend: „Are o fată... cu un an mai mare decât tine”. Ea trebuia să fie. O privi cum iese din apă. Avea un corp bine proporționat; nu mai era o fetiță, ci aproape o femeie. Avea să fie frumoasă, nu încăpea îndoială. Însă asta o știa deja și ea. Se uită la Alex cu aroganță în priviri:

— Tu cine ești? îl întrebă ea. Și ce cauți aici?

— Sunt Alex.

— A, da.

Se întinse să-și ia un prosop pe care și-l petrecu pe după gât:

— Mi-a spus tata că o să vii – dar nu mă așteptam să dai buzna chiar așa.

Avea o voce de femeie matură, care îi trăda statutul social privilegiat. Suna chiar ciudat în gura unei puștoaice de cincisprezece ani.

— Știi să înoți? îl întrebă ea.

— Da, zise Alex.

— Ce păcat! Nu-mi place să împart piscina cu nimeni. Și mai ales cu un băiat – cu atât mai puțin un băiat londonez care miroase urât.

Îl măsură pe Alex din cap până-n picioare, analizându-i blugii tăiați, părul tuns scurt, cerceul din ureche, și o străbătu un fior.

— Nu pot să-mi imaginez ce i-a venit tatei să te lase să stai la noi, continuă ea. Unde mai pui că trebuie să mă prefac că ești fratele meu! Ce idee cumplită! Dacă aș avea un frate, pot să-ți spun cu mâna pe inimă că n-ar semăna cu tine deloc.

Alex tocmai se întreba dacă s-o ia și s-o arunce înapoi în piscină sau afară pe geam când auzi o mișcare în spatele lui și, când se întoarse, văzu un bărbat înalt, cu aer aristocratic. Avea părul grizonat și ondulat, purta ochelari, o jachetă sport, o cămașă descheiată la gât și pantaloni reiați. Și el părea ușor surprins de apariția lui Alex, însă își reveni repede și îi întinse mâna:

— Alex? întrebă el.

— Da.

— Eu sunt David Friend.

Alex îi strânse mâna:

— Încântat să vă cunosc, spuse el politicos.

— Sper că a fost o călătorie plăcută. Văd că ai făcut deja cunoștință cu fiica mea.

Îi zâmbi fetei care se așezase pe marginea piscinei și se ștergea, fără să le dea atenție celor doi.

— Nu, de fapt nu ne-am prezentat, spuse Alex.

— O cheamă Fiona. Sunt sigur că o să vă înțelegeți bine.

Sir David nu părea prea convins. Făcu un gest în direcția casei:

— Haide să mergem ca să stăm de vorbă în biroul meu!

Alex îl urmă; traversară aleea și intrară în casă. Ușa din față dădea într-un hol care părea desprins din paginile unei reviste scumpe de design. Totul era perfect: piesele de mobilier vechi, obiectele decorative și tablourile erau așezate fiecare exact acolo unde trebuia. Nu se vedea fir de praf pe nicăieri; până și razele soarelui filtrate de ferestre păreau aproape artificiale, de parcă le-ar fi așezat cineva acolo, cu scopul precis de a pune în valoare la maximum tot ce atingeau. Era casa cuiva care știa exact ce vrea, și care avea și timpul, și banii necesari să-și îndeplinească toate dorințele.

— E foarte frumos, zise Alex.

— Mulțumesc. Pe aici, te rog!

Sir David deschise o ușă grea cu lambriuri din stejar, în spatele căreia apărură un birou modern și sofisticat. Înăuntru era o masă de lucru cu câte un scaun de fiecare parte, două calculatoare, o canapea din piele albă și câteva rafturi de metal pentru cărți. Sir Alex îl invită pe Alex să stea jos și se așază și el la birou.

Era nesigur pe el, Alex observă asta imediat. Chiar dacă avea afaceri de milioane – poate chiar miliarde – de lire, Sir David Friend era pus acum într-o situație delicată. Prezența lui Alex, statutul lui – nu prea știa cum să se comporte în circumstanța dată.

— Mi s-au spus foarte puține lucruri despre tine, începu el. Alan Blunt m-a contactat și m-a rugat să te găzduiesc aici până la sfârșitul săptămânii și să pretind că ești băiatul meu. Văd că nu semeni cu mine deloc.

— Nu mai semăn deloc nici cu mine, replică Alex.

— Am înțeles că te duci la o școală în Alpii Francezi, ca să faci niște investigații. Se opri o clipă: Nu mi-a cerut nimeni părerea, continuă el, dar o să ți-o spun totuși. Nu-mi place faptul că un băiat de paisprezece ani e folosit ca spion. E primejdios...

— Știu să-mi port singur de grijă, îl întrerupse Alex.

— Nu, voiam să spun că e periculos pentru guvern. Dacă ești ucis pe acolo și se află, primul-ministru va fi pus într-o situație foarte delicată. L-am sfătuit să nu permită această operațiune, dar, ca niciodată, nu a fost de acord cu mine. Se pare că decizia fusese luată deja. M-au sunat cei de la școală – pardon, academie – să-mi spună că sâmbătă va veni directorul-adjunct după tine. De fapt, e o directoare, o anume doamnă Stellenbosch. Aș zice că e de prin Africa de Sud, după nume...

Pe birou se aflau mai multe dosare groase. Sir David le împinse către Alex:

— Între timp, am înțeles că trebuie să înveți cât mai multe despre familia mea. Ți-am pregătit câteva dosare. Ai aici și informații despre Eton⁽⁶⁾, școala din care se presupune că ai fost exmatriculat. Poți să începi să le citești chiar din seara asta. Dacă mai vrei să știi ceva,

întreabă! Fiona te va însoți tot timpul. Își privi vârfurile degetelor: Sunt sigur că asta va fi o experiență interesantă pentru tine.

Se deschise ușa și intră o femeie. Era subțire și brunetă, ca și fiica ei. Purta o rochie mov, cu croială simplă, și un colier de perle la gât.

— David, începu ea, dar se opri atunci când îl văzu pe Alex.

— Ți-o prezint pe soția mea, zise Friend. Caroline, el e Alex, băiatul despre care ți-am vorbit.

— Mă bucur mult să te cunosc, Alex.

Lady Caroline încercă să zâmbească, dar nu reuși decât să-și miște puțin buzele:

— Am înțeles că vei sta la noi pentru un timp.

— Da, mamă, zise Alex.

Lady Caroline se înroși:

— Trebuie să se dea drept fiul nostru, îi aminti Sir David și se uită la Alex.

— Fiona nu știe nimic despre MI6 și despre restul poveștii. Nu vreau să-și facă griji. I-am spus că venirea ta aici e legată de activitatea mea... că e un fel de experiment social. Ea trebuie să pretindă că ești fratele ei, să petreacă o săptămână cu tine aici la țară, de parcă ai face parte din familie. Te rog să nu-i spui adevărul!

— Cina va fi servită peste jumătate de oră, spuse Lady Caroline. Îți place carnea de căprioară? Apoi, inspirând profund: Poate că vrei să te speli înainte de masă? Vino, te conduc în camera ta!

Sir David îi dădu dosarele lui Alex:

— Ai mult de citit. Din păcate, eu trebuie să mă întorc mâine la Londra – iau masa cu președintele Franței – așa că nu te voi putea ajuta. Dar, cum îți spuneam, dacă vrei să mai afli ceva...

— Fiona Friend, zise Alex.

Îi pregătiseră o cameră mică și primitoare, la capătul casei. Făcu un duș rapid și se îmbracă la loc. Deși îi plăcea să fie curat, trebuia să pară nespălat fiindcă așa îi cerea rolul.

Deschise primul dosar. Sir David lucrase minuțios. În dosar se aflau numele tuturor membrilor familiei, date recente privind viața lor, fotografii din vacanțe, informații despre casa din Mayfair, despre apartamentele din New York, Paris și Roma și despre vila din Barbados. Mai erau diverse tăieturi din ziare, articole din reviste... absolut tot ce ar fi putut să-i trebuiască lui Alex.

Se auzi sunetul unui clopot. Era ora șapte. Alex coborî în sufragerie, o încăpere care avea șase ferestre și o masă lăcuită pentru șaisprezece persoane. Dar nu erau decât trei: Sir David, Lady Caroline și Fiona. Mâncarea fusese deja adusă, probabil de către un valet sau o menajeră. Sir David îi făcu semn spre un scaun liber și Alex se așeză.

— Fiona tocmai ne vorbea despre *Don Giovanni*, spuse Lady

Caroline. Apoi, după un moment de pauză: E o operă. De Mozart.

— Sunt sigură că pe Alex nu-l interesează opera, zise Fiona. Era în toane proaste: De fapt, continuă ea, mă îndoiesc că avem chiar și un singur lucru în comun. De ce trebuie să pretind că e fratele meu? Toată chestia asta e absolut...

— Fiona! o întrerupse Sir David cu o voce slabă.

— Foarte bine, tati, a venit, asta e, dar e *totuși* vacanța mea de Paști.

Alex își dădu seama că, probabil, Fiona învăța la o școală particulară; de asta intrase în vacanță înaintea lui.

— Nu mi se pare corect, mai spuse ea.

— Venirea lui Alex are legătură cu munca mea, continuă Sir David.

Lui Alex i se părea extrem de ciudat felul în care vorbeau despre el, de parcă nici n-ar fi fost de față.

— Știu că ai multe întrebări, Fiona, dar de data asta trebuie să faci cum îți spun eu, fără să comentezi. Și nu stă aici decât până la sfârșitul săptămânii. Vreau să ai grijă de el.

— Are vreo legătură cu supermarket-urile? întrebă Fiona.

— Fiona!

Sir David nu mai voia să audă niciun comentariu:

— Este exact ce ți-am spus. Un experiment. Și tu-l vei face în așa fel, încât să se simtă bine venit!

Fiona își luă paharul și se uită, în sfârșit, și la Alex.

— Mai vedem noi, spuse ea.

*

Săptămâna părea să nu se mai termine. După doar două zile, Alex se gândea că, dacă ar fi făcut parte într-adevăr din familia asta rece și încrezută, probabil că oricum ar fi devenit un rebel. Sir David plecase la șase dimineața în ziua următoare, după sosirea lui, și acum era tot la Londra; le trimitea e-mail-uri soției și fiicei lui. Lady Caroline se străduia din răsputeri să-l evite pe Alex. O dată sau de două ori mersese cu mașina până în orașul din apropiere, dar, în general, părea să-și petreacă majoritatea timpului în pat. Cât despre Fiona...

Preocupările ei erau fie să fredoneze bucăți de operă, fie să se laude cu stilul ei grozav de viață, cu averea ei, cu vacanțele petrecute în diverse colțuri ale lumii. În același timp, făcea tot posibilul să-i arate lui Alex cât de mult îl disprețuiește. Îl întrebase de câteva ori de ce venise de fapt la Havestock Hall. Alex ridicase din umeri de fiecare dată fără să-i răspundă, reușind astfel să-i sporească fetei antipatia.

A treia zi, Fiona îl prezentă unor prieteni:

— Mă duc la vânatoare, îi zise ea. Presupun că nu vrei să vii și tu.

Alex ridică din umeri. Deja memorase majoritatea informațiilor din dosare și era convins că va putea trece cu ușurință drept un membru al familiei. Așa că acum număra orele până la venirea doamnei de la academie care avea să-l ia de acolo.

— Ai fost vreodată la vânătoare? Întrebă Fiona.
— Nu, răspunse Alex.
— Eu știu să trag cu pușca și merg la vânătoare, zise Fiona. Dar tu, ca un băiat de la oraș ce ești, nu poți să înțelegi lucrurile astea.
— Nu văd nimic nemaipomenit în a împușca animale.
— Așa se trăiește la țară. E o tradiție.
Fiona se uita la el ca la un prost, așa cum făcea de obicei:
— Și de altfel, și animalelor le place.

Trupa de vânătoare era tânără și, cu excepția Fionei, alcătuită numai din băieți. Erau cinci. Se întâlneau cu ei la marginea unei păduri care făcea parte din proprietatea Haverstock. Rufus, conducătorul lor, avea șaisprezece ani și era bine făcut, cu părul negru și ondulat. Părea să fie prietenul oficial al Fionei. Ceilalți – Henry, Max, Bartholomew și Fred – erau cam de aceeași vârstă. Alex îi privi mai mult în silă. Erau îmbrăcați la fel: jachete Barbour, pantaloni de tweed, berete și cizme de piele Huntsman. Vorbeau cu același accent tipic de școală publică⁽⁷⁾. Toți aveau câte o pușcă pe umăr. Doi fumau. Se uitară la Alex cu un dispreț pe care cu greu puteau să-l ascundă. Probabil că Fiona le povestise deja despre el, despre londonez.

Fiona îi prezentă în mare grabă. Rufus făcu un pas înainte:
— Bine ai venit printre noi, spuse el târăgănat. Apoi, după ce-l privi pe Alex de sus până jos: Vrei și tu să împuști ceva, da?

— N-am pușcă, zise Alex.
— Mă tem că nu pot să ți-o împrumut pe a mea.
Rufus își armă pușca și o ridică în sus, ca s-o poată vedea Alex. Avea o țeavă de optzeci de centimetri din oțel strălucitor, iar patul era din lemn de nuc, închis la culoare, cu țințe ornamentale din argint masiv.
— E o armă cu țevi suprapuse și cu trăgaci demontabil, lucrată manual în atelierul Abbiatico și Salvinelli, zise el. M-a costat treizeci de miare – sau, mă rog, a costat-o pe mama. Am primit-o cadou de ziua mea.

— Cred că i-a luat ceva până a împachetat-o. Unde a pus fundița?
Lui Rufus îi pieri zâmbetul:
— Nu știi nimic despre arme, zise el.
Făcu un semn din cap către un alt băiat care îi dădu lui Alex o pușcă mult mai obișnuită, veche și cam ruginită.
— Poți să o folosești pe asta, îi spuse. Și dacă te porți frumos și nu ne încurci, poate îți dăm și un cartuș.

Toți izbucniră în râs. Apoi cei doi care fumau își stinseră țigările și intrară cu toții în pădure.

Peste o jumătate de oră Alex își spunea că n-ar fi trebuit să vină. Băieții trăgeau în stânga și-n dreapta, luând în vizor tot ce mișca. Un iepure se transformă într-un ghem de blană care sângera. Un porumbel se rostogoli printre crengile unui copac și căzu cu zgomot pe

stratul de frunze de dedesubt. Oricât de grozave le-ar fi fost armele, puștii habar n-aveau să tragă. Multe din animalele în care trăgeau erau doar rănite și Alex simțea o silă care creștea mereu în fața acestei băi de sânge.

Ajunseră într-un luminiș și se opriră să-și încarce armele. Alex se întoarse către Fiona:

— Mă întorc acasă, zise el.

— De ce? Nu suporti să vezi puțin sânge?

Alex aruncă o privire spre iepurele aflat la vreo cincizeci de metri. Zăcea pe spate și zvâcnea neputincios din labele din spate.

— Mă mir că aveți voie să folosiți arme de foc, zise el. Credeam că vârsta minimă e de șaptesprezece ani.

Rufus îl auzi, înaintă spre el și se uită urât:

— Aici, la țară, nu prea ne pasă de reguli, zise el printre dinți.

— Vai, poate că Alex vrea să anunțe poliția! adăugă Fiona.

— Cea mai apropiată secție de poliție e la vreo șaizeci de kilometri distanță.

— Nu vrei să suni de pe mobilul meu?

Din nou izbucniră cu toții în râs. Alex se săturase. Fără să mai scoată o vorbă, se întoarse și plecă.

Până să ajungă în luminiș durase o jumătate de oră, dar după alte treizeci de minute Alex era tot în pădure, înconjurat din toate părțile de copaci și tufișuri sălbatice.

Își dădu seama că s-a rătăcit. Își blestema neglijența. Ar fi trebuit să fie atent la drum, în timp ce se ținea după Fiona și trupa ei. Pădurea era enormă. Dacă mergea în direcția greșită, putea foarte ușor să se piardă în zona mlaștinilor... și ar fi trecut poate zile bune până să fie găsit.

În plus, vegetația de primăvară era atât de deasă, încât nu vedea mai departe de zece metri în orice parte s-ar fi uitat. Cum să găsească drumul bun? Oare cum era mai bine – să se întoarcă pe propriile urme sau să meargă mai departe, în speranța că va da din întâmplare peste cărarea bună?

Alex simți că îl pândește un pericol înainte să audă primul foc de armă. Poate că tot ce auzise era o ramură care trosnea sau zgomotul unei puști armate. Încremeni – și asta l-a salvat. Auzi o împușcătură – foarte tare, foarte aproape – și un copac aflat chiar în fața lui se clătină; așchii de lemn săriră în toate direcțiile.

Alex se întoarse căutându-l pe cel care trăsese.

— Ai grijă! strigă el. Era să mă împuști!

În clipa următoare se auzi un nou foc de armă urmat îndeaproape de un hohot puternic de râs. De-abia atunci Alex înțelese. Nu rataseră vreun animal, ci trăgeau chiar după el, ca să se distreze!

Se aruncă înainte și o luă la goană. I se părea că trunchiurile

copacilor îl apasă din toate părțile, amenințând să-i taie calea. Pământul jilav din cauza ploilor recente i se lipea de tălpi și parcă încerca să-l țină pe loc. Auzi și a treia împușcătură. Se lăsă în jos și simți glonțul cum îi trece pe deasupra capului și se pierde în frunziș.

În oricare alt colț al lumii, așa ceva ar fi fost o nebulă. Dar se afla chiar în inima Angliei, la țară, și avea de-a face cu niște adolescenți bogați și plictisiți, care erau obișnuiți să facă absolut tot ce voiau.

Alex îi insultase. Poate că nu le plăcuse gluma cu împachetatul puștii. Poate că motivul real era refuzul lui de a-i spune Fionei cine era de fapt. În orice caz, se hotărâseră să-i dea o lecție, fără să se gândească însă la consecințe.

Oare aveau de gând să-l ucidă? Își aminti vorbele lui Rufus: „Aici, la țară, nu ne prea pasă de reguli”. Chiar dacă Alex ar fi fost grav rănit – sau, de ce nu, ucis – ei ar fi reușit să scape cu fața curată. Un accident îngrozitor. Că el, din neatenție, intrase chiar în bătaia puștii.

Nu! Nu se putea așa ceva!

Voiau doar să-l sperie, nimic mai mult.

Se mai auziră două focuri de armă. De la pământ țâșni un fazan, ca un ghem de pene surprins în mișcare, și zbură spre cer, țipând.

Alex gonea înainte; aerul inspirat îl zgâria pe gât. Trecu pe lângă o tufă de măceș în care se zgârie și își agăță hainele. Își croi drum, folosindu-se de pușca pe care o primise. Mai încolo se împiedică de niște rădăcini și aproape căzu.

— Alex? Unde ești?

Vocea lui Rufus, ascuțită și batjocoritoare, se auzi de după o perdea de frunze. Mai traseră un foc de armă, care însă îi trecu mult pe deasupra capului. Nu-l mai vedeau. Oare scăpase?

Alex se opri, lac de sudoare, și picioarele îi tremurau. Ieșise din desișul pădurii, dar habar n-avea unde se află. Ba mai mult – era prins în capcană. Ajunsese pe malul unui lac întins, cu apa murdară, de un maro mizerabil; arăta ca o materie solidă. Pe suprafața lacului nu erau nici rațe, nici altfel de păsări sălbatică. Soarele aflat la asfințit se oglindea în apă, și în aer se simțea pătrunzător duhoarea putrefacției.

— Pe acolo a luat-o!

— Ba nu... pe aici!

— Hai să mergem spre lac...

Alex le auzi vocile și își dădu seama că nu trebuia cu niciun preț ca ei să-l găsească aici. O clipă îi trecu prin minte imaginea cadavrului său, tras la fund de pietre, pe fundul lacului. Dar, în același timp, îi veni și o idee. Trebuia să se ascundă.

Intră în apă. Îi trebuia ceva prin care să poată respira. Văzuse în filme cum poți să stai ascuns în apă și să respiri printr-o tulpină goală de trestie. Dar aici el nu avea de unde să ia trestie. Pe malul lacului nu era decât iarbă și un strat gros de alge scârboase.

Un minut mai târziu, la malul lacului apărură și Rufus, cu pușca pe umăr. Se opri și privi în jur cu ochii unuia care cunoaște bine locurile. Dar nu văzu nicio mișcare.

— Cred că a găsit drumul înapoi, zise el.

Ceilalți vânători apăruseră și ei în spatele lui. Erau destul de încordați, în aer plutea o tăcere vinovată. Își dădeau seama că merseseră prea departe cu joaca.

— Dă-l încolo, zise unul dintre ei.

— Chiar așa.

— L-am învățat noi minte.

Acum se grăbeau să se întoarcă acasă. Dispărură toți pe același drum pe care veniseră. Rufus rămase singur, cu mâna pe armă, căutându-l în continuare pe Alex. Mai aruncă și el o ultimă privire spre lac, apoi se întoarse și o luă după ceilalți.

În clipa aceea Alex atacă. Până atunci stătuse ascuns sub apă, privind siluetele neclare ale adolescenților de pe mal, ca printr-un geam de sticlă groasă, maro. Ținuse țeava armei în gură; capătul celălalt era deasupra apei. Respirase prin țevile goale. Acum ieși la suprafață – o creatură de coșmar, mustind de mâl și de apă, cu privirea plină de furie. Rufus îl auzi, dar era deja prea târziu. Alex îl lovi cu pușca în șale. Băiatul gemu și căzu în genunchi, scăpând arma din mână. Alex o luă de jos. Avea două cartușe în încărcător. Le încărcă pe țeavă.

Rufus se uita la el. Toată aroganța îi dispăruse ca prin farmec; nu mai era decât un puști prostănac și îngrozit, care se străduia să se ridice din genunchi.

— Alex! scânci el, privindu-l de parcă acum îl vedea prima oară. Te rog, iartă-mă, se smiorcăi el. Nu voiam să-ți facem niciun rău. A fost o glumă, atâta tot. Fiona ne-a pus. Am vrut doar să te speriem. Te rog!

Alex se opri, cu respirația tăiată:

— Pe unde se iese de aici? întrebă el.

— Ocolești lacul, zise Rufus, și o să dai de o cărare...

Era încă în genunchi. Cu ochii în lacrimi. Alex își dădu seama că ține arma cu ținte de argint îndreptată spre el. O întoarse, scârbit de propria reacție. Băiatul ăsta nu-i era dușman. Nu valora nimic pentru el.

— Nu te ține după mine, zise Alex, îndepărtându-se.

— Te rog...! strigă Rufus după el. Îmi dai pușca înapoi? Mă omoară mama dacă o pierd.

Alex se opri. Cântări arma în mâini, apoi o aruncă cu toată puterea. Pușca de vânătoare lucrată manual în Italia se roti de două ori în lumina slabă a asfințitului, înainte de a dispărea însoțită de un pleoscăit în mijlocul lacului.

— Ești prea mic ca să te joci cu pușca, îi zise el.

Apoi se îndepărtă spre inima pădurii.

TUNELUL

Bărbatul așezat pe scaunul auriu – o piesă valoroasă de mobilier – întoarse încet capul și se uită pe fereastră la văile acoperite de zăpadă ale masivului Point Blanc.

Doctorul Hugo Grief avea aproape șaiszeci de ani; părul alb îi era tuns scurt, iar fața aproape că nu avea pic de culoare. Avea pielea albă, buzele arătau ca niște umbre abia vizibile. Până și limba îi era gri. Și totuși, pe acest fundal incolor, purta ochelari rotunzi, cu rama subțire și cu lentile roșu-închis. Efectul era izbitor, iar el vedea întreaga lume în culoarea sângelui. Avea degete lungi, cu unghii frumoase îngrijite. Purta un costum închis la culoare, încheiat până la gât. Dacă ar exista vampiri, probabil că ar arăta exact ca Hugo Grief.

— M-am hotărât să inițiem ultima fază a Proiectului Gemini, spuse el.

Vorbea cu accent sud-african, accentuând fiecare cuvânt:

— Nu mai putem întârzia.

— Înțeleg, domnule doctor.

În fața doctorului Grief stătea o femeie, îmbrăcată într-un costum mulat din lycra, cu o bentiță pe cap. Era Eva Stellenbosch. Tocmai își terminase antrenamentul de dimineață – două ore de ridicat greutăți și de gimnastică aerobică – și încă nu-și recăpătase ritmul normal al respirației; musculatura ei impresionantă se relaxa și se contracta ritmic. Trăsăturile feței sale nu erau tocmai omenеști: buzele îi ieșeau mult în afară, iar pe fruntea puternic bombată îi cădeau șuvițe de păr roșcat-aprins. Ținea în mână un pahar plin cu un lichid verde, care avea consistența laptelui. Avea degete groase. Trebuia să fie atentă să nu spargă paharul.

Sorbi o înghițitură din pahar, apoi se încruntă:

— Sunteți sigur că suntem pregătiți? întrebă ea.

— Nu avem de ales. Am avut două rezultate nemulțumitoare în ultimele câteva luni. Mai întâi Ivanov, apoi Roscoe, la New York. Lăsând la o parte cheltuielile făcute cu cele două lichidări, e posibil să fi făcut cineva legătura între cele două decese.

— E posibil, dar, puțin probabil, zise doamna Stellenbosch.

— Serviciile de informații lucrează încet și ineficient, e adevărat. În America, CIA, în Anglia, MI6. Chiar și KGB-ul! Nu mai sunt decât umbrele a ceea ce au fost odinioară. Dar chiar și așa, există posibilitatea ca o persoană de acolo să descopere din întâmplare ceva. Cu cât încheiem mai repede această etapă a operațiunii, cu atât cresc șansele să rămânem... neobservați.

Doctorul Grief își împreună mâinile și își sprijini bărbia de vârfurile degetelor:

— Când sosește ultimul băiat? întrebă el.

— Alex?

Doamna Stellenbosch își goli paharul și apoi îl puse pe masă. Scoase din geantă o batistă cu care se șterse la gură.

— Măine plec în Anglia, zise ea.

— Excelent! Vă opriți și la Paris înainte să vă întoarceți?

— Sigur, domnule doctor, dacă așa doriți.

— Exact așa doresc, doamnă Stellenbosch! Acolo se pot face toate operațiunile preliminare și astfel economisim timp. Ce se mai aude cu tânărul Sprintz?

— Mă tem că mai e nevoie de câteva zile.

— Asta înseamnă că el și Alex vor petrece o vreme împreună aici.

— Da.

Doctorul Grief căzu pe gânduri. Pe de o parte, exista riscul întâlnirii celor doi băieți, pe de alta, pericolele unei acțiuni pripite. Ce noroc că avea o minte de savant! Nu greșea niciodată la calcule.

— Foarte bine, zise el. Tânărul Sprintz poate să mai rămână aici câteva zile.

Doamna Stellenbosch încuviință.

— Alex Friend este o partidă excelentă pentru noi, spuse doctorul Grief.

— Supermarket-uri?

Femeia nu părea prea convinsă.

— Tatăl lui e consilierul personal al primului-ministru. E un om impresionant. Sunt sigur că fiul lui se va ridica la înălțimea așteptărilor noastre.

Doctorul Grief zâmbi și ochii îi luciră în roșu.

— Foarte curând Alex va ajunge la academia noastră. Și atunci, în sfârșit, Proiectul Gemini se va finaliza.

*

— Nu stai bine, zise Fiona. Nu îți ții spatele drept. Măinile se țin mai jos. Și vârfurile picioarelor îți sunt îndreptate în direcția greșită.

— Ce mai contează, important e să te distrezi! îi zise Alex printre dinți.

Era a patra lui zi la Haverstock Hall și Fiona îl luase cu ea să călărească. Alex nu se distra deloc. Înainte să încalece fusese nevoit să îndure inevitabila predică – dar nu prea ascultase. Caii erau din Iberia – sau din Ungaria? Câștigaseră o găleată de medalii de aur. Nu-l interesa, oricum. Ce știa sigur era că stătea călare pe un animal mare și negru care atrăgea muștele. Și că stilul lui de călărie era la fel de grațios ca al unui sac cu cartofi care saltă pe o trambulină.

Cei doi nu vorbisera aproape deloc despre ceea ce se întâmplase în pădure. Când Alex intrase șchiopătând în casă, ud până la piele și tremurând de frig, Fiona, politicoasă, îi adusese un prosop și îi oferise o ceașcă cu ceai.

— Ați încercat să mă omorâți! a zis Alex.

— Nu fi prostuț!

Fiona îl privise cu un soi de milă:

— Cum să facem așa ceva? Rufus e un băiat de gașcă.

— Ce...?

— A fost o joacă, Alex! Ne-am distrat și noi puțin.

Și gata, asta fusese tot. Fiona i-a zâmbit de parcă totul era în regulă și s-a dus să înoate. Alex își petrecuse restul serii citind dosarele. Încerca să asimileze o falsă biografie care se întindea pe durata a paisprezece ani. Erau unchi, mătuși, prieteni de la Eton, o mulțime de oameni pe care se presupunea că trebuie să-i cunoască, deși nu îi văzuse niciodată. În plus, încerca să se deprindă cu gustul vieții de lux. De asta ieșise acum cu Fiona să călărească – ea, în față, stând dreaptă, în costum de călărie, el poticnindu-se în urma ei.

După vreo oră și jumătate, ajunseră la un tunel. Fiona încercase să-l învețe pe Alex câteva detalii tehnice – de exemplu, diferența dintre pas, trap și galop. Dar el hotărâse deja că sportul ăsta nu-i deloc pe placul lui. Se simțea de parcă fiecare oscior îi fusese mișcat din locul lui; îl durea fundul atât de tare, încât se întreba dacă va mai putea vreodată să se așeze. Fionei îi plăcea grozav să-l vadă cum se chinuie. Lui Alex îi trecu chiar prin minte că poate ea alesese intenționat drumul acesta atât de denivelat ca să se pricopsească el cu cât mai multe vânătaii. Sau poate calul era mai săltăreț de felul lui.

În fața lor era o linie de cale ferată și o barieră automată cu avertizare sonoră și luminoasă. Fiona își struni calul – un sur de talie mai mică – și o luă într-acolo. Calul lui Alex o urmă automat. Credea că vor traversa linia ferată, dar Fiona se opri la barieră.

— Știu o scurtătură spre casă, dacă vrei, zise ea.

— Ar fi excelent! încuviință Alex.

— E pe acolo.

Fiona arătă în susul căii ferate, către un tunel, o gaură neagră ce se căska într-o coastă de deal, înconjurată de un brâu de cărămidă victoriană, roșu-închis. Alex se uită la ea și încercă să-și dea seama dacă glumește. Dar era cât se poate de serioasă. Se mai uită o dată și la tunel. Semăna cu o țeavă de pistol care era îndreptată spre el, parcă avertizându-l să nu se apropie. Parcă și vedea un deget uriaș pe trăgaci, undeva, de cealaltă parte a dealului. Oare cât de lung era? Privind mai atent, văzu o geană de lumină la capătul celălalt. Putea fi un kilometru.

— Glumești! îi zise.

— De fapt, Alex, eu de felul meu nu prea glumesc. Dacă spun ceva înseamnă că vorbesc serios. Sunt exact ca tata.

— Tatăl tău nu e sărit de pe fix, murmură Alex.

Fiona se prefăcu perfect că nu-l aude:

— Tunelul are exact un kilometru, îi explică ea. În partea cealaltă e un pod și apoi încă o barieră. Dacă o luăm pe acolo, ajungem acasă în jumătate de oră. Pe unde am venit facem o oră și jumătate.

— Bine, hai să ne întoarcem pe unde am venit.

— Haide, Alex, ce ești așa fricos? se bosumflă Fiona. Pe aici nu trece decât un tren pe oră. Următorul va trece de-abia peste – se uită la ceas – douăzeci de minute. Am mai mers prin tunel de o sută de ori; nu durează mai mult de cinci minute. Chiar mai puțin, dacă mergi la galop.

— Dar e o nebunie să călărești mergând pe linia ferată.

— Bine, dacă o iei înapoi n-ai decât să găsești singur drumul.

Dădu pinteni calului care țâșni înainte, trecu de barieră și intra pe linia ferată:

— Ne vedem mai târziu.

Dar Alex se luă după ea. N-ar fi reușit în vecii vecilor să ajungă singur acasă pe unde veniseră. Nu știa drumul și își stăpânea cu greu calul. Chiar și acum acesta o urmă pe Fiona fără ca el să facă ceva. Dar oare vor intra animalele în tunelul întunecos? Părea greu de crezut, dar Fiona spusese că mai trecuse prin tunel; și, într-adevăr, calul intra sub peretele dealului fără să ezite.

Pe Alex îl trecu un fior când lumina pieri în spatele lui. Tunelul era răcoros și umed. Se simțea miros de funingine și de motorină. Eoul era foarte puternic. Tropicul cailor pe pietrișul dintre traverse era amplificat din toate părțile. Și dacă se împiedică? Alex își alungă din minte acest gând. Șeile din piele scârțâiau. Ochii i se obișnuiră treptat cu întunericul. Venea puțină lumină și din spate, iar capătul tunelului se vedea clar în față, ceea ce avea darul să-l mai liniștească; cercul de lumină se făcea din ce în ce mai mare cu fiecare pas. Încercă să nu-și mai facă griji. Poate că, până la urmă, nu va fi chiar așa de rău.

În acel moment, auzi vocea Fionei. Încetinise, astfel ca Alex să o poată ajunge din urmă:

— Tot îți mai e teamă să nu vină trenul, Alex? Poate vrei s-o iei mai repede...

Auzi cravașa șfichiind prin aer; lovit pe crupă de Fiona, calul lui se cabră, necheză și țâșni înainte. Alex era să cadă din șa din cauza inerției. Căutând să se țină cu picioarele în scări, reuși să rămână în șa, dar cu partea de sus a corpului înclinată într-un unghi ciudat; zăbala intrase adânc în gura calului. Fiona râdea. Alex nu mai simțea decât vântul biciuindu-i fața și întunericul dens care se rotea în jurul lui, nu mai auzea decât tropotul copitelor izbite de pietriș în galopul nebun al calului. Îi intra praf în ochi și nu mai vedea nimic. Avu senzația că o să cadă.

Dar chiar atunci, ca prin minune, ieșiră la lumină. Alex se strădui să-și recapete echilibrul; reuși să stăpânească animalul cu frâiele și

apăsându-l puternic cu genunchii. Respiră adânc, trase o înjurătură și așteptă să apară Fiona.

Calul se opri pe podul despre care îi spusese ea. Un pod susținut de piloni groși de metal, care traversa un râu. Plouase mult în luna aceea și, la vreo cincisprezece metri în jos, apa adâncă, verde-închis, curgea învolburată. Se întoarse cu grijă cu fața spre tunel. Trebuia să fie foarte atent să nu cadă de pe pod. Balustradele nu aveau mai mult de un metru înălțime.

O auzi pe Fiona cum se apropie. Venea la trap pe urmele lui, probabil râzând în hohote. Aruncă o privire în tunel și în aceeași clipă surul țâșni afară, trecu în goană pe lângă el și dispăru dincolo de bariera aflată la capătul podului.

Dar Fiona nu era!

Calul ieșise singur.

Lui Alex îi trebuiră câteva clipe până să înțeleagă. Totul începu să se învârtă în jurul lui. Probabil că a căzut de pe cal. Poate că animalul s-a împiedicat și poate că ea zace acum, undeva, în tunel. Pe șine! Cât timp mai era până la venirea trenului? Ea spusese că douăzeci de minute. Dar trecuseră deja cel puțin cinci, și poate că și ea exagerase. Ce să facă? Avea doar trei posibilități.

Să intre înapoi în tunel pe jos.

Să intre călare.

Sau să se ducă acasă și s-o lase baltă pe Fiona.

Nu! De fapt, nu avea decât două posibilități, știa asta prea bine. Înjură iar, apoi apucă frâiele calului. Trebuia să-l facă să-l asculte. Trebuia s-o scoată pe fata aia de acolo, și asta repede.

Probabil că disperarea lui i se transmisese și calului. Animalul se întoarse și încercă să dea înapoi, dar când Alex îi dădu piteni, o luă totuși înainte și intră din nou, fără voie, în tunelul întunecos. Alex îl lovi iar cu călcăiele în burtă. Nu voia să-i provoace durere, dar nici nu știa cum altfel să-l facă să se supună.

Calul o luă înainte la trap. Alex scruta întunericul din față.

— Fiona! strigă el.

Niciun răspuns. Sperase să o vadă înaintând spre el, dar nu se auzeau pași. Ce bine ar fi fost să fie mai multă lumină!

Calul se opri și Alex o văzu, chiar în fața lui, întinsă la pământ, cu brațele și cu pieptul pe șine. Dacă ar fi trecut atunci un tren, ar fi tăiat-o în două. Era prea întuneric pentru a-i vedea fața, dar, când vorbi, se simți din vocea ei că o doare ceva:

— Alex, zise ea, cred că mi-am rupt glezna.

— Ce s-a întâmplat?

— Am dat, cred, peste o pânză de păianjen. Încercam să mă țin după tine. Mi-a venit ceva pe față și mi-am pierdut echilibrul.

Încerca să se țină după el! Părea că dă vina pe el – de parcă uitase

cine lovise calul cu cravaşa.

— Poţi să te ridici? întrebă Alex.

— Nu cred.

Alex oftă. Ținând strâns frâiele, descălecă. Fiona nici c-ar fi putut să-şi găsească un loc mai bun unde să cadă – se aflau exact la mijlocul tunelului. Se strădui să nu intre în panică. Potrivit calculelor ei, mai erau cel puțin zece minute până când va trece trenul. Se aplecă să o ajute să se ridice. Puse piciorul pe şină... şi simţi ceva. O mişcare sub talpă, care i se transmise în picior. Şina vibra.

Venea trenul.

— Trebuie să te ridici, îi spuse el, încercând să-şi ascundă teama.

Deja vedea trenul, cu ochii minţii, cum vine ca tunetul pe şine. Dacă îi prindea în tunel, bolidul de cinci sute de tone i-ar fi făcut bucaţi. Parcă şi auzea scrâşnetul roţilor, bubuitul locomotivei. Sânge şi întuneric. O moarte înfiorătoare.

Dar încă mai era timp.

— Poţi să-ţi mişti degetele de la picioare? întrebă el.

— Cred că da.

Fiona se agăţase se el.

— Atunci probabil că e doar o entorsă. Haide!

O ajută să se ridice, întrebându-se dacă puteau să rămână totuşi în tunel, dincolo de şine. Poate că, dacă se lipesc de perete, trenul va trece pe lângă ei. Dar Alex ştia prea bine că nu era destul loc. Şi chiar dacă trenul nu-i lovea pe ei, ar fi lovit, oricum, calul. Putea să deraieze. Zeci de oameni puteau fi ucişi.

— Ce tren trece pe aici? întrebă el. De pasageri?

— Da.

Fiona mai avea puțin şi izbucnea în lacrimi:

— E trenul Virgin care merge la Glasgow.

Alex oftă. Al naibii noroc mai avea! Tocmai acum dădea peste un tren Virgin care circula regulat.

Fiona încremeni:

— Ce se aude? întrebă ea.

Auzise un semnal sonor. Ce era? Clopotul barierei, bineînţeles; se apropia trenul şi bariera se lăsa de-a curmezişul drumului.

În acel moment Alex mai auzi un sunet care îi îngheţă sângele în vine. Preţ de o clipă, îşi pierdu suflul. Era o senzaţie incredibilă. Suflul i se oprise în plămâni şi nu mai voia să iasă. Îşi simţea întregul corp paralizat, de parcă cineva îi oprise funcţionarea sistemului nervos. Era îngrozit până în măduva oaselor.

Auzise şuiertul locomotivei. Trenul era cam la vreun kilometru şi jumătate distanţă, dar tunelul era ca un canal acustic, aşa că sunetul îl străbătu din cap până în picioare. Şi apoi mai auzi ceva: bubuitul locomotivei diesel care se apropia cu repeziciune de ei. Simţea şina

vibrându-i puternic sub talpă.

Alex trase aer în piept și își forță picioarele să-l asculte.

— Încalecă! strigă el. Te ajut!

Fără să-i pese dacă o doare sau nu, o trase pe Fiona lângă cal și o împinse în șa. Zgomotul era din ce în ce mai puternic cu fiecare clipă care trecea. Șina zbârâia surd, ca un diapazon uriaș. Până și aerul din tunel părea să se miște în vârtejuri, ba la stânga, ba la dreapta, de parcă încerca să se ferească din calea trenului.

Fiona scânci și Alex își simți brațele eliberate de greutatea corpului ei; reușise s-o urce în șa. Calul necheză și pași într-o parte; pentru o clipă, Alex avu senzația îngrozitoare că Fiona va pleca fără el. De-abia distinge silueta calului și pe cea a călăreței, în lumina slabă. O văzu pe Fiona cum apucă frâiele, stăpânind calul. Alex se întinse și îl apucă de coamă; ținându-se de ea, urcă în șa în fața Fionei. Se auzea din ce în ce mai tare șuierul trenului care se apropia. De pe pereții arcuiți cădeau funingine și tencuială. Curenții de aer erau din ce în ce mai violenți, iar șinele vuiau. Preț de o clipă sau două, li se încurcară mâinile, dar în cele din urmă Alex apucă frâiele și Fiona îl cuprinse cu brațele.

— Hai! strigă el, dând pinteni calului.

Nici nu i-a trebuit mai mult animalului. O luă la goană spre lumină, galopând de-a lungul liniei ferate; Alex și Fiona se loveau unul de altul, aruncați când înainte, când înapoi.

Alex nu îndrăznea să privească în urmă, dar simți când trenul pătrunse în tunel cu o sută șaptezeci de kilometri pe oră. Unda de șoc îi lovi ca un ciocan. Trenul împingea în față aerul din tunel pe măsură ce înainta, umplând golul. Calul simți primejdia și își spori goana; zbură, în salturi mari, pe deasupra traverselor. În fața lor era ieșirea din tunel, dar Alex știa, în disperarea lui, că nu vor reuși. Chiar dacă ieșeau din tunel, ar fi fost în continuare îngrădiți între balustradele podului. A doua barieră era la o sută de metri de tunel. Poate că vor reuși să iasă afară, dar asta nu însemna decât că vor muri în aer liber.

Calul ieși din tunel. Alex simți cercul de întuneric trecându-i pe deasupra umerilor. Fiona țipa și îl ținea atât de strâns, încât abia mai putea să respire. Dar Alex o auzea foarte slab. Avea în spate bubuitul locomotivei. Calul începu o cursă nebunească de-a lungul podului și Alex aruncă o privire în spate. Apucă să vadă bolidul gigantic de metal ieșind din tunel și înălțându-se amenințător deasupra lor, vopsit în roșu-strălucitor, culoarea companiei Virgin; îl văzu și pe mecanicul îngrozit care îi privea prin geamul locomotivei. Sirena șuieră din nou, cu puterea unei explozii. Alex știa ce are de făcut. Trase frâul dintr-o parte și lovi calul cu piciorul din partea cealaltă. Spera cu toată ființa să-i priceapă și calul intenția.

Și reuși. Calul își schimbă direcția, întorcându-se de-a curmezișul

podului. Sirena şuiera pentru ultima oară, asurzindu-i. Fură înconjurați de fum de motorină.

Calul sări.

Trenul trecu înainte ca tunetul, aproape lovindu-i. Dar ei erau acum în aer, în cădere de pe pod. Vagoanele treceau mai departe cu zgomot, ca un vârtej roșu. Fiona începu iar să țipe. Căderea lor părea desprinsă dintr-un film, unde fusese filmată cu încetinitorul. Acum erau chiar lângă pod, în clipa următoare sub el, se prăbușeau. Apele verzi ale râului se deschiseră ca să-i primească.

Calul și cei doi călăreți zburară prin aer și plonjară în râu. Alex de-abia apucă să tragă aer în piept. Se temea că apa nu e destul de adâncă și că își vor rupe oasele toți trei. Dar când atinseră suprafața apei, se scufundară complet într-un vârtej verde-închis și rece ca gheața, care îi cuprinse lacom, de parcă nu mai voia să-i lase să scape. Brațele Fionei se desprinseseră de el. Simți cum calul dă din picioare ca să se elibereze. Din gură îi ieșiră bule de aer și își dădu seama că țipă fără să vrea.

În cele din urmă, Alex reuși să iasă din nou la suprafață. Curentul de apă înainta repede la vale; incomodat de haine și de pantofi, Alex se chinui să înoate spre malul cel mai apropiat.

Mecanicul nu oprise trenul. Poate întâmplarea îl speriasse prea tare. Poate voia să își imagineze că nu se întâmplase nimic. În orice caz, trenul dispăruse.

Alex ajunsese la mal și ieși, tremurând, pe iarbă. Din spate auzi un bolborosit și o tuse, și apărură și Fiona. Își pierduse șapca de călărie și părul lung și negru îi șiroia pe față. Alex privi în urma ei. Reușise și calul să ajungă pe uscat. Făcu vreo câțiva pași și se scutură; părea să nu fi pățit nimic. Alex se bucură: la urma urmei, calul fusese cel care le salvase viețile amândurora.

Se ridică în capul oaselor. Hainele îi erau ude learcă. Își simțea tot corpul amorțit; oare din cauza apei reci sau a șocului? Se duse spre Fiona și o ajută să se ridice.

— Ești întreagă? o întrebă.

— Da.

Îl privea ciudat. Se clătină, iar Alex îi întinse mâna ca să se țină de el.

— Mulțumesc, zise ea.

— N-ai pentru ce.

— Ba da.

Îl ținu în continuare de mână. I se descheiase cămașa și își dădu capul pe spate, scuturându-și părul din ochi.

— Ai făcut ceva absolut extraordinar. Alex, te rog să mă ierți că m-am purtat ca o scorpie toată săptămâna asta. Credeam – având în vedere că ai venit aici pentru un experiment social – credeam că ești

doar un sărăntoc nespălat. Dar m-am înșelat. Ești nemaipomenit! Acum știu că ne vom împrieteni.

Închise ochii pe jumătate și se apropie de el, cu buzele întredeschise:

— Poți să mă săruți dacă vrei, zise ea.

Alex îi dădu drumul și se întoarse în partea cealaltă:

— Îți mulțumesc, Fiona, zise el. Dar mai degrabă aș pupa calul.

Elicopterul se roti de două ori deasupra conacului Haverstock Hall, apoi începu să coboare. Era un Robinson R44 cu patru locuri, de proveniență americană. Înăuntru se afla o singură persoană – pilotul. Sir David Friend se întorsese de la Londra; acum ieșise împreună cu soția lui să privească elicopterul cum aterizează în fața casei. Zgomotul motorului se opri și elicea își încetini rotirea. Ușa cabinei se deschise și pilotul ieși; purta un costum de zbor de piele, tip salopetă, cască și ochelari de protecție.

Se îndreptă spre ei și le întinse mâna:

— Bună dimineața, zise. Sunt doamna Stellenbosch de la Academia Point Blanc.

Sir David și lady Caroline fuseseră surprinși atunci când îl văzuseră prima oară pe Alex; ei bine, la vederea acestei directoare-adjuncte, cum își spunea, rămaseră, pur și simplu, încremeniți. Sir David își reveni primul din uimire.

— Ați pilotat singură elicopterul?

— Da, am brevet.

Doamna Stellenbosch ridicase vocea ca să acopere zgomotul elicei care încă se rotea.

— Pofțiți înăuntru, o invită lady Caroline. Pot să vă ofer un ceai?

O conduse în salon. Doamna Stellenbosch se așeză, cu picioarele depărtate, și își puse casca lângă ea, pe canapea. Sir David și lady Caroline se așezară în fața ei. Se aduse tava cu ceai.

— Pot să fumez? întrebă doamna Stellenbosch.

Fără să mai aștepte încuviințarea, scoase din buzunar o cutie cu trabucuri. Își aprinse unul și trase un fum:

— Ce casă splendidă aveți, sir David! Stilul e georgian, aș spune, dar cât de elegant e decorată! Și Alex unde e, dacă îmi dați voie să întreb?

— A ieșit să se plimbe, spuse sir David.

— Poate are emoții.

Zâmbi încă o dată și luă ceașca de ceai oferită de lady Caroline:

— Din câte înțeleg, sunteți foarte îngrijorați din cauza lui Alex.

Sir David încuviință. Ochiul lui nu trăda nimic. Îi vorbi doamnei Stellenbosch despre Alex, preț de câteva minute; îi spuse că a fost exmatriculat de la Eton, că îl scăpaseră complet de sub control. Lady Caroline asculta fără să spună un cuvânt, luându-l din când în când de braț pe soțul ei.

— Am ajuns la capătul puterilor, încheie sir David. Avem și o fată, mai mare, un copil grozav. Dar Alex? Zace toată ziua în casă. Nu citește nimic. Nu îl interesează nimic. Arată... ei, o să vedeți și dumneavoastră cum arată. Academia Point Blanc e ultima noastră speranță, doamnă Stellenbosch! Suntem disperați și nădăjduim din

toată inima că dumneavoastră o să-l aduceți pe calea cea bună.

Directoarea-adjunctă împunse aerul cu trabucul, lăsând o dâră de fum:

— Sunt convinsă că sunteți un tată minunat, sir David, zise ea pe un ton mios. Dar copiii din ziua de azi... Ți se rupe inima când vezi cum se comportă unii dintre ei. Ați făcut cea mai bună alegere când v-ați adresat instituției noastre. Cred că știți cât de multe reușite a înregistrat academia în ultimii unsprezece ani.

— Și cum anume procedați? întrebă lady Caroline.

— Avem metodele noastre. Îi luciră ochii când spuse asta, apoi scutură scrumul în farfurioară și urmă: Vă promit că vom rezolva toate problemele lui Alex. Nu vă mai faceți griji! O să vă aducem înapoi un alt băiat, cu totul schimbat!

Între timp, Alex traversa un câmp aflat cam la un kilometru de casă. Văzuse elicopterul aterizând: îi sosise vremea. Dar încă nu era gata de plecare. Doamna Jones îl sunase cu o seară înainte. Nici de data asta MI6 nu îl trimitea cu mâinile goale într-un loc ce se putea dovedi un teritoriu inamic.

Spre el venea huruind o secerătoare, lăsând în urmă o fâșie de iarbă culcată. Se opri brusc aproape de el și portiera cabinei se deschise. Dinăuntru coborî un bărbat – cu greu. Era atât de gras, încât se luptă să se extragă din cabină – mai întâi un picior, apoi celălalt și, în cele din urmă, burta, umerii și capul. Purta o cămașă în carouri și o salopetă albastră – haine obișnuite de fermier. Dar chiar dacă ar fi purtat pălărie de pai și dacă ar fi ținut un fir de iarbă între dinți, Alex tot nu și l-ar fi putut imagina în vecii vecilor trebăluind pe la vreo fermă.

Bărbatul îi zâmbi:

— Salut, bătrâne!

— Bună ziua, domnule Smithers, răspunse Alex.

Smithers lucra pentru MI6. El realizase diversele dispozitive pe care Alex le folosise în misiunea anterioară.

— Mă bucur mult să te văd din nou! exclamă el și îi făcu cu ochiul. Ce zici de deghizarea mea? Mi s-a spus să mă integrez în peisajul rural.

— Ați avut o idee excelentă cu secerătoarea, zise Alex. Cu excepția faptului că suntem în aprilie. Nu se recoltează nimic.

— Nu m-am gândit la asta! Smithers zâmbi larg: Vezi tu, nu prea sunt obișnuit cu munca de teren. De *teren*, chiar așa! Aruncă o privire de jur împrejur și izbucni în râs: Oricum, sincer, mă bucur că lucrăm din nou împreună, Alex! Îmi face plăcere să inventez diverse dispozitive pentru tine. Nu lucrez prea des cu adolescenți. E mult mai distractiv decât cu oamenii maturi!

Se întinse și își luă valiza din cabină:

— La drept vorbind, de data asta a fost un pic mai complicat.

— Mi-ai mai adus o trusă Nintendo? întrebă Alex.

— Nu. Tocmai asta e problema. La școala asta nu ai voie cu jocuri Nintendo – de fapt, nu ai voie cu niciun fel de computer sau joc computerizat. Elevii folosesc laptop-uri date de școală. Aș fi putut să ascund și zece dispozitive într-un laptop, dar asta e! Așa, hai să vedem... Deschise valiza: Din câte am înțeles, la Point Blanc încă e multă zăpadă, așa că o să ai nevoie de asta.

— Un costum de schi, zise Alex, căci asta ținea Smithers în mână.

— Da, dar e un costum de schi antiglonț și rezistent la căldură.

Mai scoase și o pereche de ochelari de protecție cu lentile verzi.

— Ochelariiăștia de schi sunt dotați cu raze infraroșii, pentru cazul în care ai de mers undeva, pe întuneric. E o baterie în ramă. Nu trebuie decât să apeși pe butonul ăsta și poți să vezi pe o distanță de vreo douăzeci de metri, chiar și în nopțile fără lună.

Smithers mai scoase ceva din valiză:

— Așa... ce ar putea să mai aibă la el un băiat de vârsta ta? Din fericire, ai voie să duci cu tine acest CD player portabil Sony – cu condiția ca toate CD-urile să fie cu muzică clasică.

Îi dădu aparatul lui Alex:

— Deci, în timp ce se trage în mine în puterea nopții, voi putea să mă delectez cu niște muzică, zise Alex.

— Absolut! Dar să nu asculți discul cu Beethoven! Smithers ridică în sus discul pomenit: CD player-ul se transformă în ferăstrău electric. CD-ul are muchia de diamant, așa că taie aproape orice. Foarte util dacă trebuie să ieși repede de undeva. Mai are încorporat și un buton de alarmă. Dacă situația devine disperată și chiar ai nevoie de ajutor, apasă de trei ori pe butonul de derulare rapidă înainte. Se va emite un semnal pe care satelitul nostru îl va recepționa și vom putea să te luăm imediat de acolo!

— Vă mulțumesc, domnule Smithers, spuse Alex, dar dezamăgirea i se citea pe chip.

Smithers înțelese:

— Știu eu ce ai fi vrut, dar și tu îți dai seama că nu se poate. N-ai voie cu arme! Domnul Blunt e de neînduplecat. Zice că ești prea tânăr.

— Și totuși nu sunt prea tânăr pentru a muri.

— Ei, da, ce să-i faci? M-am gândit un pic și ți-am improvisat niște... dispozitive de apărare, ca să zic așa. Asta rămâne între noi, da? Nu sunt sigur că domnul Blunt ar fi de acord.

Întinse mâna. În palmă ținea un cercel de aur, desfăcut în două; piesa din față, în formă de diamant, și șurubul cu care se prindea prin dosul urechii. Pe palma uriașă, cercelul părea foarte mic.

— Am aflat că ți-ai făcut gaură în ureche, zise el, așa că ți-am adus

asta. Ai mare grijă după ce ți-l pui în ureche. Se activează când îmbini cele două părți.

— Ce se activează?

— Cerceul e un dispozitiv exploziv mic, dar foarte puternic. Se declanșează când îl desfaci a doua oară. După zece secunde, poți să găurești aproape orice – sau pe oricine, aș adăuga.

— Sper să nu-mi bubuie mie urechea, mormăi Alex.

— Nu, nu. Ești sută la sută în siguranță, atâta timp cât piesele sunt prinse una de alta.

Smithers îi zâmbi:

— În fine – ceva de care sunt *foarte* mândru. E exact ce te-ai aștepta să primească în dar un băiat care pleacă la școală, am cumpărat-o special pentru tine.

Scoase din valiză o carte. Alex o luă: era un exemplar cartonat din *Harry Potter și Camera Secretelor*.

— Mulțumesc, zise el, dar am citit-o deja.

— E o ediție specială. În cotor e încorporat un dispozitiv de tragere, iar pe țeavă ai o mică săgeată cu tranchilizant. Trebuie doar s-o îndrepti în direcția dorită și să apeși pe numele autorului. Doboară un adult în mai puțin de cinci secunde.

Alex zâmbi. Smithers se urcă înapoi în combină. Preț de o clipă păru că s-a înțepenit de tot în cadrul ușii, dar apoi reuși, gâfâind, să se strecoare înăuntru:

— Mult noroc, bătrâne! zise el. Să te întorci cu bine! Zău că-mi ești tare simpatic!

Era timpul să plece.

Bagajele lui Alex erau urcate în elicopter, el stătea lângă „părinții” lui, ținând strâns în mână exemplarul din *Harry Potter*. Eva Stellenbosch îl aștepta sub paletele elicei. Îl șocase înfățișarea ei și la început încercase să nu-și trădeze sentimentele, dar după aceea se liniștise. Nu trebuia să fie politico. Poate că Alex Rider cunoștea bunele maniere, dar pe Alex Friend l-ar fi durut în cot de părerea ei. Acum îi aruncă o privire sfidătoare și descoperi că ea îl urmărea atentă cum își ia la revedere de la familia Friend.

Și de data asta, sir David își jucă rolul fără greșală.

— La revedere, Alex! zise el. O să ne scrii ca să ne dai vești despre tine?

— Dacă ți-neți neapărat...

Lady Caroline făcu un pas înainte și îl sărută. Alex se trase înapoi, de parcă l-ar fi făcut de râs. Trebuia să recunoască, lady Caroline părea cu adevărat întristată.

— Haide, Alex!

Damna Stellenbosch se grăbea. Îi spusese că va trebui să facă o escală la Paris ca să alimenteze elicopterul.

Atunci apăru și Fiona, traversa peluza și se îndrepta spre ei. Alex nu mai vorbise cu ea după aventura din tunel. Nici ea nu-i spusese vreo vorbă. O respinsese și știa că nu-l va ierta în veci. Nu coborâse la micul dejun în dimineața aceea și el credea că n-o va mai vedea înaintea de plecare. Și atunci de ce venise acum?

Dintr-odată, Alex își dădu seama. Venise să-i facă necazuri – să-i aplice o ultimă lovitură sub centură. Vedea asta în ochii ei și în felul hotărât în care mergea, cu pumnii strânși.

Fiona nu știa că el e spion. Dar știa, cu siguranță, că venise acolo cu un anume motiv și probabil ghicise că motivul avea legătură cu femeia de la Point Blanc. Așa că se hotărâse să vină și să-i încurce socotelile. Poate va începe să pună întrebări sau poate îi va spune doamnei Stellenbosch că Alex nu e fratele ei. În orice caz, Alex știa că misiunea lui se va sfârși înainte de a începe. Tot efortul de memorare a informațiilor din dosare, tot timpul petrecut cu familia asta ar fi fost în van.

— Fiona! murmură sir David.

Avea o privire foarte serioasă. Ajunsese și el la aceeași concluzie ca și Alex.

Fata îl ignoră:

— Ați venit după Alex? i se adresă ea direct doamnei Stellenbosch.

— Da, draga mea.

— Ei bine, cred că trebuie să știți ceva.

Alex nu putea să facă decât un singur lucru. Ridică volumul cu Harry Potter și-l îndreptă spre Fiona, apoi apăsă o dată, cu putere, pe cotor. Nu se auzi nimic, dar simți cum cartea îi vibrează în mână. Fiona își puse mâna pe picior, în lateral. Se albise la față. Apoi se prăbuși în iarbă.

Lady Caroline alergă spre ea. Doamna Stellenbosch era uimită. Alex se întoarse spre ea, cu chipul golit de orice expresie:

— Așa e soră-mea, zise el. Se emoționează cam repede.

Peste două minute, elicopterul decola. Alex privea pe geam spre Haverstock Hall, care devenea din ce în ce mai mică, pentru ca, în cele din urmă, să dispară cu totul. Aruncă o privire spre doamna Stellenbosch, aplecată deasupra pupitrului de control, cu ochii ascunși în spatele ochelarilor de protecție. Se așeză mai comod pe scaun și se lăsă purtat prin cerul care se întuneca. Mai târziu, au apărut norii. Peisajul rural dispăruse, ca și singura lui armă. Alex trebuia să se descurce de unul singur.

La Paris ploua. Orașul avea un aer obosit și sumbru; Turnul Eiffel se lupta cu o masă compactă de nori. Nu era nimeni la mesele din fața cafenelelor și, ca niciodată, turiștii treceau nepăsători pe lângă micile chioșcuri în care se vindeau tablouri și ilustrate, grăbiți să ajungă la hotel. Era cinci după-amiază și se însera. Magazinele și birourile se goleau, dar orașului nu-i păsa. Nu voia decât să fie lăsat în pace.

Elicopterul aterizase pe o pistă privată de pe Aeroportul Charles de Gaulle, unde îi aștepta o mașină. Alex, care nu scosese o vorbă pe toată durata zborului, stătea acum singur pe bancheta din spate, privind clădirile care defilau prin fața lui. Urmau cursul Senei și înaintau surprinzător de repede pe o autostradă care uneori mergea pe deasupra nivelului apei, alteori cobora sub el. Trecură prin fața Catedralei Notre Dame, apoi ieșiră de pe autostradă și intrară pe niște străduțe lăturalnice unde, pe trotuare, se înghesuiau mici restaurante și magazine.

— Cartierul Marais, zise doamna Stellenbosch.

Alex nu îi arătă niciun fel de interes. De fapt, mai stătuse și altă dată în cartierul Marais; știa că e unul dintre cele mai elegante și mai scumpe cartiere din Paris.

Mașina întoarse într-un scuar larg și se opri. Alex se uită pe geam. În toate părțile se vedeau clădiri înalte, în stil clasic – mândria Parisului. Dar imaginea era slujită de un hotel modern: o clădire pătrată, cu geamuri fumurii prin care nu se vedea nimic înăuntru. Avea patru etaje și acoperișul plat, iar deasupra intrării scria: „Hotel du Monde” cu litere aurii. Nici dacă ar fi aterizat o navă spațială în acel scuar, dărâmând vreo două clădiri ca să-și facă loc, n-ar fi părut mai nelalocul ei.

— Aici o să stăm, zise doamna Stellenbosch. E hotelul academiei.

Șoferul le scosese valizele din portbagaj. Alex o urmă pe directoarea-adjunctă spre intrarea în hotel; ușa se deschise automat în fața lor. Holul recepției era rece și impersonal, îmbrăcat în marmură albă și oglinzi; într-un colț era o singură plantă într-un ghiveci, care părea că nu se încadrase inițial în peisaj. În spatele unui mic birou de primire se afla un recepționar cu o față gravă, care purta un costum închis la culoare și ochelari. Se mai vedeau un computer și un rând de spații pentru chei. Alex le numără. Erau cincisprezece. Așadar, probabil că hotelul avea cincisprezece camere.

— *Bonsoir, Madame Stellenbosch!*

Recepționarul dădu ușor din cap. Nici nu-l băgă în seamă pe Alex.

— Sper că a fost plăcută călătoria din Anglia, continuă el, tot în franceză.

Alex se uită în gol, de parcă nu pricepea o vorbă. Se presupunea că

Alex Friend nu știa franceza. De ce s-ar fi obosit să învețe? Dar Ian Rider se asigurase că nepotul său învață să vorbească franceza aproape în același timp cu engleza. În plus, mai învățase germană și spaniolă.

Recepționarul luă două chei. Nu le ceru nici să semneze în registru, nici cartea de credit. Era hotelul școlii, așa că nu se factura nimic. Îi dădu lui Alex una din chei.

— Sper că nu ești superstițios, zise el, de data asta în engleză.

— Nu, răspunse Alex.

— Ai camera treisprezece. La etajul unu. Sunt convins că o vei găsi pe gustul tău, spuse recepționarul și îi zâmbi.

Doamna Stellenbosch își luă și ea cheia:

— Hotelul are și restaurant, spuse ea. Haide să luăm cina aici, în seara asta! Afară plouă și, oricum, mâncarea e excelentă. Ți place mâncarea franțuzească, Alex?

— Nu prea.

— Ei, sunt sigură că o să găsim noi ceva care să-ți placă. Ce-ar fi să te răcorești un pic după drum?

Se uită la ceas:

— Vom lua masa la șapte, peste o oră și jumătate. O să putem să mai stăm și noi de vorbă. Îmi dai voie să-ți sugerez să te îmbraci puțin mai elegant la cină? E drept că francezii nu prea țin la formalități, dar – nu mi-o lua în nume de rău, dragul meu – tu cam exagerezi cu lipsa de formalitate. O să te sun la șapte fără cinci. Sper să-ți placă odaia.

Camera treisprezece se afla la capătul unui coridor lung și îngust. Ușa ducea într-o încăpere surprinzător de mare, ale cărei ferestre dădeau spre scuar. Camera avea un pat dublu cu o cuvertură în alb și negru, televizor, minibar, un birou, și pe perete erau atârinate vreo două fotografii înrămate care reprezentau imagini din Paris. Un portar îi adusese bagajele sus și, imediat ce plecă acesta, Alex își scoase pantofii și se așeză pe pat. Se întreba de ce veniseră aici. Știa că elicopterul trebuia alimentat, dar pentru atâta lucru nu era nevoie să rămână peste noapte. De ce nu zburaseră în continuare până la școală?

Mai avea încă o oră și ceva de pierdut. Mai întâi se duse la baie – și aici dădu tot peste marmură albă și oglinzi – și făcu un duș prelungit. Apoi, înfășurat într-un prosop, se întoarse în cameră și dădu drumul televizorului. Avea de ales dintre vreo treizeci de canale. Trecu de cele franțuzești și se opri la MTV. Se întreba dacă îl supraveghează cineva. Exact deasupra biroului era o oglindă mare; după ea s-ar fi putut ascunde lesne o cameră de luat vederi. Bun, păi atunci ia să le dea el o temă de gândire! Deschise minibarul și își turnă un pahar de gin. Apoi se duse la baie, umplu sticla la loc cu apă și o puse înapoi în frigider. Consum de alcool și furt pe deasupra! Dacă îl urmărea, doamna Stellenbosch putea să-și dea seama că nu-i va fi ușor să se descurce cu

el.

În următoarele patruzeci de minute se uită la televizor, prefăcându-se că bea din gin. Pe urmă duse paharul la baie, îl goli în chiuvetă și îl lăsa acolo. Era timpul să se îmbrace. Oare să se supună cererii și să se îmbrace elegant? Până la urmă alege o cale de compromis: își pune o cămașă, dar blugii nu și-i schimbă. În clipa următoare sună și telefonul: fusese invitat la cină.

Doamna Stellenbosch îl aștepta în restaurant, o încăpere neaerisită aflată în subsolul clădirii. Lumina era slabă și erau oglinzi peste tot ca să creeze iluzia de spațiu, dar cu toate astea era ultimul loc pe care l-ar fi ales Alex. Acest restaurant ar fi putut să se afle oriunde, în orice colț al lumii. În afară de ei, nu mai erau decât două persoane în restaurant – oameni de afaceri, după cum arătau. Doamna Stellenbosch se schimbase; acum purta o rochie de seară neagră, cu gulerul împodobit cu pene și un colier ce părea foarte vechi și valoros, din mărgelile negre și argintii. „Cu cât e îmbrăcată mai elegant, se gândi Alex, cu atât e mai urâtă.” Fuma din nou un trabuc.

— Aa, Alex! spuse ea și suflă fumul. Te-ai odihnit? Sau te-ai uitat la televizor?

Alex nu îi răspunse. Se așează și deschise meniul, apoi îl închise la loc, atunci când văzu că e în franceză.

— Dă-mi voie să comand eu în locul tău. Începem cu supă? Și apoi o să luăm o friptură. N-am cunoscut până acum niciun băiat căruia să nu-i placă friptura.

— Vărul meu, Oliver, e vegetarian, zise Alex.

Citise asta într-unul din dosare.

Directoarea-adjunctă încuviință, de parcă ar fi știut deja acest lucru:

— Habar n-are ce pierde, zise ea.

Apăru un chelner palid; doamna Stellenbosch dădu comanda în franțuzește:

— Ce vrei să bei? îl întrebă ea.

— O Cola.

— Ce băutură dezgustătoare! Nu i-am înțeles niciodată pe cei care o beau. Dar, sigur, o să-ți comand ce vrei.

Chelnerul îi aduse lui Alex o Cola și un pahar de șampanie pentru doamna Stellenbosch. Alex se uită la bulele de aer care se ridicau din cele două pahare, al lui negru, al ei de un auriu palid.

— *Santé*, zise ea.

— Poftim?

— Înseamnă „sănătate” în franceză.

— Aha! Noroc!

Preț de o clipă se lăsa tăcerea. Femeia îl fixa cu privirea, de parcă vedea prin el:

— Așadar, ai fost la Eton, zise ea ca din întâmplare.

— Da, așa e, răspunse Alex, devenind brusc foarte atent.

— În ce casă⁽⁸⁾ ai fost?

— Hopgarden.

Era numele real al unei case de la Eton. Alex citise dosarele cu mare atenție.

— Am fost și eu odată în vizită la Eton. Mi-aduc aminte de o statuie. Cred că reprezenta un rege, era chiar după intrarea principală...

Îl testa, Alex era sigur de asta. Oare îl suspecta de ceva sau era o simplă măsură de precauție, o obișnuință?

— Vă referiți probabil la Henric al VI-lea. Statuia lui se află în College Yard. E fondatorul colegiului Eton.

— Dar nu ți-a plăcut acolo.

— Nu.

— De ce?

— Nu-mi plăcea uniforma și nu-mi plăceau nici profii.

Alex avusese grijă să nu folosească vreodată cuvântul „profesori”. La Eton li se spune „profi”⁽⁹⁾. Zâmbi în sinea lui. Putea să-i ofere o mostră de jargon de la Eton.

— Și nu-mi plăceau nici regulile. Primeam amenzi de la sticleți, tot timpul mă treceau în registrul întârziatilor, primeam bile negre și bilețele sau mă treceau cap de afiș. Adunările erau plictisitoare...

— Mă tem că nu înțeleg nimic.

— Adunări li se zice orelor de curs, explică Alex. Bilă neagră e când nu-ți faci treaba bine...

— Bine, bine!

Doamna Stellenbosch ridică mâna în care își ținea trabucul și îi făcu semn să se oprească:

— Și de asta ai dat foc bibliotecii?

— Nu, i-am dat foc pur și simplu pentru că nu-mi plac cărțile.

Se aduse primul fel. Supa lui Alex era galbenă și plutea ceva în ea. Își luă lingura și începu s-o învârtă prin farfurie, suspicios:

— Ce-i asta? întrebă el.

— *Soupe de moules*.

O privi fără pic de interes.

— Supă de midii. Sper să-ți placă.

— Aș fi preferat o supă de roșii Heintz, zise Alex.

După aceea li se aduseră și fripturile, care, tipic pentru francezi, erau pe jumătate crude. După ce luă de vreo două ori din carnea mustind de sânge, Alex își trânti pe masă cuțitul și furculița și nu mai mâncă decât cartofii prăjiți, cu mâna. Doamna Stellenbosch îi vorbi despre Alpii Francezi, despre schi și despre diversele orașe europene pe care le vizitase. Nu-i era deloc greu lui Alex să se prefacă plictisit, căci chiar așa și era. Îl apucase și somnul. Luă o gură de Cola, în speranța că băutura rece îl va înviora. Cina părea să nu se mai

sfârșească.

Dar, în cele din urmă, trecu și desertul – budincă de înghețată cu sos de ciocolată albă. Alex refuză cafeaua.

— Pari obosit, îi zise Stellenbosch.

Își mai aprinsese un trabuc; era înconjurată de vălătuci de fum care începeau să-l amețească pe Alex:

— Vrei să mergi la culcare?

— Da.

— Mâine plecăm abia la prânz. Dacă vrei, ai timp să vizitezi Muzeul Louvre.

Alex clătină din cap:

— Tablourile mă plictisesc.

— Zău? Ce păcat!

Alex se ridică. Fără să-și dea seama, lovi cu mâna paharul de Cola și vărsă ceea ce mai rămăsese din suc, pe fața de masă albă ca zăpada. Oare ce era cu el? Dintr-odată se simțea frânt de oboseală.

— Vrei să urc și eu cu tine, Alex? îl întrebă ea.

Îl privea cu atenție, cu o sclipire de interes în ochii altfel lipsiți de orice trăire.

— Nu, mă descurc. Alex se îndepărtă: Noapte bună.

A fost un chin să ajungă până sus. Ar fi vrut să ia liftul, dar parcă nu-i venea să intre în spațiul acela strâmt și fără ferestre. S-ar fi simțit sufocat. Așa că urcă pe scări, sprijinindu-se greoi cu umărul de zid, apoi parcurse coridorul, împleticindu-se, și reuși cu greu să bage cheia în broască. Când intră, în cele din urmă, camera se învârtea cu el. Ce se întâmpla? Băuse oare mai mult gin decât ar fi trebuit sau era...?

Alex simți un nod în gât. Fusese drogat. I se pusese ceva în Cola. Simțea pe limbă un gust amar. Patul era la doar trei pași, dar ar fi putut la fel de bine să fie și la un kilometru. Nu-l mai ascultau picioarele. Încercă să ridice un picior, dar acest lucru îi solicită toată energia pe care o mai avea. Căzu în față, proptindu-se în mâini. Reușise cumva să-și ia destul avânt, așa că ajunsese cu pieptul și umerii pe pat, și se cufundă în saltea. Camera se rotea din ce în ce mai repede în jurul lui. Încercă să se ridice, să spună ceva, dar nu reuși să scoată niciun sunet. I se închiseră ochii și se lăsă cuprins de întunericul binecuvântat.

După jumătate de oră, se auzi un clinchet și camera începu să se transforme!

Dacă Alex ar fi putut să-și deschidă ochii, ar fi văzut cum biroul, minibarul și fotografiile înrămate cu imagini din Paris încep să se ridice. Sau, cel puțin, așa i s-ar fi părut lui. De fapt, pereții nu se mișcau. Podeaua cobora, acționată de un motor hidraulic nevăzut, ducând patul – cu Alex cu tot – în subsolurile hotelului. Toată camera

nu era altceva decât un lift uriaș care îl transporta, centimetru cu centimetru, la subsol, apoi mai departe. Pereții de aici erau metalici. Tapetul, luminile și tablourile rămăseseră mult deasupra. Cobora într-un spațiu care părea a fi un puț de aerisire, de-a lungul a patru piloni de metal. Dintr-odată, Alex fu inundat de o lumină puternică. Se mai auzi un clinchet slab. Ajunsese.

Patul se opri în mijlocul unei clinici subterane, scăldate în lumină. De jur împrejur se afla aparatură de laborator. Erau și camere de luat vederi – digitale, video, cu infraroșu și cu raze X. Era ticsit de instrumente de toate formele și mărimile, multe dintre ele imposibil de recunoscut.

Din fiecare aparat ieșeau multe fire conectate la un șir de calculatoare ce zumzăiau și clipeau, aflate pe o masă de lucru lungă, lipită de perete. Pe peretele opus fusese tăiată o fereastră. Încăperea avea aer condiționat. Dacă Alex ar fi fost treaz, probabil că ar fi tremurat de frig. Scotea aburi atunci când respira.

Un bărbat îndesat, îmbrăcat în halat alb, îl aștepta. Avea în jur de patruzeci de ani, părul blond dat cu gel îi era pieptănat pe spate, iar fața era cea a unui om trecut de prima tinerețe, cu obraji buhăiți și cu gâtul îngroșat de straturile de grăsime. Avea ochelari și o mustață subțire. Avea doi asistenți, de asemenea îmbrăcați în halate albe. Fețele acestora erau complet lipsite de orice expresie.

Cei trei se puseseră imediat pe treabă. Îl ridicară pe Alex ca pe un sac de cartofi – sau ca pe un cadavru – și îl dezbrăcară până la piele. Începură să-l fotografieze, mai întâi cu un aparat obișnuit. De la degetele picioarelor în sus, îi făcură cel puțin o sută de poze; blițul fulgera fără încetare, aparatul se arma automat după fiecare clișeu. Nu rămase necercetat niciun centimetru din corpul său. Îi tăiară o șuviță de păr pe care o introduseră într-o pungă de plastic. Îi fotografiară interiorul ochiului cu un oftalmoscop. Îi făcură și un mulaj al danturii, folosind o bucată de chit special pe care i-o băgară în gură, apăsându-i-l apoi pe bărbie. Notară cu grijă faptul că are un semn din naștere pe umărul stâng și o cicatrice pe braț, îi luară chiar și amprente. Alex își rodea unghiile. Și asta a fost notat.

În fine, îl cântăriră pe un cântar mare și plat, apoi îi luară măsurile – înălțimea, circumferința pieptului, a taliei, a coapselor, lungimea palmei și așa mai departe. Toate datele au fost notate în fișe.

În tot acest timp, doamna Stellenbosch privea totul din spatele unei ferestre. Nu s-a mișcat deloc pe tot parcursul operațiunii. Singurul semn de viață era trabucul pe care îl ținea strâns între buze; din vârful aprins ieșea un firicel de fum.

Cei trei terminaseră.

— Suntem gata, spuse cel blond la un microfon.

— Spuneți-mi ce părere aveți, domnule Baxter, se auzi vocea femeii

răsunând dintr-un difuzor ascuns.

— O să fie floare la ureche.

Bărbatul pe nume Baxter era englez. După accent, s-ar fi zis că provenea din pătura de sus a societății. Manifesta o mulțumire de sine evidentă.

— Structura osoasă e bună. E într-o formă fizică excelentă. Un chip interesant. Vedeți gaura din ureche? Și-a făcut-o de curând. Altceva nu prea mai e de spus.

— Când veți opera?

— Când spuneți voi, fătuco! Îmi dați de știre și s-a făcut.

Doamna Stellenbosch se întoarse spre ceilalți doi bărbați:

— *Rhabillez-le!*^{10} și uieră ea.

Cei doi asistenți îl îmbrăcară la loc pe Alex, ceea ce le luă mai mult timp decât le trebuise ca să-l dezbrace. Își notară cu grijă toate mărcile hainelor pe care le purta Alex. Cămașă Quiksilver. Ciorapi Gap. Când terminară cu îmbrăcatul, știau despre el la fel de mult cât știe un pediatru despre un nou-născut. Totul fusese notat. Informațiile aveau să fie transmise mai departe.

Domnul Baxter se îndreptă spre masa de lucru și apăsă pe un buton. Instantaneu, covorul, patul și mobila de hotel începură să se ridice. Dispărură prin tavan și urcară în continuare. Alex continua să doarmă, în timp ce era purtat înapoi prin puț, ajungând, în cele din urmă, în locul pe care el îl știa drept camera treisprezece.

Nu rămăsese nicio dovadă, niciun semn în urma celor petrecute. Experiența se evaporase, aidoma unui vis.

Academia de la Point Blanc fusese concepută de un nebun și pentru o vreme chiar fusese folosită ca azil. Alex își aminti ce-i spusese Alan Blunt, când elicopterul începu să coboare spre pista de aterizare colorată în roșu și alb. Fotografia din broșură fusese făcută de un profesionist. Acum, că vedea clădirea în realitate, singurul cuvânt care îi venea în minte era chiar... nebulie.

Era o aglomerare haotică de turnuri și creneluri, de acoperișuri oblice de culoare verde și ferestre de toate formele și mărimile. Niciun element nu se potrivea cu cele din jurul său. În ansamblu, arhitectura clădirii era simplă – sau așa ar fi trebuit să fie: avea o aripă centrală de formă circulară și două aripi laterale. Dar una din aripile laterale era mai lungă decât cealaltă. Partea stângă era diferită de cea dreaptă. Clădirea avea patru etaje, dar ferestrele erau astfel așezate, încât era greu să-ți dai seama unde se termină un etaj și unde începe următorul. Era și o curte interioară de formă pătrată, dar cu laturile strâmbe. În curte se afla o fântână arteziană care înghețase bocnă. Până și pista de aterizare pentru elicopter, ieșită din acoperiș, era urâtă și arăta straniu, de parcă o navă extraterestră ar fi intrat în zid și s-ar fi cuibărit acolo.

Doamna Stellenbosch opri motorul elicopterului.

— Mergem jos, să te prezint domnului director, strigă ea, încercând să acopere zgomotul elicei. O să ți se aducă și bagajul mai încolo.

Pe acoperiș era frig; zăpada ce acoperea muntele încă nu se topise și, cât vedeai cu ochii, totul era alb.

Clădirea academiei fusese construită pe versantul unei pante abrupte. Puțin mai jos Alex văzu o limbă uriașă de fier înfiptă în pământ și care ieșea în afară deasupra pantei. Era o trambulină pentru sărituri cu schiurile – văzuse așa ceva la Jocurile Olimpice de Iarnă. Capătul trambulinei era la cel puțin cincizeci de metri deasupra solului; undeva jos, departe, Alex zări o zonă plată, în formă de potcoavă, pentru aterizare.

Rămăsese cu ochii lipiți de trambulină și încerca să-și imagineze senzația pe care o simți când te avânți în gol și nu ai altceva decât două schiuri care să-ți amortizeze prăbușirea; doamna Stellenbosch îl întrerupsese din visare și îl prinse de braț:

— Nu folosim trambulina, zise ea. E interzis. Haide, să nu mai stăm în frig!

Intrară pe o ușă într-unul dintre turnuri și coborâră o scară îngustă în formă de spirală – ale cărei trepte erau toate la distanțe diferite unele față de altele – până când ajunseră la parter. Acum se aflau pe un coridor lung și îngust; de o parte și de alta se aflau o sumedenie de uși, dar nicio fereastră.

— Aici sunt sălile de clasă, îi explică doamna Stellenbosch. O să le vezi mai târziu.

Alex o urmă prin clădirea în care domnea o liniște stranie. Încălzirea centrală era dată la maximum în academie și atmosfera era caldă și apăsătoare. Se opriră în fața unei uși duble moderne, din sticlă, care dădea în curtea interioară pe care Alex o văzuse de sus. Ieșind de la căldură înapoi în frig, doamna Stellenbosch îl conduse în curte, pe lângă fântâna înghețată. Alex privi în sus, simțind o mișcare undeva, deasupra. Asta nu observase. În vârful unuia dintre turnuri era o santinelă, care avea la gât un binoclu și un pistol-mitralieră atârnat de umăr.

Paznici înarmați? Într-o școală? După doar câteva minute petrecute aici, pe Alex îl cuprinsese deja neliniștea.

— Pe aici.

Doamna Stellenbosch deschise o ușă și Alex se pomeni în holul de primire al academiei. Într-un șemineu masiv ardea un foc de lemne, strălucit de doi dragoni de piatră. Se vedea o scară impunătoare. Salonul era luminat de un candelabru cu cel puțin o sută de becuri. Pereții erau îmbrăcați în lambriuri. Pe jos era un covor gros, roșu-închis. O duzină de perechi de ochi îl urmăriră pe Alex care se îndrepta împreună cu doamna Stellenbosch spre un alt coridor. Salonul era decorat cu capete de animale împăiate. Un rinocer, o antilopă, un bizon de apă și, cel mai trist, un leu. Alex se întrebă cine le împușcase.

Ajunseră în fața unei uși simple, ceea ce însemna probabil că periplul luase sfârșit. Până acum nu văzuse niciun băiat; în schimb, aruncă o privire pe fereastră și mai văzu două santinele înarmate cu mitraliere care patrulau încet.

Doamna Stellenbosch ciocăni la ușă.

— Intră!

Fusese un singur cuvânt, dar Alex simți imediat accentul sud-african.

Ușa se deschise și cei doi intrară într-o încăpere uriașă, din care nu înțelegeai nimic. La fel ca și restul clădirii, forma era neregulată, iar pereții nu erau paraleli. Tavanul era la vreo șapte metri; de jur împrejur erau ferestre ce ofereau priveliști impresionante ale versanților muntoși. Camera era modernă, luminată discret cu spoturi mascate în pereți. Mobila era hidoasă, dar și mai hidoase erau capetele de animale împăiate ce se găseau și aici, și pielea de zebra întinsă pe podeaua de lemn. Erau trei scaune în apropierea unui mic șemineu. Unul era auriu, o piesă de valoare. Aici stătea un bărbat care întoarse capul în momentul când Alex intră.

— Bună ziua, Alex, zise el. Te rog, vino aici și ia loc!

Alex înaintă degajat și își trase un scaun. Doamna Stellenbosch se

așeză pe cel de-al treilea.

— Mă numesc Grief, continuă bărbatul. Doctorul Grief. Sunt încântat să te cunosc și să-ți urez bun venit la noi.

Alex îl privi îndelung pe directorul Academiei Point Blanc; se uită la pielea albă ca zăpada și la ochii ce ardeau în spatele lentilelor roșii. Era ca și cum ar fi făcut cunoștință cu un schelet și, pentru o clipă, nu fu în stare să scoată niciun cuvânt. Dar își reveni repede:

— Drăguț loc, zise el.

— Așa crezi?

În vocea lui Grief nu se simțea nici uimă de emoție. Nu-și schimbase deloc poziția, își mișca doar gâtul:

— Clădirea a fost proiectată în 1857 de un francez, cu siguranță cel mai prost arhitect din lume. A fost singurul lui contract. Când s-au mutat aici primii proprietari, au pus să-l împuște.

— Am văzut că și acum se plimbă pe aici destui oameni înarmați.

Alex se uită pe fereastră și zări alte două santinele care patrulau:

— Point Blanc este un loc unic, îi explică doctorul Grief. După cum vei vedea și singur, curând, toți băieții trimiși aici provin din familii deosebit de înstărite și de influente. Au fost aici fii de împărați și de mari industriași. Băieți ca și tine. Așa că am putea deveni foarte ușor ținta teroriștilor. Gărzile se află aici ca să vă protejeze pe voi.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră!

Alex simți că e prea politicos. Era momentul să-și arate presupusa „față adevărată”:

— Dar, ca să fiu sincer, eu nu doresc deloc să stau aici. Așa că vă rog să-mi spuneți cum ajung în oraș, poate reușesc să prind următorul tren spre casă.

— Nu ai cum să ajungi în oraș!

Doctorul Grief ridică mâna ca să nu fie întrerupt. Alex se uită la degetele lui lungi, descărnate și la ochii ce străluceau în spatele ochelarilor. Omul ăsta se mișca de parcă fiecare oscior i-ar fi fost rupt și apoi lipit la loc; părea și tânăr, și bătrân în același timp și, într-un fel, părea că are în el ceva inuman.

— Sezonul de schi s-a încheiat... acum e prea periculos să mai schiezi. Nu se poate pleca decât cu elicopterul. Iar elicopterul te va duce de aici doar când voi cere eu acest lucru. Mâna coborî: Te afli aici, Alex, pentru că ți-ai dezamăgit părinții. Ai fost exmatriculat. Ai avut probleme cu poliția...

— N-a fost vina mea, la naiba! protestă Alex.

— Nu-l întrerupe pe domnul doctor, îi spuse doamna Stellenbosch.

Alex o privi amenințător.

— Ai o înfățișare supărătoare și un limbaj așijderea, continuă doctorul Grief. Datoria noastră e să te transformăm într-un băiat care să fie mândria părinților lui.

— Eu mă simt foarte bine așa cum sunt, zise Alex.

— Asta nu are niciun fel de relevanță, mai spuse doctorul Grief și apoi tăcu.

Alex fu străbătut de un fior. Camera în care se afla îi dădea o senzație ciudată: era foarte mare, cu mobilă puțină, și mai avea și forma aceea ciudată – nicio formă, de fapt.

— Și ce aveți de gând să faceți cu mine? îl întrebă el.

— La început, nu o să participi la lecții, spuse doamna Stellenbosch. În primele săptămâni trebuie să fii asimilat.

— Ce înseamnă asta?

— Să fii asimilat. Să te conformezi... să te adaptezi... să devii similar cu...

Parcă citea o definiție din dicționar.

— În acest moment, la academie sunt șase băieți. O să-i cunoști și o să petreci ceva timp în compania lor. Vei putea să faci sport și să socializezi. Avem o bibliotecă bună, așa că o să și citești. În curând vei afla ce metode avem.

— Vreau să-i sun pe ai mei, zise Alex.

— Convorbirile telefonice sunt interzise, îi explică doamna Stellenbosch.

Încercă să-i zâmbească înțelegător, dar cu fața pe care o avea, acest lucru era imposibil.

— Ne-am dat seama că, dacă vorbesc la telefon, elevilor noștri li se face dor de casă, continuă ea. Dar, dacă vrei, poți să scrii scrisori.

— Prefer mesajele electronice, zise Alex.

— Din același motiv sunt interzise și calculatoarele personale.

Alex ridică din umeri, înjurând printre dinți.

Doctorul Grief îl văzuse:

— Nu fi nepoliticos cu doamna director-adjunct! rosti el scurt. Deși nu țipase, tonalitatea fusese cât se poate de acidă: Dă-mi voie să-ți spun, Alex, că doamna Stellenbosch colaborează cu mine de douăzeci și șase de ani. Când am cunoscut-o, fusese aleasă Miss Africa de Sud timp de cinci ani la rând.

Alex se uită la fața ei de maimuță:

— Într-un concurs de frumusețe? întrebă el.

— La campionatele de haltere.

Doctorul Grief aruncă o privire spre șemineu:

— Arată-i, zise el.

Doamna Stellenbosch se ridică și se îndreptă spre șemineu. Pe grilaj se afla un vătrai pe care îl apucă hotărâtă cu amândouă mâinile. Preț de o secundă păru că se concentrează. Alex rămase cu gura căscată. Vătraiul din metal, gros de cel puțin doi centimetri, începuse să se îndoiească încet. Acum ajunsese în formă de U. Doamna Stellenbosch nici măcar nu transpirase. Uni cele două capete și trânti vătraiul la loc pe

grătar. Lovit de suprafața de piatră, acesta zăngăni.

— Aici, la academie, impunem o disciplină strictă, zise doctorul Grief. Stingerea se dă la ora zece seara, niciun minut mai târziu. Nu tolerăm limbajul vulgar. Îți este interzis să ai vreo legătură cu lumea din afară fără permisiunea noastră. Îți este interzis să încerci să pleci de aici. Și te vei supune acestor reguli începând chiar din clipa aceasta, fără întârziere. În fine – spuse aplecându-se spre Alex – accesul îți este permis doar în anumite părți ale clădirii. Făcu un semn cu mâna și abia atunci Alex observă că mai era o ușă în capătul îndepărtat al camerei: Acolo este apartamentul meu personal. Nu ai voie să te plimbi decât la parter și la etajul unu, unde sunt dormitoare și sălile de clasă. Accesul la etajele doi și trei îți este interzis, și la subsol, de asemenea. Pentru propria siguranță.

— Vă temeți să nu cad pe scări? întrebă Alex.

Doctorul Grief nici nu-l băgă în seamă:

— Poți pleca, zise el.

— Așteaptă afară, Alex! spuse și doamna Stellenbosch. Va veni cineva să te conducă.

Alex se ridică.

— Te vom transforma în băiatul pe care și-l doresc părinții tăi, zise doctorul Grief.

— Poate că nu mă mai vor deloc.

— Se poate aranja și asta.

Alex plecă.

— Ce băiat nesuferit... câteva zile... mai repede decât de obicei... Proiectul Gemini... încheierea...

Dacă ușa n-ar fi fost atât de groasă, Alex ar fi auzit mai bine. Imediat după ce ieșise din cameră, își și lipise urechea de gaura cheii, sperând să audă ceva care le-ar fi folosit celor de la MI6. Ce-i drept, doctorul Grief și doamna Stellenbosch vorbeau de zor de partea cealaltă, dar Alex auzea doar frânturi și nu înțelegea mai nimic.

Simți cum o mână îl prinde de umăr și se întoarce, furios pe sine însuși. Un așa-zis spion să fie prins ascultând la gaura cheii! Dar noul venit nu făcea parte din personalul de pază. În fața lui Alex se afla un băiat cu fața rotundă, cu părul lung și negru, ochii tot negri și tenul palid. Purta un tricou foarte vechi cu *Războiul Stelelor*, o pereche de blugi uzați și o șapcă de base-ball. Se bătuse de curând cu cineva și, după toate aparențele, o cam încasase. Avea un ochi vânăt și buza crăpată.

— Țștia te împuşcă dacă te prind că ascuți pe la uși, îi zise băiatul.

Avea o privire ostilă. Alex ghici că are de-a face cu un băiat a cărui încredere nu se câștiga tocmai ușor.

— Pe mine mă cheamă James Sprintz. Mi s-a spus să-ți arăt locurile

de pe aici.

— Alex Friend.

— Tu ce-ai făcut de te-au trimis în fundătura asta? îl întrebă James, în timp ce parcurgeau coridorul în sens invers.

— M-au dat afară de la Eton.

— Pe mine dintr-o școală din Düsseldorf, spuse James și oftă. Atunci am crezut că nici nu putea să mi se întâmple ceva mai bun... până m-a trimis tata aici.

— Cu ce se ocupă tatăl tău? întrebă Alex.

— E bancher. Investește pe piețele financiare. Îi plac grozav banii și are o mulțime.

Vocea lui James era ștearsă și nu trăda nicio emoție.

— Dieter Sprintz?

Alex își amintea numele acesta. Cu câțiva ani înainte ajunsese pe prima pagină a tuturor ziarelor din Anglia. „Omul-de-o-sută-de-milioane-de-dolari”! Atât câștigase în doar douăzeci și patru de ore. În aceeași perioadă se prăbușise lira sterlină și guvernul fusese la un pas de dizolvare.

— Da. Să nu-mi ceri să-ți arăt o poză cu el, pentru că n-am niciuna. Pe aici!

Ajunseseră în holul de la intrare, cel cu șemineul cu dragoni. De aici, James îl conduse în sufragerie, o încăpere lungă și înaltă în care se aflau șase mese și o deschizătură în perete care dădea în bucătărie. Mai vizitară apoi două camere de zi, o cameră cu jocuri și o bibliotecă.

Alex se gândea că academia asta seamănă cu un hotel de lux dintr-o stațiune de schi – și asta nu doar din cauza locului în care se afla.

Atmosfera era apăsătoare, locul părea rupt complet de lumea reală. Era cald și domnea liniștea și, în ciuda camerelor vaste, pe Alex îl încerca o senzație de claustrofobie. Dacă ar fi fost într-adevăr un hotel, probabil că n-ar fi fost unul prea frecventat. Grief spusese că locuiau doar șase băieți aici, dar în clădire ar fi încăput lesne șazeci. Oriunde te uitai vedeai spațiu gol, nefolosit.

În camerele de zi nu era nimeni – doar fotolii, birouri și mese – dar în bibliotecă dădură peste doi băieți.

Biblioteca era o încăpere lungă și îngustă, cu rafturi demodate de stejar, acoperite cu cărți în diverse limbi. Într-o nișă aflată în capătul celălalt al camerei era o armură medievală elvețiană.

— El e Tom, iar el, Hugo, zise James. Probabil că fac teme suplimentare la matematică sau ceva de genul ăsta, așa că ar fi mai bine să nu-i deranjăm.

Cei doi băieți își ridicară privirile din cărți și dădură scurt din cap. Unul citea într-un manual, celălalt scria ceva. Erau îmbrăcați mult mai îngrijit decât James și nu păreau deloc prietenoși.

— Ciudații naibii! zise James în clipa în care ieșiră din cameră.
— De ce sunt ciudați?
— Când mi s-a spus prima dată despre locul ăsta, am înțeles că *toți* copiii de aici au probleme. M-am gândit că o să mă distrez. Ai o țigară?

— Nu fumez.
— Grozav! Ei bine, am ajuns aici ca să descopăr că locul e parcă un muzeu sau o mănăstire, sau... nici eu nu știu ce. Ai zice că doctorul Grief a fost destul de ocupat. Toți sunt cuminți, harnici, plictisitori. Dumnezeu știe ce le-a făcut. Probabil că le-a supt creierii cu paiul. Acum vreo două zile m-am luat la bătaie cu unul așa, de-al naibii. Își arată fața cu degetul: M-au bătut de mi-au mers fulgii, după care s-au apucat iar de lecții. Te trec toți fiorii!

Intrară în sala cu jocuri, unde era o masă de tenis, un panou de *darts*, un televizor cu ecran mare și o masă de biliard.

— N-are rost să încerci să joci biliard, zise James. Masa e înclinată și ți se rostogolesc toate bilele într-o parte.

Urcară apoi la etaj. Aici erau dormitoarele băieților, care serveau și drept camere de studiu. În fiecare se afla câte un pat, un televizor („Nu poți să te uiți decât la ce vrea doctorul Grief”, îi spuse James), un șifonier și un birou. Mai era și o ușă care dădea într-o baie mică, cu toaletă și duș. Niciuna din camere nu era încuiată.

— Nu avem voie să le încuiem, îi explică James. Oricum nu putem să plecăm nicăieri de aici, așa că nu se deranjează nimeni să se apuce de furat. Hugo Vries – băiatul pe care l-ai văzut în bibliotecă – șutea tot ce prindea. A fost arestat pentru furt din magazine la Amsterdam.

— Dar acum s-a lăsat?
— Ei, și el e o poveste cu final fericit. Săptămâna viitoare pleacă acasă. Tatăl lui are mine de diamant. Oare de ce se chinuie unii să fure din magazine când ar putea să cumpere magazinul cu totul?

Camera lui Alex se afla la capătul coridorului; ferestrele dădeau spre rampa de schi. I se aduseseră deja valizele sus: îl așteptau pe pat. Camera era rece și goală, dar James îi spuse că aveau voie să-și decoreze singuri dormitoarele – singura parte din clădire în care aveau voie să intervină, de altfel. Puteau să-și aleagă modelul preferat de plapumă și să-și pună postere pe pereți.

— Ei spun că e important să te exprimi, îl informă James. Dacă nu ți-ai adus nimic cu tine, Madam Stomac-pe-dos o să te ducă la Grenoble la cumpărături.

— Madam Stomac-pe-dos?
— Doamna Stellenbosch, adică. Așa îi spun eu.
— Și ceilalți băieți cum îi spun?
— Ei îi spun doamna Stellenbosch. James se opri o clipă lângă ușă: Locul ăsta e al dracului de ciudat, Alex! Am fost în multe școli, pentru

că m-au dat afară din toate. Dar asta e cea mai rea dintre toate. Sunt aici de șase săptămâni și n-am făcut lecții aproape deloc. Se țin seri de muzică, tot felul de seminare și se tot chinuie să mă convingă să citesc. Dar în rest m-au lăsat de capul meu.

— Vor să fii asimilat, zise Alex, amintindu-și vorbele doctorul Grief.

— Așa spun ei. Dar locul ăsta... i-or fi zicând ei „școală”, dar seamănă mai degrabă a pușcărie. Doar ai văzut și tu paznicii.

— Credeam că paznicii sunt aici ca să ne protejeze.

— Dacă așa crezi, atunci ești mai tâmpit decât mi-am imaginat. Ia gândește-te! Sunt vreo treizeci. Treizeci de paznici înarmați ca să apere șapte băieți. Asta nu se mai cheamă protecție, ci intimidare.

James se mai uită o dată la Alex:

— Ce bine ar fi să știu că a venit, în sfârșit, cineva cu care să mă pot înțelege, zise el.

— Poate că așa e, răspunse Alex.

— Da, dar cât o să dureze?

James ieși închizând ușa după el.

Alex începu să despacheteze. Costumul de schi antiglonț și ochelarii de protecție cu raze infraroșii erau chiar deasupra, în prima valiză. Se părea că nu va avea nevoie de ele. Nici măcar schiuri nu avea. Pe urmă găsi CD player-ul. Își aminti instrucțiunile lui Smithers: „Dacă situația devine disperată, apasă de trei ori pe butonul de derulare rapidă înainte”. Aproape că îi venea să apese butonul chiar acum. Era ceva neliniștitor în această academie. Simțea asta și aici, în camera lui. Se simțea ca un pește prins într-un acvariu. I se părea că, dacă s-ar uita în sus, ar vedea doi ochi uriași ațintiți asupra lui; niște ochi cu ochelari roșii. Cântări CD player-ul în mână. Dar nu – încă nu putea să apese butonul de alarmă. Nu avea ce să le raporteze celor de la MI6. Nu găsise nicio dovadă că școala avea vreo legătură cu decesele celor doi bărbați, unul la New York, altul pe Marea Neagră.

Dar dacă exista totuși vreo legătură între aceste tragedii, știa unde s-o caute. De ce era accesul interzis la cele două etaje? Poate că acolo locuiau paznicii; dar deși doctorul Grief părea să aibă în serviciu o mică armată, tot mai rămâneau o grămadă de camere libere. Etajul al doilea și al treilea. Dacă avea loc ceva necurat la academie, cu siguranță acolo se petrecea!

Se auzi un clopot de jos. Alex închise valiza, părăsi camera și o luă înainte pe coridor. Mai văzu doi băieți în fața lui, șușotind. Ca și băieții pe care îi văzuse în bibliotecă, și aceștia erau curați și îngrijit îmbrăcați, cu părul tuns scurt și corect pieptănat. „Ultraciudați”, așa le spusese James. Alex nu putea decât să fie de acord, chiar de la prima vedere.

Ajunse la scara principală. Cei doi băieți coborâseră deja. Alex aruncă o privire după ei, apoi începu să urce. Scara se termina după

colț. În fața lui se afla o tăblie de metal care acoperea complet trecerea; nu putea să vadă ce e în partea cealaltă. Zidul de metal fusese recent construit, ca și pista de aterizare a elicopterului. Cineva despărțise intenționat și cu multă grijă clădirea în două.

În peretele de metal era o ușă; alături, un mic panou cu nouă butoane pe care trebuia să formezi un cod. Alex prinse mânerul ușii. Ce-i drept, nu se aștepta să se deschidă ușa, dar ceea ce se petrecu îl luă complet prin surprindere. În clipa în care degetele lui atinseră mânerul se declanșă o alarmă: țipătul ascutit al unei sirene răsună în toată clădirea. Peste câteva clipe, auzi pași pe scări și când se întoarse, dădu nas în nas cu doi paznici cu armele îndreptate spre el.

Nu-i adresară niciun cuvânt. Unul din ei îl împinse la o parte și formă un cod pe panou. Alarma se opri. Apoi sosi și doamna Stellenbosch, care aproape alerga mișcându-și ciudat picioarele ei scurte și solide.

— Alex! exclamă ea, privindu-l suspicioasă. Ce cauți aici? Doar ți-a spus domnul director că e interzis să urci la etajele de sus.

— Mda... am uitat.

Alex o privi drept în față:

— Am auzit clopotul și mă duceam spre sufragerie.

— Sufrageria e jos, la parter.

— A, da.

Alex trecu pe lângă cei doi paznici, care se dădură la o parte ca să-i facă loc. Simți cum privirea doamnei Stellenbosch îl urmărește. Uși metalice, alarme și paznici cu mitraliere. Ce aveau, oare, de ascuns? Atunci își mai aminti ceva. Proiectul Gemini! Auzise aceste cuvinte în timp ce trăgea cu urechea la ușa cabinetului doctorul Grief.

Gemini. Gemenii! Una dintre cele douăsprezece zodii.

Dar ce însemna?

Cu această întrebare în minte, Alex coborî pentru a face cunoștință cu restul școlii.

ZGOMOTE ÎN NOAPTE

După o săptămână petrecută la Point Blanc, Alex începu să facă o listă cu toți cei șase băieți care se mai aflau acolo, împreună cu el. Era după-amiază, iar el era singur în camera lui. Avea în față o agendă deschisă. Îi luase cam jumătate de oră să noteze numele băieților și puținele date pe care le avea despre ei. Ar fi vrut să știe mai multe.

HUGO VRIES (14), olandez, locuiește la Amsterdam. Păr șaten, ochi verzi. Numele tatălui: Rudi – proprietar de mine de diamant. Nu vorbește bine engleza. Îi place să citească și să cânte la chitară. Foarte retras. Motivele trimiterii la PB: furt din magazine, incendiere.

TOM MCMORIN (14), canadian, din Vancouver. Părinți divorțați. Mama conduce un imperiu mediatic (presă scrisă, televiziune). Păr roșcat, ochi albaștri. Bine făcut. Joacă șah. Furt de mașini și conducere sub influența alcoolului.

NICOLAS MARC (14), francez, din Bordeaux? Exmatriculat dintr-o școală particulară din Paris – motivul necunoscut (consum de alcool?). Păr șaten, ochi căprui, foarte athletic, sportiv. E bun la sport, dar nu-i place să piardă. Tatuaj cu un diavol pe umărul stâng. Tatăl: Anthony Marc – companie aeriană, industria muzicii pop, lanț hotelier. Nu pomenește niciodată de mama lui.

CASSIAN JAMES (14), american. Păr blond, ochi căprui. Mama: Jill, regizor de studio la Hollywood. Părinți divorțați. Vorbește tare, înjură mult. Cântă jazz la pian. Exmatriculat din trei școli. Implicat în diverse incidente cu droguri – trimis la PB în urma unei arestări pentru contrabandă, dar refuză să vorbească despre asta. Unul din cei care l-au bătut pe James. Mai puternic decât pare.

JOE CANTERBURY (14), american. Petrece mult timp cu Cassian (l-a ajutat să-l bată pe James). Păr șaten, ochi albaștri. Mama (nu știu numele) – senator la New York. Tatăl – funcție importantă la Pentagon. Vandalism, chiu, furt din magazine. Trimis la PB după ce a furat și a lovit o mașină. Vegetarian. Mestecă gumă tot timpul. Oare s-a lăsat de fumat?

JAMES SPRINTZ (14), german, locuiește la Düsseldorf. Păr șaten, ochi căprui, palid. Tatăl: Dieter Sprintz, bancher, faimos

om de afaceri („omul-de-o-sută-de-milione-de-dolari”). Mama locuiește în Anglia. Exmatriculat pentru că a rănit un profesor cu un pistol cu aer comprimat. Singurul meu prieten la PB! Și singurul căruia nu-i place deloc aici.

Întins pe pat, Alex recitea lista. Ce concluzii putea să tragă? Nu prea multe.

Mai întâi, toți băieții erau de aceeași vârstă – paisprezece ani. Ca și el. Părinții a cel puțin trei dintre ei, poate chiar patru, erau divorțați sau separați. Toți proveneau din familii extraordinar de bogate.

Blunt îi spusese deja acest lucru, dar ce îl surprindea pe Alex era faptul că părinții băieților activau în domenii extrem de variate. Companii aeriene, mine de diamant, politică, filme. Franța, Olanda, Canada și America. Toți părinții erau lideri în câte un domeniu, iar domeniile acopereau în întregime toată paleta activităților umane. El însuși era pretinsul fiu al unui rege al supermarket-urilor. Industrie alimentară. Încă o industrie mondială bifată pe listă.

Cel puțin doi dintre băieți fuseseră arestați pentru furt din magazine. Doi fuseseră consumatori de droguri. Alex își dădea seama că în spatele listei se ascundeau multe mistere. Cu excepția lui James, era greu de spus prin ce anume se diferențiau ceilalți băieți unul de altul. Era straniu, dar parcă toți semănau între ei.

Aveau părul și ochii de culori diferite. Nu semănau nici la față: Tom avea trăsături frumoase și o expresie încrezătoare, Joe avea o figură calmă și atentă. Nici vocile nu le erau la fel, ba mai vorbeau și în limbi diferite. James zisese că doctorul Grief le-a supt creierii cu paiul; Alex avea aceeași senzație. Păreau controlați de o conștiință comună. Deveniseră niște marionete ce dansau trase de o singură sfoară.

De jos se auzi clopotul. Alex se uită la ceas. Era unu fix – ora prânzului.

Asta era o altă ciudățenie a școlii. Totul se făcea la secundă. Lecții de la nouă la douăsprezece. Prânzul de la unu la două. Și așa mai departe.

James întârzia voit de fiecare dată și Alex începuse să facă și el la fel. Era o revoltă minoră, dar le făcea bine. Își manifestau astfel dramul de control pe care încă îl mai aveau asupra vieții lor. Ceilalți, bineînțeles, apăreau mereu la timp, cu o precizie de ceasornic. Probabil că acum se aflau deja în sufragerie și așteptau să li se servească mâncarea.

Alex se rostogoli pe pat și se întinse să ia stiloul. Mai scrise doar două cuvinte în blocnotes, sub lista cu nume:

Spălarea creierelor?

Poate acesta era răspunsul. După spusele lui James, ceilalți băieți sosiseră la academie cu două luni înaintea lui. El era acolo de șase săptămâni. În total erau paisprezece săptămâni – și Alex știa că e imposibil să transformi o adunătură de delincvenți în băieți buni în acest interval, doar punându-i să citească ce trebuie. Doctorul Grief le făcuse ceva, cu siguranță. Poate îi droga? Sau îi hipnotiza? Ceva trebuia să fie la mijloc.

Mai așteptă cinci minute, apoi își ascunse agenda sub saltea și părăsi camera. Ar fi vrut să poată încuia ușa. Nu avea pic de intimitate la Point Blanc. Nici măcar ușa de la baie nu se putea încuia. Și nu putea să scape de senzația că tot ce face, ba chiar și tot ce gândește, este cumva monitorizat, înregistrat, transformat în dovezi care vor putea fi folosite împotriva lui.

Era deja unu și zece când ajunsese în sala de mese și, așa cum prevăzuse, ceilalți băieți erau deja acolo, mâncând și vorbind încet între ei. Nicolas și Cassian mâncau împreună, iar Hugo, Tom și Joe erau la o altă masă. Niciunul nu azvârlea cu boabe de mazăre. Niciunul nu-și ținea coatele pe masă. Tom le povestea despre un muzeu pe care îl vizitase la Grenoble. Deși nu erau decât vreo câteva clipe de când intrase în sală, lui Alex îi pieri pofta de mâncare aproape instantaneu.

James ajunsese chiar înaintea lui și acum se afla în dreptul ferestrei de la bucătărie și își lua de mâncare. De obicei mâncarea sosea aici deja gătită și o încălzea unul din paznici. Astăzi aveau tocană. Alex își luă și el o farfurie și se așeză lângă James. Cei doi aveau masa lor. Se împrieteniseră foarte repede. Ceilalți nu le dădură nicio atenție.

— Vrei să ieșim după ce mâncăm? întrebă James.

— Sigur, de ce nu?

— Vreau să-ți spun ceva.

Alex privi dincolo de James, spre ceilalți băieți. Tom, așezat în capul mesei, tocmai se întindea după o cană cu apă. Purta un pulover pe gât și blugi. Lângă el era Joe Canterbury, americanul. Acesta vorbea cu Hugo, gesticulând cu degetul ca să-și sublinieze vorbele. Oare unde mai văzuse Alex mișcarea asta? Chiar în spatele lor se afla Cassian, cu fața lui rotundă și cu părul mătăsos, șaten-deschis; râdea – cineva spusese probabil o glumă.

Diferiți, dar la fel! Privindu-i cu atenție, Alex încerca să înțeleagă ce însemna asta.

Era vorba de mici detalii, lucruri pe care nu le puteai observa decât dacă îi vedeai pe toți laolaltă, așa cum stăteau acum. Felul cum ședeau toți la masă cu spatele drept și cu coatele apropiate de corp. Felul cum își țineau tacâmurile. Începu și Hugo să râdă și Alex își dădu seama că, pentru o clipă, parcă ar fi privit imaginea lui Cassian. Același râs! Îl privi pe Joe cum își duce furculița la gură, apoi pe Nicolas. Erau doi

băieți diferiți, fără îndoială, dar mâncau la fel, de parcă s-ar fi imitat unul pe altul.

Se auzi o mișcare la ușă și apărură, dintr-odată, doamna Stellenbosch.

— Bună ziua, băieți! zise ea.

— Bună ziua, doamnă Stellenbosch!

Îi răspunseseră cinci persoane, dar Alex nu auzi decât o singură voce. El și James nu spuserseră un cuvânt.

— Lecțiile vor începe la ora trei, în după-amiaza asta. Latină și franceză.

Lecțiile aveau să fie ținute fie de doctorul Grief, fie de doamna Stellenbosch. Alți profesori nu existau pe-aici. De când venise, Alex nu învățase nimic. James se ducea sau nu la ore, după cum avea chef.

— Diseară se va organiza o dezbatere în bibliotecă, continuă doamna Stellenbosch. Tema discuției este „Violența la televiziune și în filme”. Domnul McMorin va deschide dezbaterea. După aceea se va servi ciocolată caldă și doctorul Grief va ține o prelegere despre Mozart. Sunteți invitați cu toții.

James se prefăcu atunci că-și bagă un deget pe gât. Alex zâmbi. Ceilalți băieți ascultau în liniște.

— De asemenea, doctorul Grief dorește să-l felicite pe Cassian James pentru câștigarea concursului de poezie. Lucrarea lui se află pe panoul din holul de la intrare. Asta e tot.

Se întoarse și ieși. James își dădu ochii peste cap:

— Hai să ieșim să luăm o gură de aer, spuse el. Mi s-a făcut greață.

Cei doi urcară și își luară hainele. Dormitorul lui James era lângă cel al lui Alex; băiatul se străduise să și-l aranjeze cât mai plăcut. Avea pe pereți postere din filme SF mai vechi; de plafon era suspendat un sistem solar în miniatură. Pe noptieră avea o veioză ce imita o lampă în formă de rachetă, una dintre cele umplute cu un lichid prin care trec bule de aer, care bolborosea și scotea aburi, aruncând o lumină portocalie. Peste tot erau haine împrăștiate. Era evident că James nu e adeptul punerii hainelor pe umeraș. Reuși, într-un final, să găsească un fular și o mănușă desperecheată. Își băgă atunci o mână în buzunar:

— Să mergem!

Coborâră din nou și străbătură coridorul, trecând pe lângă sala de jocuri. Nicolas și Cassian jucau tenis de masă, și Alex se opri o clipă la ușă ca să se uite la ei. Mingea sărea dintr-o parte în alta, și Alex rămase pe loc, ca hipnotizat. Îi privi pe cei doi preț de un minut întreg. Ping, pong, ping, pong – niciunul din băieți nu reușea să marcheze. Iar vedea același lucru ca și la masă. Erau doi băieți, asta era clar. Dar felul în care loveau mingea, stilul de joc, *totul* era identic. Puteai să-ți imaginezi că e un singur băiat ce se joacă la perete – un perete cu oglindă. Pe Alex îl străbătu un fior. James era lângă el. Se

îndepărtară.

Hugo era în bibliotecă. Băiatul care fusese trimis la Point Blanc pentru că furase de prin magazine citea acum o ediție în limba olandeză a revistei *National Geographic*. Cei doi ajunseră în holul de la intrare și văzură poezia lui Cassian, pusă la vedere, pe panou. Cassian fusese trimis la Point Blanc pentru că făcuse contrabandă cu droguri, iar acum scria poezii despre narcise!

Alex împinse ușa de la intrare și simți o rafală rece de vânt care îi biciuia fața. Se simți recunoscător pentru acest contact brutal cu realitatea: avea nevoie să i se aducă aminte că există o altă realitate în afara școlii.

Începuse iar să ningă. Cei doi băieți trecură de colțul clădirii, plimbându-se încet. Doi paznici se îndreptară spre ei; vorbeau în șoaptă, în nemțește. Alex numărase treizeci de paznici la Point Blanc. Toți erau nemți tineri, toți purtau aceleași pulovere negre pe gât și veste vătuite, tot negre. Nu li se adresau niciodată băieților. Aveau chipuri palide și bolnăvicioase și erau tunși foarte scurt. Doctorul Grief spusese că erau angajați pentru protecția băieților, dar Alex nu era deloc convins. Oare datoria lor era să nu lase intrușii să intre – sau să nu-i lase pe băieți să iasă?

— Pe aici, zise James, și o luă înainte.

Picioarele i se afundau în zăpada groasă. Alex îl urmă aruncând o privire peste umăr spre ferestrele de la al doilea și al treilea etaj. Simțea că înnebunește! Nu avea voie să intre în jumătate din castel – poate și mai mult – și încă nu reușise să găsească o soluție pentru a pătrunde acolo. Nu putea să urce pe zid. Cărămida era prea netedă și nu era nici măcar iederă, de care ar fi putut să se țină. Burlanele păreau prea fragile ca să-l poată susține.

Ceva se mișcă. Alex se opri.

— Ce-i? întrebă James.

— Uite! Alex arată spre etajul al treilea.

Preț de o clipă, parcă zăriseră o siluetă care îi privea de la fereastra aflată chiar deasupra camerei lui, mai sus cu două etaje. Părea să aibă fața acoperită – era un fel de mască albă, cu niște fante înguste în dreptul ochilor. Dar în clipa în care întinse mâna să i-o arate lui James, silueta se trase înapoi și dispăru din raza vederii lor.

— Nu văd nimic, îi zise James.

— A dispărut.

Merseră mai departe, îndreptându-se spre trambulina abandonată. După spusele lui James, aceasta fusese construită chiar înainte ca Grief să cumpere academia. Pe atunci se plănuia transformarea clădirii într-un centru de antrenament pentru sporturi de iarnă. Trambulina nu fusese folosită niciodată. Cei doi ajunseră la barierele de lemn care blocau drumul spre pista de schi și se opriră acolo.

— Vreau să te întreb ceva, zise James. Aburii respirației îi pluteau în aer: Ce crezi despre locul ăsta?

— De ce trebuie să vorbim aici, afară? întrebă Alex.

Deși avea haina pe el, începuse să tremure de frig.

— Pentru că înăuntru am senzația că cineva ascultă fiecare cuvânt pe care îl spun.

Alex încuviință:

— Și eu la fel.

Se gândi la întrebarea lui James:

— Cred că ai avut dreptate în ziua când ne-am cunoscut: locul ăsta chiar îți dă fiori.

— Atunci hai să plecăm de aici!

— Știi să pilotezi elicopterul?

— Nu, dar o să plec oricum.

James se opri o clipă și privi în jur. Cei doi paznici intraseră în clădire. Nu se mai vedea nimeni.

— În tine pot să am încredere, Alex, pentru că ești aici de foarte puțin timp și el încă nu ți-a făcut nimic.

El era doctorul Grief. James nici nu trebuia să îi rostească numele.

— Dar crede-mă, continuă el, că nu va mai dura mult. Dacă rămâi aici, o să ajungi exact ca și ceilalți. Elevi model – ce bine îi descrie termenul ăsta! Parcă ar fi modelați toți din plastilină! Mie, unul, mi-a ajuns ce-am văzut. N-o să-i las să mă transforme și pe mine într-o legumă!

— Vrei să fugi?

— Nu trebuie să fug. James aruncă o privire spre pârtie: O să cobor cu schiurile.

Alex se uită și el la pârtie. Era foarte abruptă, și părea nesfârșită.

— Se poate? întrebă el. Credeam...

— Știu, Grief zice că e prea primejdios. Dar te-ai putea aștepta să auzi altceva de la el? E adevărat că pârtia are un grad maximum de dificultate, de sus până jos și ci sunt o grămadă de moguli^{12}...

— Dar nu s-a topit zăpada?

— E topită doar jos de tot, zise James, arătând cu mâna spre poale. Am fost până jos, continuă el, în prima săptămână după ce am venit. Toate pârtiile duc în aceeași vale, numită La Vallée de Fer. Nu poți să ajungi cu schiurile chiar până în oraș, pentru că pârtia e traversată de o cale ferată. Dar, dacă ajung până acolo, cred că mai departe o să pot merge și pe jos.

— Și pe urmă?

— Iau trenul spre Düsseldorf. Dacă tata încearcă să mă trimită înapoi, o să plec la mama, în Anglia. Iar dacă nici ea nu mă vrea, o să-mi pierd urma. Am prieteni la Paris și la Berlin. Dar asta contează mai puțin. Important e că am de gând s-o tai de aici și, dacă ești băiat

deștept, ar trebui să vii și tu cu mine.

Alex se gândi. Îl tenta să fugă cu James, fie și numai ca să-l ajute. Dar avea o misiune de îndeplinit.

— N-am schiuri, spuse el.

— Nici eu.

James scuipă cu silă în zăpadă.

— Grief ne-a luat schiurile când s-a încheiat sezonul. Le-a încuiat pe sus, pe undeva.

— La etajul trei?

— Poate că da. Dar o să le găsesc. Și după aia am tăiat-o.

Întinse mâna fără mănășă spre Alex:

— Vino cu mine!

Alex clătină din cap:

— Îmi pare rău, James! Du-te tu, îți țin pumnii. Dar eu o să mai rămân pe aici. Nu vreau să-mi rup gâtul.

— Faci cum vrei. O să-ți trimit o vedere.

Cei doi se întoarseră spre școală. Arătând în sus, spre fereastra unde văzuse silueta mascată, Alex întrebă:

— Te-ai întrebat vreodată ce se petrece acolo, sus?

— Nu, zise James, ridicând din umeri. Presupun că acolo locuiesc paznicii.

— Și ocupă două etaje întregi?

— Mai e și un subsol. Plus apartamentul lui Grief. Crezi că se culcă cu Madam Stomac-pe-dos?

James se strâmbă:

— Ce imagine scârboasă – ăștia doi împreună! Darth Vader⁽¹³⁾ și King Kong. În fine, eu o să-mi găsesc schiurile și o șterg de aici, Alex! Iar tu, dacă ai vreun dram de minte, o să vii cu mine.

Alex și James coborau împreună pe pârtie. Schiurile pătrundeau ușor în pojghița superficială de zăpadă de la suprafață. Era o noapte perfectă. Totul înghețase și încremenise. Lăsaseră în urmă clădirea academiei. Dar în clipa aceea, Alex zări în față o siluetă. Era doctorul Grief! Îi aștepta nemișcat, îmbrăcat în costumul lui închis la culoare; ochii aproape că nu i se vedeau deloc de după ochelarii cu lentile roșii. Alex schimbă direcția, îndepărtându-se de el, dar pierdu controlul schiurilor. Cobora din ce în ce mai repede, agitând bețele în aer, fără să reușească să își întoarcă schiurile. În față vedea trambulina. Cineva îndepărtase barierele din fața ei. Simți cum schiurile i se desprind de pe zăpadă și intră în viteză pe o porțiune cu gheață lucie. Și apoi o cădere și mai rapidă, țipătul lui care străpunse noaptea, drumul fără de întoarcere. Se auzi hohotul de râs al doctorului Grief și, în același timp, un declic. Alex ajunsese la capătul trambulinei, se rostogoli de câteva ori prin aer la un kilometru jumătate deasupra pământului, apoi căzu, căzu, căzu...

În acel moment se trezi.

Era în patul lui; așternutul era scăldat în razele lunii. Se uită la ceas. Era două și un sfert. Avea încă visul limpede în cap: cum încercase el să evadeze împreună cu James, cum îi așteptase doctorul Grief. Trebuia să recunoască, situația de la academie începea să-i afecteze nervii. De obicei, nu avea coșmaruri. Dar școala asta și cei de aici pătrundeau în ființa lui, i se strecurau în gânduri.

Se gândi la zgomotele din vis. Râsul doctorul Grief – și mai fusese ceva... un declic. Asta era ciudat. Ce provocase oare acel zgomot? Fusese doar în visul lui? În clipa următoare, Alex se trezi de-a binelea. Coborî din pat, se duse la ușă și răsuci mânerul. Avusese dreptate: sunetul nu făcea parte din vis. În timp ce dormea, ușa camerei lui fusese încuiată pe dinafară.

Se petrecea ceva – și Alex era decis să afle ce anume. Se îmbrăcă repede, după care îngenunche în fața ușii și se apucă să studieze încuietoarea. Erau două zăvoare cilindrice cu diametrul de cel puțin un centimetru, unul sus și unul jos. Probabil că încuietoarea fusese activată automat. Un lucru era sigur: pe ușă nu avea nicio șansă să iasă.

Îi mai rămânea fereastra. Toate ferestrele dormitoarelor erau blocate cu o vergea de oțel și nu se puteau deschide mai mult de zece centimetri. Alex își luă CD player-ul, puse CD-ul cu Beethoven înăuntru și îl porni. CD-ul începu să se învârtă cu o viteză amețitoare, apoi începu să înainteze încet, tot rotindu-se, până când pătrunse prin carcasa aparatului. Alex puse marginea CD-ului pe bara de oțel și apăsă. Operațiunea dură doar câteva secunde. CD-ul tăia în oțel ca-n brânză. Bara căzu și Alex deschise complet fereastra.

Ningea. Alex opri CD player-ul și îl aruncă înapoi pe pat. Apoi își luă haina și încăleacă geamul. Era la etajul unu. În mod normal, sărind de la înălțimea aceea, ar fi putut să-și luxeze glezna sau chiar să-și rupă piciorul. Dar ningea de vreo zece ore și dedesubt, lângă perete, se formase un strat gros de zăpadă. Alex se lăsă cât de jos putu, ținându-se în mâini, apoi își dădu drumul. Se afundă în zăpadă până la brâu. Era ud și murea de frig, chiar înainte să-și fi început treaba. Dar, cel puțin, nu era rănit.

Ieși din movila de zăpadă și o luă pe lângă zidul clădirii, îndreptându-se spre intrarea din față. Spera să nu fie și aceasta încuiată. Dar asta era puțin probabil. Ușa camerei lui fusese încuiată automat. Bănuise că se acționase un întrerupător pentru treaba asta și că fuseseră deci încuiate toate ușile dormitoarelor. Probabil că toți ceilalți băieți dormeau și, chiar dacă era vreunul treaz, oricum, nu putea să plece nicăieri, așa că doctorul Grief avea cale liberă să facă ce voia, să se plimbe pe unde poftea.

Când ajunsese în dreptul aripii laterale a clădirii, Alex auzi niște ghetete care scârțâiau pe zăpadă: se apropiau paznicii. Nu avea unde să se ascundă, așa că se trânti cu fața în zăpadă, în umbră. Erau doi. Îi auzea vorbind încet în germană, dar nu îndrăzni să își înalțe capul. Și cea mai mică mișcare l-ar fi trădat. Puteau să-l vadă oricum, dacă veneau prea aproape. Își ținu respirația; inima îi bătea nebunește.

Paznicii trecură de el și dispărură după colț. Drumul lor trecea pe sub camera lui. Oare au să vadă geamul deschis? Alex lăsase lumina stinsă. Spera că paznicii nu vor avea niciun motiv să privească în sus. Dar, oricum, probabil că nu avea prea mult timp la dispoziție. Trebuia să se miște – acum!

Se ridică și o luă la goană înainte. Hainele îi erau pline de zăpadă și de sus cădeau întruna fulgi mari care îl orbeau. Era ceasul cel mai rece al nopții și, până să ajungă la intrare, Alex tremura. Și dacă totuși ușa era încuiată? Ce-o să facă? În niciun caz nu ar fi rezistat afară până dimineața.

Dar ușa era descuiată. Alex o împinse și pătrunse în holul cald, cufundat în întuneric. Șemineul cu dragoni era în fața lui. Se făcuse foc în cursul serii și niște resturi de bușteni ardeau mocnit în cămin. Alex întinse mâinile, încercând să absoarbă din căldură. Era o liniște de mormânt. Coridoarele pustii se întindeau tăcute, luminate din loc în loc de câteva becuri slabe. De-abia acum lui Alex îi trecu prin minte că poate se înșelase. Poate ușile se încuiau în fiecare seară, din motive de securitate. Poate se grăbise să tragă o concluzie greșită, și, de fapt, nu se petrecea nimic.

— Nu...!

Se auzise vocea unui băiat. Un țipăt prelung și tremurător care răsună în toată școala. După o clipă, Alex auzi pași grăbiți și îndesați de-a lungul unui coridor de lemn, undeva deasupra lui. Căută un loc unde să se ascundă și îl și găsi: în șemineu, chiar lângă bușteni. Vatra focului era un coș de metal. Între acesta și pereții de cărămidă ai șemineului era destul loc, și de o parte și de alta. Alex se ghemui; căldura îl bătea dintr-o parte, pe față și pe picioare. Privea în față, din spatele dragonilor, să vadă ce se întâmplă.

Trei persoane coborau scările. Prima era doamna Stellenbosch, urmată de doi paznici care cărau ceva. Un băiat! Era întors cu fața în jos, îmbrăcat numai cu pijamaua; picioarele goale i se târau pe treptele de piatră. Doamna Stellenbosch deschise ușa bibliotecii și intră, apoi o urmară cei doi paznici. Ușa se închise cu zgomot, apoi se lăsă din nou liniștea.

Totul se petrecuse foarte repede. Alex nu-l văzuse la față pe băiat, dar știa precis cine e. Își dăduse seama în clipa când auzise țipătul.

James Sprintz!

Alex ieși din ascunzătoare, traversă holul, și se îndreptă spre

biblioteca. Din partea cealaltă a ușii nu se auzea nimic. Se lăsă în genunchi și se uită pe gaura cheii, dar luminile erau stinse. Nu vedea nimic. Ce să facă? Dacă se întorcea sus, ar fi putut ajunge în camera lui fără să-l vadă nimeni, apoi să aștepte să se descuie ușile și să se bage în pat. N-ar fi știut nimeni că ieșise din cameră.

Însă, de partea cealaltă a ușii, se afla singura persoană din toată școala asta care se purtase frumos cu el. Fusesse târât până aici. Poate chiar acum îi spălau creierul... poate îl și băteau. Alex nu putea, pur și simplu, să plece și să-l lase aici.

Alex se hotărâse. Dădu ușa de perete și intră.

În bibliotecă nu era nimeni.

Rămase în prag, clipind năuc. Biblioteca avea o singură ușă. Toate ferestrele erau închise. Nu era niciun semn că ar fi trecut cineva pe acolo. Armura stătea cuminte în nișa ei, privindu-l pe Alex cum înaintează. Oare se înșelase? Să fi intrat doamna Stellenbosch și paznicii în altă cameră?

Alex se duse până la nișă și se uită în spatele armurii, întrebându-se dacă nu cumva era o ieșire secretă pe-acolo. Nu era nimic. Ciocăni în perete. Curios, suna a metal, dar, spre deosebire de peretele de sus, dintre etaje, acesta nu avea niciun mâner, nimic care să sugereze că se putea trece dincolo.

Nu mai avea ce să facă aici. Alex se hotărî să se întoarcă în camera lui, înainte să-l găsească cineva.

Dar nici nu ajunsese bine la etajul întâi, când auzi iarăși voci... alți paznici, care mergeau încet pe coridor. Alex zări o ușă și se strecură înăuntru, scăpând și de data asta fără să fie văzut. Intrase în spălătorie. Erau acolo o mașină de spălat, un uscător de rufe și două mese de călcat. Aici cel puțin era cald, dar mirosea puternic a detergent.

Paznicii trecuseră. Se auzi un declic metalic ce păru că se propagă de-a lungul coridorului și Alex știu că fuseseră descuiate ușile – toate deodată. Putea să se întoarcă în pat.

Ieși tiptil din spălătorie și o luă grăbit înainte. Trecu prin fața camerei lui James Sprintz, aflată chiar lângă a lui. Ușa de la camera lui James era deschisă. Apoi auzi și o voce care îl striga dinăuntru:

— Alex?

Era vocea lui James.

„Nu, asta nu se putea. Cu toate astea, în cameră era cineva.”

Alex băgă capul pe ușă și atunci se aprinse lumina.

Chiar *era* James. Era în pat, ridicat în capul oaselor, cu ochii împăienjeniți, de parcă tocmai se trezise. Purta aceeași pijama ca și băiatul pe care Alex îl văzuse adineauri, târât în bibliotecă... dar acela nu *avea cum* să fie James. Probabil fusesse altcineva, asta era singura explicație.

- Ce faci? întrebă James.
 - Mi s-a părut că aud ceva, zise Alex.
 - Dar ești îmbrăcat. Și ud learcă!
- James se uită la ceas.
- E aproape trei...

Alex fu surprins când auzi ce mult timp trecuse. El se trezise la două și un sfert.

- Te simți bine? întrebă el.
- Da.
- N-ai...
- Ce?
- Nimic. Ne vedem mai târziu.

Cu pași ușori, Alex se duse la el în cameră. Închise ușa, își scoase hainele ude, se șterse cu un prosop și se băgă iar în pat. Dacă băiatul de jos nu era James, atunci cine era? Și totuși, James fusese, era sigur. Auzise doar bine țipătul lui, îi văzuse silueta neînsuflețită pe scări. Dar atunci de ce mințise?

Alex închise ochii și încercă să adoarmă la loc. Întâmplările din noaptea asta, în loc să rezolve misterul, îl complicaseră și mai mult. Dar, cel puțin, se alesese și el cu ceva.

Acum știa cum să ajungă la etajul al doilea.

CÂND VEZI DUBLU

James își lua deja micul dejun atunci când Alex coborî în sufragerie: ouă, șuncă, pâine prăjită și ceai. Ridică mâna în chip de salut, dar în clipa în care îl văzu, Alex avu senzația că totuși ceva nu e în regulă. James zâmbea, dar avea o expresie distantă, de parcă se gândea la altceva.

— Ia zi, ce s-a întâmplat azi-noapte? îl întrebă James.

— Nu știu...

Lui Alex îi venea să-i spună totul lui James – chiar și că, de fapt, e un spion și că a venit aici sub un nume fals. Dar nu putea. Nu aici, atât de aproape de ceilalți băieți.

— Cred că am avut un coșmar.

— Ai mers în somn până afară, în zăpadă?

— Nu. Am avut impresia că văd ceva, dar cred că a fost doar o părere. A fost o noapte mai ciudată, atâta tot. Schimbând vorba, întrebă pe un ton scăzut: Te-ai mai gândit la planul tău?

— Ce plan?

— Cu schiurile.

— Nu avem voie să schiem.

— Nu, știi tu... evadarea.

James îi zâmbi, de parcă de-abia atunci își amintise la ce se referea Alex.

— A... m-am răzgândit, zise el.

— Cum adică?

— Chiar dacă scap, tata o să mă trimită oricum înapoi. N-are niciun rost! Mai bine strâng din dinți și merg mai departe, cu zâmbetul pe buze. Oricum n-o să reușesc să ajung până la poalele muntelui, zăpada e prea subțire.

Alex îl privi lung. Vorbele lui se băteau cap în cap cu tot ce-i spusese în ajun. Aproape că se întreba dacă stă de vorbă cu același băiat, dar bineînțeles că era același – era la fel de dezordonat ca de obicei. Vânățiile – acum mai șterse – se mai vedeau totuși pe fața lui. Părul închis la culoare, ochii căprui, tenul palid – *era* James. Și totuși i se întâmplase ceva. Era sigur de asta.

În clipa aceea, James se întoarse și Alex văzu că intrase și doamna Stellenbosch; purta o rochie verde-citron, deosebit de urâtă, care îi ajungea până la genunchi.

— Bună dimineața, băieți! anunță ea. Vom începe lecțiile de azi peste zece minute. Prima oră avem istoria, în camera din turn.

Se îndreptă spre masa lui Alex:

— James, sper că vii și tu astăzi?

James ridică din umeri:

— Bine, doamnă Stellenbosch.

— Excelent! Vom discuta despre viața lui Adolf Hitler. O persoană atât de interesantă! Sunt sigură că veți găsi discuția folositoare.

Se îndepărtă. Alex se întoarce spre James:

— Te duci la ore?

— De ce nu?

James isprăvise de mâncat:

— Trebuie să stau aici și altceva mai bun, oricum, n-am de făcut. Poate că ar fi trebuit să încep mai de mult să particip la lecții. Nu mai fi așa de negativist, Alex!

Își sublinia vorbele gesticulând cu degetul:

— Îți pierzi timpul, Alex!

Alex încremeni. Mai văzuse mișcarea asta undeva – felul în care James gesticulase cu degetul. Ieri îl văzuse pe Joe Canterbury, băiatul american, făcând exact aceeași mișcare.

Marionete dansând pe o singură sfoară.

Ce se întâmplase noaptea trecută?

Alex îl privi pe James cum pleacă împreună cu ceilalți. Simțea că și-a pierdut și singurul prieten pe care-l avea la Point Blanc și își dori dintr-odată să fie undeva, departe de școala asta, de muntele ăsta, să se întoarcă în lumea lipsită de pericole a Școlii Brookland. Chiar dacă își dorise aventura asta cândva, acum nu mai voia decât să scape de ea. Dacă apăsa de trei ori pe butonul de derulare înainte al CD player-ului, cei de la MI6 ar fi venit după el. Dar nu putea face asta, pentru că nu avea nimic de raportat.

Alex știa ce are de făcut. Se ridică și părăsi sala de mese.

Văzuse calea noaptea trecută, atunci când stătea ascuns în șemineu. Coșul urca, într-o serie de îndoiri și răsuciri, până pe acoperiș – văzuse de jos o geană de lumină. Lumina lunii. Dacă pe dinafară zidurile academiei erau netede ca-n palmă, imposibil de escaladat, cărămizile din interiorul coșului erau ciobite și denivelate, oferind destule puncte de sprijin pentru mâini și picioare. Poate erau șeminee și la etajul al doilea sau al treilea. Iar dacă nu, urcând prin coș va ajunge oricum pe acoperiș și – dacă nu dădea peste niște paznici – de acolo putea să găsească o cale să coboare.

Alex ajunsese la șemineul cu cei doi dragoni de piatră. Se uită la ceas. Era ora nouă. Lecțiile aveau să țină până la douăsprezece; până atunci, nimeni nu se va întreba unde e el.

Focul se stinsese în cele din urmă, dar cenușa era caldă încă. Oare va veni unul din paznici să o curețe? Nu putea decât să spere că treaba asta se făcea după-amiaza.

Privind în sus pe coș, văzu o mică pată de cer de un albastru intens, ce părea foarte departe. Coșul era mai îngust decât crezuse. Dacă rămânea înțepenit? Alungându-și acest gând din minte, se întinse până

ajunse la o crăpătură din zid și se ridică.

Interiorul coșului mirosea ca o mie de focuri la un loc. Aerul era plin de funingine care îi intra lui Alex în nas și în gură atunci când respira.

Reuși să găsească un punct de sprijin pentru picioare și se împinse în sus cam cu un metru. Acum era prins înăuntru, forțat să stea într-o poziție chircită, cu tălpile sprijinite de un perete și cu spatele lipit de peretele opus; picioarele și șezutul îi erau suspendate în aer. Nici nu avea nevoie de mâini. Nu trebuia decât să întindă genunchii ca să se împingă în sus, sprijinindu-se cu tălpile de perete ca să nu cadă. Să împingă cu picioarele, apoi să se ridice cu spatele lipit de perete. Trebuia să fie atent. La fiecare mișcare, de sus cădea funingine. O simțea în păr. Nu îndrăznea să se uite în sus. Dacă îi intra funingine în ochi, n-ar mai fi văzut nimic.

Continuă să se împingă și să se ridice de-a lungul peretelui. Nu se grăbea. Dacă îi alunecau picioarele, ar fi căzut în vatra focului. Deja ajunsese destul de sus. Ce distanță parcursese oare? Cel puțin un etaj... ceea ce însemna că se apropia de etajul al doilea. Să cadă de aici ar fi însemnat să-și rupă amândouă picioarele.

Înăuntrul coșului se făcea din ce în ce mai întuneric, iar spațiul devenea din ce în ce mai îngust. Lumina de sus nu părea să fie mai aproape. Alex înainta din ce în ce mai greu. Abia putea să respire. I se părea că tot gâtul îi e plin de funingine. Mai împinse o dată, dar se lovi cu genunchii de cărămidă. Durerea ascuțită îi ajunsese până în tălpi. Sprijinindu-se bine în picioare, Alex întinse mâna, încercând să pipăie drumul.

Deasupra lui era un zid în formă de L. Genunchii săi loviseră partea de jos a zidului, dar capul îi ajunsese deja în dreptul părții verticale. Zidul – la ce-o fi servit? – tăia pur și simplu coșul în două. Alex ar fi încăput cu greu prin spațiul rămas liber.

Iar îl cuprinse groaza că va rămâne înțepenit. Nu avea cum să-l găsească nimeni acolo. Va muri sufocat, în întuneric.

Trase aer în piept și mai înghiți niște funingine.

O ultimă încercare!

Se mai împinse o dată, cu brațele întinse deasupra capului. Spatele îi alunecă pe perete și simți cum cărămida aspră îi sfâșie cămașa. Apoi se prinse cu mâinile de ceva – nu putea fi decât partea de sus a zidului în formă de L. Se trase în sus cu ajutorul brațelor și privind în jos, văzu vatra unui alt șemineu. Acum știa ce e cu zidul pe lângă care tocmai trecuse. Alex se aplecă peste marginea zidului și își dădu drumul greoi în jos. Căzu peste niște bușteni și multă cenușă. Ajunsese la etajul al doilea!

Ieși în patru labe din șemineu. Cu doar câteva săptămâni în urmă, pe când era la Brookland, citise despre homarii din epoca victoriană,

despre faptul că băieți chiar și de șase ani erau obligați să muncească precum sclavii. Dar nu-și închipuise că va ajunge să afle și cum se simțeau acei băieți.

Începu să tușească și scuipă în palmă. Saliva îi era neagră. Se întreba oare cum arată. Trebuia neapărat să facă un duș înainte să-l vadă cineva.

Se ridică. Și la etajul al doilea era la fel de liniște ca și jos. I se scurse niște cenușă din păr, orbindu-l pentru o clipă. Se sprijini de o statuie ca să se șteargă la ochi, apoi îi deschise iar. Statuia de care se sprijinise era un dragon de piatră, identic cu cel de la parter. Se uită și la șemineu. Era identic. Și, de fapt...

Alex se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșală pe undeva. Se afla într-un hol identic până la ultimul detaliu cu acela de la parter. Aceleași coridoare, aceeași scară, același șemineu – până și capetele de animale ce păreau să îl privească jalnic de pe pereți cu ochii lor de sticlă erau aceleași.

Parcă ar fi parcurs un drum în cerc și ajunsese în același punct din care plecase. Se întoarse.

Ba nu! Era totuși o diferență. Aici lipsea ușa de la intrare. De la geam se vedea curtea din fața clădirii; era și un paznic sprijinit de zid, care fuma o țigară. Se afla, fără urmă de îndoială, la etajul al doilea. Dar acesta era o copie perfectă a parterului.

Alex înaintă pe vârfuri, îngrijorat că cineva ar fi putut să-l audă când ieșise din șemineu, dar nu era nimeni acolo. Merse de-a lungul coridorului până la prima ușă, aflată exact deasupra ușii bibliotecii de la parter. Încet, centimetru cu centimetru, o deschise. Dădea într-o a doua bibliotecă – și aceasta absolut la fel cu aceea de jos. Aceleași mese, aceleași scaune, aceeași armură aflată într-o nișă identică. Aruncă o privire spre unul din rafturi. Până și cărțile erau aceleași.

Dar era totuși o diferență – sau, cel puțin, una pe care Alex o sesizase. Se simțea de parcă ar fi intrat într-un joc din genul celor pe care le găsești în reviste de benzi desenate, cu două imagini asemănătoare, dar în care există zece diferențe pe care trebuie să le găsești.

Diferența pe care o văzuse Alex aici era un televizor aflat pe o consolă din perete. Televizorul era aprins. Privind ecranul, Alex văzu imaginea unei alte biblioteci. Simțea că-l ia cu amețală.

Ce bibliotecă se vedea pe ecran? Nu putea să fie asta de aici, pentru că el nu apărea nicăieri. Așadar, nu putea fi decât cea de la parter.

Două biblioteci identice. Puteai să stai în una și să o privești pe cealaltă la televizor. Dar de ce? Care era scopul?

După vreo zece minute de cercetări, Alex descoperise că întreg etajul al doilea era o copie la indigo a parterului; sala de mese, camera de zi și sala cu jocuri erau toate la fel cu cele de jos. Alex se duse chiar

și la masa de biliard și așează o minge la mijloc. Mingea se rostogoli în gaura din colț. Camera era înclinată pe aceeași parte, în același unghi. Și aici era un televizor la care puteai vedea sala cu jocuri de la parter. Ca și în bibliotecă, din camera de sus se putea spiona sora ei geamănă de jos.

Se întoarse în hol și urcă scările până la etajul al treilea. Voia să intre în camera ce corespundea cu a lui, dar mai întâi intră în cea a lui James.

Și aici găsi o replică perfectă; aceleași postere SF, aceleași machetă atârnată deasupra patului, aceleași veioză-vulcan pe o masă identică. Nu lipseau nici hainele împrăștiate pe jos.

Prin urmare, camerele nu fuseseră doar construite și amenajate identic, ci asemănarea se întregea în mod constant. Tot ce se schimba jos se schimba și sus. Dar asta însemna oare că aici, sus, locuia cineva care îi urmărea toate mișcările lui James Sprintz, care făcea tot ce făcea și James? Și dacă așa era, oare și cu el se întâmpla la fel?

Alex se duse și alături. Parcă ar fi intrat chiar în camera lui. Patul, toate celelalte lucruri din cameră – la fel. Și un televizor. Îl deschise. Pe ecran apăru camera lui de la etajul întâi. Se vedea CD player-ul pe pat, precum și hainele ude pe care le purtase cu o noapte înainte.

Oare îl văzuse cineva când tăiase bara de la geam și ieșise din cameră? Alex simți cum îl cuprinde panica, dar încercă să se calmeze. Camera asta – sora geamănă a camerei lui – era altfel. Aici încă nu locuia nimeni. Putea să-și dea seama de asta atunci când se uita în jur. Nu dormise nimeni în patul de aici, iar micile amănunte nu fuseseră copiate. În camera-duplicat nu era niciun CD player. Nu erau haine ude. Când plecase din camera lui lăsase ușa șifonierului deschisă. Cea de aici era însă închisă.

Toată situația era ca o problemă de logică extrem de complicată. Alex își storcea creierii, încercând să găsească un răspuns.

Fiecare dintre băieții care veneau la academie era urmărit. Toate acțiunile le erau copiate. Dacă își punea un poster pe perete, la el în cameră, într-o cameră identică de sus se agăța un poster identic. În camera asta va veni cineva care îi va copia toate mișcările lui Alex. Își aminti de silueta pe care o zărise în ajun, care avea pe față ceva ca o mască albă. Poate acel cineva fusese pe cale să se mute aici, în camera asta. Dar totul în jur arăta că, din cine știe ce motiv, încă nu o făcuse.

Dar la întrebarea cea mai importantă tot nu găsisese răspuns. La ce foloseau toate astea? Că-i spionau pe băieți era una, dar să le copieze toate acțiunile părea de-a dreptul absurd.

Undeva se trânti o ușă și se auziră vocile a doi bărbați pe coridor. Alex se duse tiptil până la ușă și aruncă o privire afară. De-abia avu timp să-l vadă pe doctorul Grief intrând pe o ușă împreună cu un alt bărbat, scund și îndesat, îmbrăcat într-un halat alb. Intraseră în

spălătorie. Alex se strecură afară din duplicatul camerei sale și se luă după cei doi.

— ... Ați terminat întreaga lucrare. Vă sunt recunoscător, domnule Baxter!

— Vă mulțumesc, doctore Grief!

Lăsaseră ușa deschisă. Alex se lăsă pe vine și aruncă o privire înăuntru. În fine, vedea o cameră de la etajul al treilea care nu era copia celei de la unu.

Aici nu erau mașini de spălat și mese de călcat. Camera în care se uita Alex avea un șir de chiuvete; dincolo de încă o ușă se vedea o sală de operații complet utilată, cel puțin de două ori mai mare decât spălătoria de la primul etaj. În mijloc, se afla o masă de operație. Pereții erau plini cu rafturi cu instrumente chirurgicale, substanțe chimice și, i se păru lui Alex, niște fotografii alb-negru.

O sală de operații! Oare ce rol juca în acest joc bizar și diavolesc?

Cei doi bărbați intraseră în sală și discutau; Grief stătea cu mâna în buzunar. Alex așteptă un moment prielnic, apoi intră în anticameră și se ghemui lângă una din chiuvete. De aici îi vedea și îi auzea pe cei doi.

— Sper că sunteți mulțumit de ultima operație.

Cel care vorbea era domnul Baxter. Se întorsese pe jumătate spre ușă și Alex îi vedea fața rotundă și flască, părul galben și mustața subțire. Baxter purta papion și un costum în carouri pe sub halatul alb. Alex nu-l mai văzuse niciodată pe acest om. Era sigur de asta. Și totuși îi părea cunoscut. Altă dilemă!

— Perfect mulțumit, răspunse doctorul Grief. L-am văzut imediat după ce i-ați scos bandajele. Ați reușit de minune.

— Întotdeauna am fost cel mai bun în meseria asta. În plus, pentru asta mă plătiți.

Baxter chicoti, apoi urmă cu o voce mieroasă:

— Că tot veni vorba, poate e timpul să discutăm despre ultima tranșă a plății, ce ziceți?

— Vi s-a plătit deja suma de un milion de dolari.

— Da, doctore Grief, spuse Baxter, zâmbind, dar mă gândeam că ați putea să luați în calcul și posibilitatea unui... bonus.

— Parcă aveam o înțelegere.

Doctorul Grief întoarse încet capul. Din spatele ochelarilor roșii, ochii i se ațintiră asupra celuiilalt ca niște proiectoare.

— Sigur, am avut o înțelegere referitoare la munca pe care am prestat-o. Dar mai trebuie să-mi cumpărați și tăcerea. Mă gândeam să plusați cu un sfert de milion. Având în vedere amploarea și orizonturile Proiectului Gemini, nu vă cer prea mult. Dați-mi acești bani și mă voi retrace în căsuța mea din Spania, și nu veți mai auzi niciodată de mine.

— Niciodată?

— Vă promit.

Doctorul Grief încuviință:

— Da. Cred că e o idee bună.

Își scoase mâna din buzunar. Alex văzu că ținea în ea un pistol automat din țeava căruia ieșea un amortizor gros. Baxter încă mai zâmbea atunci când Grief îi trase un singur glonț chiar în mijlocul frunții. Se prăbuși pe masa de operație și rămase acolo, nemișcat.

Doctorul Grief lăsă pistolul în jos. Se duse la un telefon, aflat puțin mai încolo, ridică receptorul și formă un număr. Așteptă câteva clipe până când i se răspunse:

— Grief sunt. E niște gunoi de luat din sala de operații. Vă rog să le dați de știre celor de la evacuare.

Puse receptorul în furcă și, după ce mai aruncă o ultimă privire spre cadavrul de pe masa de operație, se duse în partea cealaltă a camerei. Alex văzu cum apăsă un buton. O porțiune din perete se dădu la o parte și de partea cealaltă apăru un lift. Doctorul Grief se urcă în el și ușile se închiseră.

Alex se ridică. Era atât de șocat, încât nu mai putea să gândească limpede. Intră împleticindu-se în sala de operații. Știa că trebuie să se miște repede. Probabil că aceia pe care îi chemase Grief se îndreptau deja spre această sală. Dar voia să știe ce gen de operații se făceau aici. Bănuia că domnul Baxer fusese chirurgul. Dar pentru ce fel de operație fusese, oare, plătit cu un milion de dolari?

Încercând să nu se uite la cadavru, Alex privi în jur. Pe unul din rafturi erau multe bisturie, o imagine absolut îngrozitoare; aveau lamele atât de ascuțite, că Alex parcă le și simțea tăișul. Mai erau niște suluri de tifon, seringi, sticle cu tot felul de lichide. Dar nu era un indiciu cu privire la activitatea lui Baxter. Alex înțelese că nu are cum să afle. Nu știa nimic despre medicină, iar sala asta ar fi putut fi folosită pentru orice tip de operație, de la unghii incarnate până la operații pe cord deschis.

Însă chiar în acel moment văzu fotografiile. Se recunosc pe sine, întins pe un pat care părea cunoscut. Paris! Camera treisprezece de la Hotel du Monde! Recunoștea cuvertura alb cu negru și hainele pe care le purtase în seara aceea. Dar în majoritatea fotografiilor era dezbrăcat. Îi fotografiaseră fiecare centimetru al corpului; unele fotografii erau de aproape, altele de la distanță. În toate avea ochii închiși.

Când privi pozele, Alex înțelese că fusese sub efectul somniferelor și își aduse aminte cum se terminase cina cu doamna Stellenbosch.

Se simțea profund dezgustat. Fusese manipulat fără scrupule. Nu-i plăcuse niciodată prea mult pe doctorul Grief și pe directoarea-adjunctă, dar acum îi ura din toată inima. Nu știa însă cu ce anume se

ocupau, dar era în mod cert, ceva malefic, ceva ce trebuia neapărat oprit.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de sunetul unor pași ce urcau scările. Echipa de evacuare! Aruncă o privire în jur și blestemă în gând. Nu mai avea timp să iasă și nici nu avea unde să se ascundă aici. Dar își aminti de lift. Se duse acolo și apăsă grăbit butonul. Pașii se apropiau. Auzi voci. În clipa următoare se deschisera ușile liftului și Alex intră.

Cutia liftului era mică și argintie; erau cinci butoane: S, R, 1, 2, 3. Apăsă pe R. Știa destulă franceză ca să-și dea seama că R nu poate să vină decât de la *rez-de-chausée*, adică „parter”. Spera că liftul îl va duce acolo de unde plecase.

Ușile ascensorului se închiseră cu doar câteva clipe înainte ca paznicii să intre în sala de operație. Lui Alex i se strânse stomacul când coborî.

Liftul încetini și Alex își dădu seama că putea să se deschidă oriunde. Putea să se trezească înconjurat de paznici – sau de ceilalți băieți. Dar era prea târziu să se mai gândească la asta. Făcuse deja o alegere, acum trebuia să se descurce în situația dată.

Dar avu noroc. Când ușile se deschisera, văzu că se află în bibliotecă. Alex presupuse că asta era biblioteca cea adevărată, și nu o altă copie. Încăperea era goală. Coborî din lift și se întoarse. Se afla în nișa străjuită de armură. Închise, ușile liftului formau peretele nișei. Erau camuflate ingenios: armura era acum tăiată în două părți egale, una la stânga și una la dreapta. Ușile se închiseră automat și jumătățile armurii se lipiră la loc.

Camuflajul era perfect și Alex nu putu să nu admire simplitatea mecanismului. Întreaga clădire era o cutie fantastică de scamatorii.

Alex își privi mâinile îmbâcsite, uitase că e complet acoperit cu funingine. Se strecură afară din bibliotecă, străduindu-se să nu lase urme de negreală pe covor. Apoi urcă grăbit spre camera lui. Odată ajuns acolo, nu putu să nu se întrebe, o clipă, dacă asta e într-adevăr camera lui și nu replica aflată mai sus cu două etaje. Dar CD player-ul era acolo – lucrul de care avea nevoie cel mai mult.

Aflase destule. Era timpul să cheme cavaleria. Apăsă de trei ori pe butonul de derulare înainte, apoi se duse la duș.

TACTICI DE TERGIVERSARE

La Londra ploua, o ploaie care părea să nu se mai sfârșească. Era seară, ora în care se forma blocaj de trafic. Alan Blunt stătea în dreptul ferestrei și privea afară, când auzi un ciocănit în ușă. Se întoarse fără chef, de parcă orașul, cu toată umezeala și deprimarea lui, îl fascina. Doamna Jones intră cu o hârtie în mână. Când se așeză la birou, Blunt observă că în partea de sus era scris cu roșu *Foarte urgent*.

— Avem vești de la Alex, zise doamna Jones.

— A, da?

— Smithers i-a dat la plecare un dispozitiv de emisie prin euro-satelit, încorporat într-un CD player. Alex ne-a trimis un semnal azi-dimineață... la zece și douăzeci și șapte de minute, după ora de acolo.

— Și ce înseamnă acest semnal?

— Fie că are probleme, fie că a descoperit suficient de multe lucruri ca să putem interveni noi. În orice caz, trebuie să ne ducem după el.

— Mă întreb...

Blunt se sprijini de spătarul scaunului, cufundat în gânduri. În tinerețe absolvise *cum laude* Facultatea de Matematică a Universității Cambridge. Chiar și acum, după treizeci de ani, încă mai privea viața ca pe o serie de calcule complicate.

— De când e Alex la Point Blanc?

— De o săptămână.

— Din câte țin minte, n-a fost prea încântat să plece acolo. Din spusele lui sir David Friend, cât a stat la Haverstock Hall comportamentul lui a fost antisocial, ca să folosesc un termen blând. Știai că a tras în fata lui Friend cu o săgeată cu tranchilizant? Și, din câte se pare, din cauza lui era cât pe ce să fie ucisă într-un accident într-un tunel de cale ferată.

— Juca un rol, zise doamna Jones. Îți urma întocmai instrucțiunile.

— Și-a jucat rolul poate chiar prea bine, murmură Blunt. E posibil să nu mai putem avea încredere sută la sută în Alex.

— Ne-a trimis un S.O.S., spuse doamna Jones, fără să-și poată ascunde exasperarea. S-ar putea să aibă necazuri serioase. I-am dat acel dispozitiv pe post de semnal de alarmă, ca el să ne poată anunța dacă are nevoie de ajutor. Și acum l-a folosit. Nu putem sta cu mâinile în sân.

— Nici nu mă gândeam la asta.

Alan Blunt o privi curios:

— Nu cumva ai început să te atașezi de Alex Rider? întrebă el.

— Nu vorbi prostii, spuse doamna Jones, evitându-i privirea.

— Pari îngrijorată pentru soarta lui.

— Are paisprezece ani, Alan! E un copil, pentru numele lui

Dumnezeu!

— Și tu ai avut copii.

— Da, zise doamna Jones și se uită la el. Poate că de asta mă port altfel decât tine. Dar chiar și tu trebuie să recunoști că Alex e special. Nu mai avem niciun alt agent ca el. Un băiat de paisprezece ani! Arma secretă perfectă. Ceea ce simt eu față de el nu are nicio importanță. Pur și simplu nu ne permitem să-l pierdem.

— Nu vreau să dăm buzna la Point Blanc fără să avem informații precise despre ceea ce se petrece acolo, zise Blunt. În primul rând, e teritoriu francez – și știi și tu foarte bine cum sunt francezii: dacă li se pare că le invadăm teritoriul, o să iasă un scandal de toată frumusețea. În al doilea rând, Grief are acolo niște băieți care provin din cele mai bogate familii din lume. Dacă intrăm peste ei cu trupele SSA sau ceva de genul ăsta, am putea să provocăm un incident internațional de proporții.

— Voiai dovezi că tipii de la academie sunt implicați în moartea lui Roscoe și a lui Ivanov. E posibil ca Alex să fie în posesia acestor dovezi.

— E posibil și să nu le aibă. O întârziere de douăzeci și patru de ore nu poate să conteze prea mult.

— Douăzeci și patru de ore?

— Să trimitem o unitate care să stea în expectativă și să țină lucrurile sub control. Dacă Alex are probleme, o vom afla destul de repede. S-ar putea să fie în avantajul nostru dacă Alex a reușit deja să provoace agitație în academie. Exact asta și vrem: ca Grief să dea cărțile pe față.

— Și dacă Alex mai trimite un semnal?

— Atunci vom interveni.

— S-ar putea să fie prea târziu!

— Prea târziu pentru Alex? Întrebă Blunt fără pic de emoție. Sunt sigur că nu trebuie să fii îngrijorată din cauza lui, doamnă Jones! Știe să-și poarte singur de grijă.

Se auzi telefonul sunând și Blunt răspunse. Întrevederea se încheiase. Doamna Jones se ridică și se duse să dea dispozițiile necesare pentru trimiterea unei unități SSA la Geneva. Sigur că da, Blunt avea dreptate. Această tactică de tergiversare nu putea decât să îi ajute. Aveau timp să rezolve cu francezii și să afle ce se petrece la Point Blanc. Și, la urma urmei, nu era vorba decât de douăzeci și patru de ore.

Nu îi mai rămânea decât să speră că Alex va supraviețui acestui interval.

*

Alex își dădu seama că a rămas singur la micul dejun. Pentru prima oară, James se așezase la masă cu ceilalți băieți. Stăteau toți șase

laolaltă și deveniseră brusc prieteni la cataramă. Alex îl privi cu atenție pe băiatul cu care fusese prieten, încercând să observe ce anume se schimbase la el. Dar știa dinainte răspunsul. Totul și nimic. James era exact la fel înainte și totuși complet diferit.

Alex termină de mâncat și se ridică. James strigă după el:

— Vino și tu la ore azi, Alex! Avem latină.

Alex clătină din cap:

— Latina e o pierdere de vreme.

— Zău?

Din vocea lui James răzbătuse o nuanță batjocoritoare și Alex tresări când îl auzi. Preț de o clipă cel care vorbise nu fusese James. E drept, buzele erau ale lui, dar cuvântul în sine îi aparținea doctorului Grief.

— Distracție plăcută! zise Alex și ieși repede din sală.

Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de când apăsase pe butonul de alarmă. Alex nu știa prea bine la ce să se aștepte. Cel mai mult l-ar fi liniștit dacă ar fi văzut sosind un escadron de elicoptere cu steagul Marii Britanii. Dar până acum, nu se întâmplase nimic. Se gândea chiar că, poate, butonul nu funcționează. Pe de altă parte, era furios pe sine însuși, i se părea că s-a pripit. Intrase în panică atunci când Grief îl împușcase pe Baxter în sala de operații. Bun, știa că Grief e un ucigaș. Știa și că Academia Point Blanc nu e un simplu pension, așa cum pretindea. Dar încă nu avea toate răspunsurile. Ce anume făcea doctorul Grief? El pusese oare la cale uciderea lui Michael J. Roscoe și a lui Viktor Ivanov? Și dacă da, ce de?

Adevărul era că nu avea destule informații. Și până să sosească cei de la MI6, cadavrul lui Baxter ar fi fost deja îngropat undeva, în munți, și, împreună cu el, orice dovadă că e ceva în neregulă la Point Blanc. Alex le va părea, cu siguranță, nebun. Parcă îl și vedea pe doctorul Grief explicând cum stau lucrurile de fapt...

— *Da, avem o sală de operație. A fost construită cu mulți ani în urmă. Nu folosim niciodată etajele doi și trei. Da, există și un lift. A fost construit de foștii proprietari. I-am explicat lui Alex de ce avem paznici înarmați – pentru siguranța lui și a celorlalți băieți. Dar puteți vedea și singuri, domnilor, că aici nu se întâmplă nimic neobișnuit. Ceilalți băieți se simt foarte bine. Baxter? Nu, nu cunosc pe nimeni cu acest nume. Este evident că Alex a avut un coșmar, atâta tot. Mă mir că l-ați trimis să ne spioneze. Vă rog să-l luați și pe el când plecați...*

Trebuia să descopere mai mult – și asta însemna că trebuia să mai urce o dată la etajul al doilea. Sau poate că era mai bine să coboare. Alex își aminti literele din dreptul butoanelor din liftul secret. R de la *rez-de-chausée*. S venea probabil de la *sous-sol*. Adică „subsol”, în franțuzește.

Se duse până în dreptul sălii în care se ținea ora de latină și aruncă

o privire prin ușa întredeschisă. Doctorul Grief nu se vedea, dar i se auzea vocea:

— *Felix qui potuit rerum cognoscere causas...*

Se auzea scrâșnetul cretei pe tablă. Îi vedea pe cei șase băieți, așezați cuminiți în bănci, care ascultau cu atenție. James lua notițe, așezat între Hugo și Tom. Alex se uită la ceas, lecția se va termina abia peste o oră. Avea cale liberă.

Se întoarse pe coridor și se strecură în bibliotecă. Când se trezise, încă mai mirosea a funingine și în niciun caz nu avea de gând s-o ia din nou prin șemineu. Se îndreptă către armură. Acum știa că peretele din spatele nișei era, de fapt, ușa liftului. În ajun, ușile se deschisese dinăuntru. Logica spunea că trebuie să se poată deschide și pe dinafară.

După câteva minute, reuși să găsească dispozitivul de deschidere. Pe platoșa armurii se aflau trei butoane. Chiar și privite de aproape, butoanele păreau că fac parte din armură – ca un fel de ținte cu care cavalerul medieval își fixa armura. Dar când Alex îl apăsă pe cel din mijloc, armura se mișcă; după o clipă se desfăcuse din nou în două, iar în spatele ei apăru cabina liftului.

De data asta Alex apăsă pe butonul cel mai de jos. Liftul coborî mult timp; subsolul clădirii părea să fie săpat adânc în pământ.

În cele din urmă, ușile se deschisero din nou, și Alex văzu un culoar de trecere boltit, cu pereții acoperiți cu plăci de gresie – semănau puțin cu pereții unei stații de metrou londoneze și era destul de frig. Culoarul era luminat de becuri simple ce atârnav din loc în loc din tavan.

Scoase capul din lift, dar se trase repede înapoi. La capătul culoarului era un paznic care stătea la o masă și citea un ziar. Oare auzise când s-au deschis ușile liftului? Alex mai scoase capul o dată. Paznicul era cufundat în lectura paginilor sportive. Nici nu se clintise.

Băiatul se strecură afară din lift și înaintă tiptil pe culoar, în direcția opusă paznicului. Ajunse la o cotitură și pătrunse pe un alt culoar; de-o parte și de alta se vedeau uși de oțel. Aici nu mai era nimeni.

Unde se afla oare? Sigur era ceva important aici, jos, pentru că, altfel, n-ar fi fost nevoie de pază.

Alex se duse la prima ușa, în care era tăiată o fereastră de observație. Privind înăuntru, Alex văzu o celulă văruiată în alb, cu două paturi suprapuse, closet și chiuvetă. Înăuntru erau doi băieți. Pe unul nu-l mai văzuse niciodată, dar pe celălalt îl recunoscuse imediat. Era băiatul roșcat pe nume Tom McMorin. Dar îl văzuse pe Tom la ora de latină acum câteva minute! Ce căuta aici?

Alex trecu la celula următoare. Și aici erau doi băieți: unul era blond, athletic, cu ochi albaștri și cu pistrui. Și aici, îl recunoscuse pe al doilea, era James Sprintz! Alex cercetă ușa. Era închisă cu zăvor, dar,

din câte vedea, nu era încuiată. Trase zăvoarele și apăsă pe clanță. Ușa se deschise și Alex intră.

James se ridică atunci uluit când îl văzu:

— Alex! Ce cauți aici?

Alex închise ușa:

— Nu avem prea mult timp la dispoziție, zise el. Vorbea în șoaptă, deși era puțin probabil să-l audă cineva.

— Ce s-a întâmplat cu voi?

— Pe mine m-au luat alaltăieri noapte, zise James. M-au scos cu forța din pat și m-au dus în bibliotecă. M-au băgat într-un fel de lift...

— Cel din spatele armurii.

— Da. Nu știam ce vor să-mi facă. Am crezut că au de gând să mă omoare. Dar m-au băgat aici.

— Așadar, ești aici de două zile?

— Da.

Alex clătină din cap:

— Dar te-am văzut la micul dejun acum un sfert de oră!

— Au creat câte o dublură pentru fiecare dintre noi, spuse și celălalt băiat, care avea accent american. Pentru fiecare dintre băieții de aici! Habar n-am cum și de ce, dar știu că asta au făcut.

Aruncă o privire plină de mânie spre ușă:

— Stau închis aici de luni de zile. Mă cheamă Paul Roscoe.

— Roscoe? Tatăl tău e...

— Michael Roscoe.

Alex tăcu. Nu putea să-i spună ce se întâmplase cu tatăl lui; se uită în altă parte, de teamă că Paul îi va citi în ochi adevărul.

— Cum ai reușit să cobori aici? întrebă James.

— Ascultați-mă, zise Alex și începu să le explice repede. Am fost trimis aici de MI6. Numele meu adevărat nu e Alex Friend, ci Alex Rider. O să se rezolve totul. O să vină o echipă de intervenție de la MI6 și veți ieși cu toții de aici.

— Ești... *spion*?

James era vizibil surprins.

Alex încuviință:

— Da, cred că sunt un fel de spion, zise el.

— Ai deschis ușa. Hai să ieșim de aici!

Paul Roscoe se ridicase, gata să plece.

— Nu!

Alex ridică mâinile ca să-l oprească:

— Trebuie să aveți răbdare. Nu se poate coborî de pe munte. Așteptați deocamdată aici și eu mă voi întoarce cu ajutoare. Vă promit. Altfel nu se poate.

— Dar nu mai pot...

— Trebuie. Ai încredere în mine, Paul! O să încui ușa la loc ca să

nu-și dea seama nimeni că am fost pe aici. Dar nu va mai rămâne încuiată mult timp. O să mă întorc!

Alex nu mai avea timp să stea la discuții. Se duse înapoi la ușă și o deschise.

Din prag îl privea doamna Stellenbosch.

Abia dacă avu timp să-și manifeste surprinderea la vederea ei. Încercă să ridice o mână ca să se apere și să se răsucească într-o poziție de karate. Dar era deja prea târziu. Brațul ei fu mai iute – îl lovi cu muchia palmei în față. Alex se simți de parcă l-ar fi lovit un perete de cărămidă. Își simți toate oasele trosnind. Îl străfulgeră ceva ca o lumină albă și apoi leșină.

CUM SĂ CONDUCI LUMEA

— Deschide ochii, Alex! Doctorul Grief dorește să-ți vorbească.

Vorbele veneau parcă tocmai de pe malul celălalt al unui ocean. Alex gemu și încercă să-și ridice capul. Mâinile îi erau legate la spate, în poziție șezândă. Își simțea jumătate din față dureroasă și umflată, iar în gură simțea gust de sânge. Deschise ochii și așteptă să i se limpezească privirea. În fața lui era doamna Stellenbosch, care își ținea pumnul în palmă. Alex își aminti cu câtă forță îl lovise. Simțea cum îi zvâcnește tot sângele din cap; își trecu limba peste dinți ca să vadă dacă nu-i lipsește vreunul. Bine că se lăsase să cadă când îl lovise, căci altfel ar fi putut să-i rupă gâtul.

Doctorul Grief stătea în scaunul lui auriu și îl privea pe Alex cu o expresie amestecată de curiozitate și dezgust. Nu mai era nimeni în încăpere, în afară de ei. Afară ninge în continuare și în cămin ardea un foc mic; dar ochii doctorului Grief erau mai roșii decât flăcările.

— Ne-ai provocat multe neplăceri, zise el.

Alex își ridică fruntea. Încercă să-și miște mâinile, dar îi erau legate de spătarul scaunului.

— Nu te numești Alex Friend. Nu ești fiul lui sir David Friend. Te numești Alex Rider și te afli în serviciul Serviciilor Secrete Britanice. Doctorul Grief înșirua faptele, fără pic de emoție în glas: Avem microfoane ascunse în celule, explică doamna Stellenbosch. Câteodată ne e de folos să auzim ce vorbesc tinerii noștri oaspeți între ei. Un paznic a auzit tot ce le-ai spus celor doi și m-a chemat de urgență.

— Ne-am pierdut timpul și banii cu tine, continuă doctorul Grief. Din acest motiv acum vei fi pedepsit. Și va fi o pedeapsă mortală.

Alex simți din plin teama pe care o răspândeau cuvintele lui reci, irevocabile. Îi îngheță sângele în vine și își simți inima prinsă ca într-un cerc de fier. Trase adânc aer în piept și încercă să se controleze. Trimisese semnalul de alarmă la MI6. Cei de acolo puteau să apară în orice clipă. Trebuia deci să tragă de timp.

— Nu puteți să-mi faceți nimic, zise el.

Cu o mișcare fulgerătoare, doamna Stellenbosch îl lovi cu dosul palmei în cap. Alex fu aruncat pe spate și, dacă n-ar fi fost legat de scaun, ar fi căzut grămadă pe podea.

— Când vorbești cu domnul director, i te adresezi cu „domnule doctor Grief”, îi zise ea.

Alex se uită iar la el; ochii îi lăcrimau de durere.

— Nu puteți să-mi faceți nimic, domnule doctor Grief, zise el iar. Știu totul. Am aflat de Proiectul Gemini și am transmis deja la Londra toate informațiile. Dacă îmi faceți rău, cei de acolo vă vor ucide. Deja sunt pe drum înapoi.

Doctorul Grief surâse și în aceeași clipă Alex înțelese că soarta îi era

pecetluită, orice ar fi spus. Omul din fața lui era prea sigur pe el. Era ca un jucător de pocher care nu numai că a văzut cărțile tuturor, ci a reușit și să fure toți așii.

— E foarte posibil ca prietenii tăi să fie pe drum, zise el. Dar nu cred că le-ai spus nimic. Ți-am căutat în bagaje și am descoperit emițătorul ascuns în CD player. Am mai văzut și că aparatul se transformă într-un ingenios ferăstrău electric. Cât privește emițătorul, cu el se poate transmite doar un simplu semnal, nu un mesaj. Nu mă interesează cum ai reușit să afli despre Proiectul Gemini. Presupun că ai auzit acest nume pe când ascultai la ușă. Ar fi trebuit să fim mai atenți – dar nu aveam cum să ne imaginăm că Serviciul de Informații Britanic va trimite un copil să ne spioneze. Să presupunem că prietenii tăi ajung aici. Nu vor găsi nicio neregulă. Tu vei fi dispărut până atunci. Le voi spune că ai fugit, că oamenii mei te caută, dar că mă tem că ai murit de frig, într-un chip cât se poate de neplăcut, pe coasta muntelui. Nimeni nu va putea să-și dea seama ce am făcut eu aici. Proiectul Gemini va reuși. *Deja* a reușit. Și chiar dacă prietenii tăi mă omoară, nu va conta. Nu pot fi ucis, Alex! Lumea e deja a mea.

— Adică a băieților pe care i-ai angajat pe post de dubluri, zise Alex.

— Pe care i-am „angajat”?

Doctorul Grief îi murmură câteva vorbe doamnei Stellenbosch într-o limbă aspră, guturală. Alex presupuse că e afrikaans. Buzele ei groase se despărțiră și începu să râdă, arătându-și dinții mari și fără culoare.

— Asta crezi? Întrebă doctorul Grief. Chiar asta crezi?

— I-am văzut.

— Habar n-ai ce ai văzut. Nu ai nici cea mai vagă idee despre geniul meu. Micul tău creier nu are cum să priceapă măreția operei mele.

Doctorul Grief respira sacadat. Părea să fi luat o hotărâre:

— Foarte rar mi se întâmplă să stau față în față cu dușmanul, zise el. Singura mea frustrare este că nu voi putea niciodată să împărtășesc lumii întregi geniul lucrării mele. Ei bine, dacă tot ești aici – și am un public fascinat, ca să zic așa – o să-mi acord plăcerea de a-ți descrie Proiectul Gemini. Și atunci când vei muri în chinuri, îți vei da seama că erai pierdut chiar de la bun început. Vei înțelege că din lupta cu mine nu aveai cum să ieși învingător. Și poate că astfel vei muri cu cugetul împăcat.

— Sper că nu vă deranjează dacă fumez, domnule doctor, zise doamna Stellenbosch.

Își scoase cutia cu trabucuri și își aprinse unul. Fumul începu să-i danseze în fața ochilor.

— După cum sunt convins că ți-ai dat seama, sunt din Africa de Sud, începu doctorul Grief. Trofee de vânătoare din hol și de aici sunt amintiri din perioada pe care am petrecut-o acolo – din partide de

safari. Și acum mi-e dor de țara mea. E cel mai frumos loc de pe pământ. Ceea ce s-ar putea să nu știi este că timp de mulți ani am fost unul dintre cei mai de seamă biochimisti din Africa de Sud. Am fost șeful catedrei de biologie de la Universitatea din Johannesburg. Apoi am condus Institutul Cyclops de cercetare în domeniul geneticii de la Pretoria. Dar reușita cea mai însemnată a carierei mele a venit în 1960 când, deși nu împlinisem încă treizeci de ani, John Vorster, primul-ministru sud-african, m-a numit Ministru al Științei...

— Am înțeles că o să mor, zise Alex, dar nu credeam că de plictiseală.

Doamna Stellenbosch se înecă brusc cu fumul trabucului și făcu un pas spre Alex, cu pumnul strâns. Dar doctorul Grief o opri:

— Lasă băiatul să glumească cât mai poate, zise el. Mai încolo n-o să-i mai ardă de glume.

Directoarea-adjunctă se retrase, aruncându-i lui Alex o privire amenințătoare.

Doctorul Grief continuă:

— Îți spun toate astea, Alex, ca să poți înțelege ceea ce urmează. Presupun că nu știi aproape nimic despre Africa de Sud. Am ajuns la concluzia că școlarii englezi sunt cei mai leneși și mai ignoranți din lumea asta. Situația aceasta, de altfel, se va schimba în curând! Dă-mi voie, deci, să-ți spun câte ceva despre țara mea – așa cum era în vremea tinereții mele. Populația albă din Africa de Sud deținea controlul complet. Era perioada apartheid-ului, și negrii nu aveau voie să locuiască în apropierea albilor. Căsătoriile interracialle erau interzise. Negrii nu aveau voie să folosească toaletele albilor, nici să meargă în aceleași restaurante, săli sportive sau baruri cu ei. Le trebuia permis de trecere pentru orice. Erau tratați ca niște animale.

— Era revoltător, zise Alex.

— Ba era minunat! murmură doamna Stellenbosch.

— Într-adevăr, era perfect, încuviință doctorul Grief. Dar o dată cu trecerea timpului mi-am dat seama că perfecțiunea aceasta nu putea să dureze. După revolta de la Soweto, văzând amploarea pe care a luat-o mișcarea de rezistență și felul în care întreaga lume – inclusiv țara ta împuțită – s-a coalizat împotriva noastră, mi-am dat seama că se apropie sfârșitul dominației albe în Africa de Sud, ba chiar am prevăzut că va veni o zi în care puterea va fi preluată de unul ca Nelson Mandela.

— Un criminal! adăugă și doamna Stellenbosch, scoțând fum pe nări.

Alex nu zise nimic. Era evident că atât doctorul Grief, cât și asistenta lui erau nebuni. Și cu fiecare vorbă pe care o spuneau își dădea seama de proporțiile nebuniei lor.

— Lumea întreagă, mi-am dat seama atunci, devine cu fiecare zi tot

mai neputincioasă și mai patetică, continuă doctorul Grief. Cum a fost posibil ca o țară ca a mea să fie dată pe mâna unor oameni care nu aveau habar cum s-o conducă? Și de ce a ținut morțiș întreaga lume să se întâmple așa? Am privit în jurul meu și am văzut că oamenii din America și din Europa deveniseră proști și slabi. Căderea zidului Berlinului nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile. Rușii, pe care îi admirasem întotdeauna, s-au molipsit și ei în curând de aceeași boală. Și m-am gândit cât de puternică ar deveni lumea dacă ar fi condusă de mine. Cât de mult s-ar îmbunătăți situația...

— Poate pentru dumneavoastră, doctorul Grief, zise Alex. Dar nu și pentru alții.

Grief nici nu-l băgă în seamă. Ochii îi străluceau în spatele lentilelor roșii:

— Puțini oameni au visat să conducă lumea întreagă, zise el. A fost Hitler, a fost Napoleon, poate și Stalin. Ce oameni măreți! Ce oameni remarcabili! Dar ca să conduci lumea în secolul al douăzeci și unulea ai nevoie nu doar de putere militară. Lumea e mult mai complexă acum. Unde este adevărata putere? În politică. Prim-miniștri, președinți... Dar puterea se află și în industrie, în știință, mass-media, industria petrolului, a Internetului... Viața în ziua de azi e o țesătură complicată, și dacă vrei să ai controlul suprem trebuie să ții în mână toate firele urzelii. Asta m-am hotărât să fac, Alex! Și dacă am avut ocazia să încerc, a fost tocmai datorită poziției speciale pe care o dețineam în țara aceea unică – Africa de Sud.

Grief răsuflă adânc.

— Ce știi despre transplanturile de nucleu? Întrebă el.

— Nu știu nimic, zise Alex. Dar, așa cum spuneți, eu nu sunt decât un școlar englez. Adică leneș și ignorant.

— I se mai spune și altfel. De clonare ai auzit?

Alex aproape că izbucni în râs.

— Clonare... așa, ca oaia Dolly?

— Poate că ție ți se pare o glumă, Alex. O poveste SF. Dar adevărul e că de peste o sută de ani oamenii de știință încearcă să realizeze copii exacte după ei înșiși. Termenul vine din greacă – înseamnă „ramură”. Ramurile se bifurcă – se desfac în două părți identice. S-a realizat același lucru mai întâi cu șopârle, arici de mare, mormoloci de broască și broaște mature, apoi cu șoareci și, da, pe 5 iulie 1996, s-a reușit clonarea unei oi. Teoria e destul de simplă. Transplant de nucleu – adică se scoate nucleul dintr-o celulă-ou și se înlocuiește cu o altă celulă, prelevată de la un adult. N-am de gând să te plictisesc cu amănunte tehnice, Alex! Dar nu e deloc o glumă. Dolly era copia exactă a unei oi care murise cu șase ani înainte să se nască ea. Clonarea ei a fost rezultatul a nu mai puțin de o sută de ani de cercetare. Și în tot acest răstimp, visul comun al tuturor oamenilor de

știință a fost să cloneze o ființă umană adultă. Iar eu am realizat acest vis.

Se opri o clipă.

— Dacă așteptați aplauze, va trebui să-mi scoateți cătușele, zise Alex.

— Nu vreau aplauzele tale, mârâi Grief. Nu, de la tine vreau un singur lucru – viața. Și ți-o voi lua.

— Și pe cine ați clonat? întrebă Alex. Sper că nu pe doamna Stellenbosch. Cred că un singur exemplar din ea e chiar prea mult!

— Pe cine *crezi* că am clonat? Pe mine, bineînțeles!

Doctorul Grief apucă brațele scaunului – un rege care stătea pe tronul propriei imaginații.

— Am început lucrul acum douăzeci de ani, continuă el. Ți-am spus deja că eram Ministrul Științei. Aveam toată aparatul necesară și bani suficienți. Și, în plus, eram în Africa de Sud! Regulile care îngreunau activitatea savanților din toată lumea nu mi se aplicau și mie. Am avut posibilitatea de a folosi ființe umane – prizonieri de război – pentru experimente. Totul se făcea în secret. Am muncit întruna timp de douăzeci de ani. Apoi, când am terminat, am furat o sumă foarte mare de bani de la guvernul sud-african și m-am mutat aici. Asta se întâmplă în 1981. După șase ani, cu aproape zece ani înainte ca un om de știință englez să uimească lumea întreagă anunțând clonarea unei oi, eu reușisem deja ceva mult, mult mai impresionant – chiar aici, la Point Blanc. M-am clonat pe mine însumi. Și nu doar o dată, ci de șaisprezece ori. Am făcut șaisprezece copii fidele ale mele. Cu exact aceeași înfățișare, minte, ambiție și hotărâre ca și mine.

— Ați reușit să-i faceți și la fel de nebuni? întrebă Alex.

Doamna Stellenbosch îi trase una, dar de data asta în stomac. Dar el asta urmărea – să-i enerveze. Poate că, dacă se enervează, vor începe să facă greșeli.

— În primă fază au fost bebeluși, zise doctorul Grief. Șaisprezece bebeluși de la șaisprezece mame diferite – a căror informație genetică e complet irelevantă. În urma operațiunii de clonare, cei șaisprezece au devenit identici cu mine. Paisprezece ani a trebuit să aștept ca bebelușii să crească și să se transforme în băieți, apoi în adolescenți. Eva s-a ocupat de toți. Pe o parte din ei i-ai și cunoscut.

— Tom, Cassian, Nicolas, Hugo, Joe. Și James...

Acum Alex înțelegea de ce i se păruse că băieții seamănă toți între ei.

— Acum înțelegi, Alex? Ți dai seama ce am realizat? Eu nu voi muri niciodată; chiar dacă acest trup va muri, eu voi trăi mai departe în ei. Sunt una cu ei, iar ei sunt una cu mine. Zâmbi din nou: Cea care m-a ajutat să-mi desăvârșesc opera este Eva Stellenbosch, cu care am

colaborat și pe vremea când făceam parte din guvernul sud-african. Pe atunci ea lucra la SSSA- Serviciile Secrete Sud-Africane. Era unul din anchetatorii principali.

— Ce vremuri! zâmbi nostalgic doamna Stellenbosch.

— Împreună am înființat academia. Vezi tu, aici intervenea cea de a doua parte a planului meu. Reușisem să creez șaisprezece copii ale mele, dar nu era suficient. Mai ții minte ce ți-am spus mai devreme despre firele de urzeală care, împletite, alcătuiesc puterea lumii? Trebuia să le aduc pe toate aici, la mine, ca să le pot împleti...

— Ca să le înlocuiți cu copiile dumneavoastră!

Dintr-odată, Alex înțelese totul. Era absurd, era o nebunie totală. Doar în această lumină toate lucrurile pe care le văzuse se legau.

Doctorul Grief încuviință:

— Am observat, în timp, că în familiile bogate și influente apar adesea copii cu... probleme. Părinții nu mai au timp pentru fiii lor, iar fiii nu-și mai iubesc părinții. Pe acești copii i-am luat în vizor, Alex. Pentru că, înțelegi tu, îmi doream exact ceea ce aveau ei. Să ne gândim, de exemplu, la Hugo Vries. Într-o bună zi, tatăl lui îi va lăsa moștenire jumătate din piața mondială a diamantelor. Sau la Tom McMorin – mama lui are trusturi de presă în toată lumea. Sau la Joe Canterbury – tatăl lui lucrează la Pentagon, mama lui e senator. Poți să-ți imaginezi un mod mai bun de a te lansa în politică, un început mai promițător pentru un posibil viitor președinte al Statelor Unite? I-am înlocuit pe cincisprezece dintre cei mai promițători copii ai lumii, care au fost trimiși aici, la Point Blanc, cu clonele mele. Clone pe care le-am modificat prin mijloace chirurgicale, bineînțeles, astfel că, acum, seamănă întocmai cu originalele.

— Baxter, cel pe care l-ați împușcat...

— Dar văd că n-ai pierdut deloc timpul, Alex!

Pentru prima oară doctorul Grief părea surprins:

— Domnul Baxter, fie-i țărâna ușoară, era chirurg plastician. L-am descoperit la Londra, unde avea un cabinet pe Harley Street. Era înglodat în datorii din cauza jocurilor de noroc. Mi-a fost deci ușor să-l controlez și l-am pus să-i opereze pe băieții mei: le-a modificat trăsăturile feței, culoarea pielii – chiar și corpul, acolo unde a fost nevoie – ca aceștia să semene întocmai cu adolescenții pe care aveau să-i înlocuiască. Din clipa în care adevărații moștenitori au ajuns aici, la Point Blanc, i-am ținut sub observație...

— Din camerele identice de la etajul al doilea și al treilea.

— Da. Dublurile mele îi vedeau în permanență, pe monitoare, pe cei de jos. Au învățat să le copieze comportamentul, să mănânce și să vorbească la fel ca ei. Pe scurt, să se transforme în ei.

— Dar n-ar fi mers în vecii vecilor!

Alex se foia pe scaun, încercând să scape de cătușe; dar erau prea

strânse. Nu putea să se miște.

— Părinții și-ar da seama că acela care s-a întors acasă nu e copilul lor adevărat! insistă el. Orice mamă își recunoaște băiatul și dintr-o sută care seamănă leit.

Doamna Stellenbosch chicoti și își mai aprinse un trabuc.

— Te înșeli, Alex, zise doctorul Grief. În primul rând, nu uita că vorbim de niște oameni foarte ocupați, care n-au avut niciodată prea mult timp pentru copiii lor. În plus, acești oameni și-au trimis băieții aici *tocmai* ca să se schimbe. De asta se trimit copiii la școli particulare. Părinții își închipuie că aceste școli le vor transforma odraslele în copii mai buni, mai inteligenți, mai puternici. De fapt, ar fi dezamăgiți dacă ar vedea că, la întoarcere, copiii sunt la fel ca înainte.

În plus, și natura e de partea noastră. În șase-șapte săptămâni, un băiat de paisprezece ani se schimbă, fiziologic vorbind. Crește, slăbește sau se îngrașă, până și vocea i se schimbă. Toate transformările astea sunt normale la pubertate, iar părinții vor spune probabil: „Vai, Tom, ce mult ai crescut!” Și nu vor bănui nimic. Ba chiar ar fi îngrijorați dacă nu ar vedea nicio schimbare.

— Dar Roscoe și-a dat seama, nu-i așa?

Alex știa că descoperise adevărul, că rezolvase misterul pentru care fusese trimis aici. Acum știa de ce muriseră Roscoe și Ivanov.

— Au fost două cazuri în care părinții și-au dat seama că ceva nu e în regulă, recunosc doctorul Grief. A fost Michael Roscoe, la New York, și generalul Viktor Ivanov, la Moscova. Niciunul din ei nu a înțeles ce se întâmplase cu adevărat. Dar erau nemulțumiți. Se certau mereu cu fiii lor și puneau prea multe întrebări.

— Și băieții v-au spus ce se întâmplă.

— Ai putea zice că *mi-am spus* ce s-a întâmplat. La urma urmei, băieții *sunt* eu. Dar ai dreptate. Michael Roscoe și-a dat seama că ceva nu e în regulă și a sunat la Londra, la MI6. Presupun că de asta ai avut tu ghinionul să nimerești aici. A trebuit să plătesc pe cineva să-l omoare pe Roscoe, cum făcusem, de altfel, și cu Ivanov. Dar era de așteptat că vor fi probleme. Doi din șaisprezece nu e o catastrofă; și de altfel, asta nu mi-a stricat planurile câtuși de puțin. Ba chiar situația e în avantajul meu. Michael J. Roscoe i-a lăsat fiului său toată averea. Și, din câte am înțeles, președintele Rusiei s-a atașat destul de mult de Dimitri Ivanov de când a murit tatăl lui. Pe scurt, Proiectul Gemini este o reușită pe toate planurile. Peste câteva zile, ultimii băieți vor pleca de la Point Blanc și își vor relua locul în sânul familiei. După ce voi fi sigur că totul e în regulă, că băieții sunt acceptați, mă tem că va trebui să scap de originale. Vor avea o moarte ușoară. Ceea ce nu se poate spune și despre tine, Alex Rider. Tu mi-ai provocat prea multe neplăceri, așa că trebuie să le servești drept exemplu.

Doctorul Grief scoase din buzunar un dispozitiv de forma unui pager, cu un singur buton, pe care îl apăsa:

— Care e prima lecție de mâine, Eva? întrebă el.

— Biologie, două ore, răspunse doamna Stellenbosch.

— Așa bănuiam și eu. Poate că ai asistat la disecții pe broaște sau pe șobolani la orele de biologie, Alex, zise el. Băieții mă tot bat la cap de ceva vreme că vor să vadă o disecție umană, ceea ce nu mă surprinde deloc. Și eu am asistat prima oară la o astfel de operație tot la paisprezece ani. Mâine dimineață, la ora nouă și treizeci de minute, li se va îndeplini dorința. Vei fi dus în laborator, iar noi te vom deschide și te vom cerceta pe dinăuntru. Nu te vom anestezia; va fi interesant de observat cât de mult poți supraviețui înainte să-ți cedeze inima. Iar după aceea îți vom diseca și inima.

— Nu sunteți sănătos! țipă Alex.

Deja se zbătea de-a binelea în scaun, încercând să rupă lemnăria, să scape de cătușe. Dar nu avea cum. Metalul îi intra în carne. Scaunul se legăna, dar nu voia să se rupă.

— Sunteți complet nebun!

— Sunt un savant! i-o reteză doctorul Grief. Și de aceea, tu vei muri pe altarul științei. Cel puțin în ultimele minute ale vieții îmi vei folosi la ceva. Privi dincolo de Alex: Luați-l și percheziționați-l până la piele, apoi încuiați-l undeva peste noapte. Mâine dimineață la prima oră să mi-l aduceți!

Alex văzuse când doctorul Grief chemase gărzile, dar nu le-a auzit când au intrat. Îl prinseră de mâini, din spate, îi desfăcură cătușele și îl târâră afară. Când îl văzu ultima oară pe doctorul Grief, acesta își întindea mâinile spre foc să se încălzească; lumina tremurândă a flăcărilor se reflecta în lentilele ochelarilor. Doamna Stellenbosch zâmbea înconjurată de un nor de fum.

În clipa următoare, ușa se închise și Alex se lăsă târât pe coridor; știa că Blunt și cei de la Serviciile Secrete sunt pe drum, dar se întreba dacă vor reuși să ajungă înainte să fie prea târziu.

ÎN GOANĂ PE PÂRTIA NEAGRĂ

Celula avea doi metri pe patru; înăuntru era un pat suprapus de fier, fără saltea și un scaun tot de fier. Alex auzise cum se răsuțește cheia în broască, după ce paznicii închiseseră ușa. Nu i se dăduse nimic de mâncare sau de băut. Deși era frig în celulă, pe pat nu era nicio pătură.

Cel puțin gărzile nu-i mai puseseră cătușe. Îl percheziționaseră pe Alex ca niște profesioniști și îi luaseră tot ce avea în buzunare, precum și cureaua și șireturile. Poate doctorul Grief se temea ca nu cumva Alex să se spânzure. Avea nevoie de el viu și nevătămat pentru lecția de biologie.

Era în jur de două dimineața, dar Alex nu putea adormi nicicum. Încercase să-și alunge din gând cuvintele doctorului Grief. Acum trebuia să se gândească la altceva: trebuia să fugă de aici înainte de ora nouă și jumătate, pentru că – oricât de neplăcut era acest gând – se părea că trebuie să se descurce de unul singur. Trecuseră mai bine de treizeci și șase de ore de când apăsase butonul de alarmă pe care i-l dăduse Smithers, dar nu se întâmplase nimic. Fie nu funcționase aparatul, fie cei de la MI6 se hotărâseră, din cine știe ce motiv, să nu mai vină. Sigur, mai aveau încă timp să-și facă apariția – până dimineață, mai era ceva timp. Dar Alex nu avea de gând să se lase în baza lor. Trebuia să evadeze în timpul nopții.

Pentru a douăzecea oară, se duse la ușă și se lăsă în genunchi, ascultând cu atenție. Gărzile îl târâseră înapoi la subsol. Nu se afla pe același coridor cu ceilalți prizonieri. Deși totul se petrecuse foarte repede, Alex încercase să memoreze drumul pe care îl duceau. Făcuseră stânga la ieșirea din lift, dăduseră colțul și merseseră pe un culoar până la ultima ușă. Era singur în celulă și, ascultând la ușă, se încredințase că nici afară nu era nimeni.

Acum trebuia să acționeze – în puterea nopții. Gărzile îl percheziționaseră, dar nu-i luaseră chiar tot. Nici măcar nu-i observaseră cercelul auriu din ureche. Își aminti vorbele lui Smithers: „Deși e un dispozitiv exploziv mic, e foarte puternic. Se declanșează când desfaci cele două părți. După zece secunde, poți să găurești aproape orice...”

Era momentul să-l folosească.

Alex deșurubă cercelul. Îl scoase din ureche, îl introduse în broască, se dădu înapoi și numără până la zece.

Dar nu se întâmplă nimic. Oare nici cercelul nu funcționa, așa cum nu funcționase nici emițătorul din CD player? Alex era gata să se dea bătut, când văzu dintr-odată o lumină puternică, o flamă de un portocaliu intens. Din fericire, nu se auzi niciun zgomot. Flacăra

continuă să ardă preț de vreo cinci secunde, apoi se stinse. Alex se apropie de ușă. Cercelul reușise să facă o gaură de mărimea unei monede de două lire. Metalul topit se înroșise, Alex împinse ușa, care se deschise.

Simți cum îl cuprinde un val de entuziasm, dar se strădui să-și păstreze calmul. Ieșise din celulă, într-adevăr, dar încă se mai afla în subsolul clădirii academiei. Erau paznici peste tot, clădirea era în vârful unui munte, iar el nu avea schiuri, și deci nu avea cum să coboare. Mai avea mult până să fie în afara oricărui pericol.

Se strecură afară din celulă și merse pe coridor până la lift. L-ar fi tentat ideea să-i caute și pe ceilalți băieți și să-i elibereze; dar ei n-aveau cum să-l ajute. Dacă îi scotea din celule, le-ar fi pus viețile în pericol. Reuși să găsească liftul. La postul de observație pe care îl văzuse de dimineață nu era nimeni. Poate că paznicul se dusese să-și facă o cafea sau, cine știe, poate că Grief mai slăbise paza în clădire. Dacă Alex și toți ceilalți băieți erau acum închiși în celule, nu mai era nimeni de păzit. Sau, cel puțin, așa credeau ei. Alex iuți pasul. Se părea că norocul îi surâde.

Luă liftul până la primul etaj. Singurul lucru care l-ar fi ajutat să coboare muntele se afla în camera lui.

Era sigur că Grief îi cercetase minuțios toate lucrurile.

Dar oare ce făcuse cu ele? Alex parcurse neauzit coridorul slab luminat și se strecură la el în cameră. Erau toate acolo, strânse grămadă pe pat. Costumul de schi. Ochelarii de protecție. Chiar și CD player-ul, cu CD-ul cu Beethoven înăuntru. Alex răsuflă ușurat. Avea nevoie de toate astea.

Își făcuse deja planul de evadare. Nu putea să coboare pe schiuri, pentru că nu știa unde să le găsească. Dar pe zăpadă se mai putea merge și altfel! Alex încremeni când auzi un paznic care trecea prin fața camerei. Așadar, nu dormea chiar toată lumea! Trebuia să se grăbească. Dacă cineva descoperea că ușa celulei e descuiată, s-ar fi declanșat imediat alarma.

Așteptă să treacă paznicul, după care se furișă în spălătorie. Când ieși de acolo, puțin mai târziu, ducea cu el un obiect lung și plat, din aluminiu ușor. Se întoarse în camera lui, închise ușa și aprinse veioza. Deși se temea ca nu cumva paznicul să se întoarcă și să vadă lumina aprinsă, nu putea să lucreze pe întuneric. Trebuia să-și asume acest risc.

Furase o masă de călcat.

Alex mersese cu snowboard-ul doar de trei ori până acum. În prima zi se dăduse mai mult pe fund și căzuse întruna. E mult mai greu să înveți să mergi cu snowboard-ul decât cu schiurile, dar, o dată ce ai prins mișcarea, totul e foarte simplu. În a treia zi, Alex reușise deja să se descurce binișor pe pârtiile de începători. Acum avea nevoie de un

snowboard, iar masa de călcat era un bun înlocuitor.

Porni CD player-ul. CD-ul cu Beethoven începu să se învâртеască, apoi se deplasă până când marginea cu diamant ieși din carcasă. După ce făcu un calcul rapid în minte, Alex începu să taie. Masa de călcat era mai lată decât și-ar fi dorit el. Știa că va înainta mai repede cu o placă mai lungă, dar trebuia să aibă grijă să nu exagereze, pentru că altfel placa ar fi fost prea greu de controlat. Pe de altă parte, masa de călcat era perfect plată. Un snowboard trebuie să aibă vârful curbat, altfel se răstoarnă la orice movilă sau rădăcină mai proeminentă. Dar Alex trebuia să fie mulțumit cu ce avea. Modelă cu atenție tăblia mesei cu ajutorul discului, dându-i o formă rotunjită. Tăiase placa în două. Ridică jumătatea modelată: îi ajungea până la piept, era ascuțită la un capăt și rotunjită la celălalt. Perfect!

În continuare, tăie picioarele mesei, lăsând doar niște cioturi de vreo șase centimetri. Știa că pentru a putea manevra un snowboard trebuie să ai legături solide, iar el nu avea nimic: nici clăpări, nici legături, nici clapete de fixare pentru călcăie. Nu putea decât să improvizeze. Rupse două fâșii din cearșaf, apoi își puse costumul de schi. Va trebui să-și lege unul din adidași de cioturile rămase din picioarele mesei de călcat. Era extrem de periculos. O eventuală cădere ar fi însemnat, cu siguranță, un picior dislocat.

Dar era aproape gata de plecare. Trase repede fermoarul costumului de schi. Smithers îi spusese că e un costum antiglonț. „Foarte bine că e așa”, se gândi Alex. Își atârână ochelarii de protecție de gât. Vergeaua de la fereastră pe care o tăiase încă nu fusese lipită la loc. Aruncă placa de călcat pe geam, apoi se cățăără și el și ieși.

Era o noapte fără lună. Alex apăsă butonul camuflat în rama ochelarilor. Auzi zumzetul ușor al bateriei care se activa, și, dintr-odată, coasta muntelui fu scaldată într-o stranie lumină verde. Alex putea să vadă acum copacii și pârtia de schi, pustie.

Cărase placa de călcat până în locul unde începea zăpada, apoi și-o legă de picior cu fâșiile rupte din cearșaf. Atenț, își luă poziția de coborâre, cu piciorul drept rotit la patruzeci de grade și cu stângul la douăzeci. Instructorul de snowboarding îi spusese că are etichetele picioarelor orientate spre exterior. Ar fi trebuit să-și țină invers picioarele. Dar nu prea era timp de pierdut cu tehnica. Alex rămase pe loc câteva clipe, gândindu-se la ceea ce are de făcut. Până acum coborâse doar pe pârtii verzi și albastre – pârtii cu grad mic și mediu de dificultate. Știa de la James că pârtia asta e neagră de sus până jos – o pârtie destinată exclusiv experților. Aburii respirației îi pluteau prin fața ochilor, ca niște norișori verzi. Oare o să reușească? Putea să aibă încredere în forțele proprii în această încercare?

În spatele lui, soneria unei alarme sparse liniștea nopții. Se aprinseră luminile în toată clădirea academiei. Alex își făcu vânt și

începu să coboare, din ce în ce mai repede, cu fiecare clipă. Altcineva luase decizia în locul lui. Acum, orice s-ar fi întâmplat, cale de întoarcere nu mai era.

Doctorul Grief, îmbrăcat într-un halat lung și argintiu, se afla în dreptul ferestrei deschise, din camera lui Alex. Și doamna Stellenbosch era tot în halat, dar al ei era roz, și arăta de-a dreptul hidos pe trupul ei voluminos. Trei paznici îi priveau și așteptau instrucțiunile.

— Cine l-a percheziționat pe băiat? întrebă doctorul Grief.

Văzuse deja ușa celei cu broasca găurită.

Niciunul dintre paznici nu răspunse, dar pâliră toți trei.

— Vom afla răspunsul la întrebarea asta mâine dimineată, continuă doctorul Grief. Acum trebuie neapărat să-l găsim și să-l ucidem.

— Probabil că a luat-o pe jos pe coasta muntelui! zise doamna Stellenbosch. Nu are schiuri, așa că n-are cum să ajungă în vale. Putem să așteptăm până mâine dimineată și să-l căutăm atunci cu elicopterul.

— Cred că băiatul ăsta e mai ingenios decât ne imaginăm noi.

Doctorul Grief luă de jos rămășițele mesei de călcat.

— Vezi? Și-a improvisat un fel de sanie sau de tobogan. Foarte bine...

Luase o hotărâre. Doamna Stellenbosch se simți ușurată când îi văzu iar privirea hotărâtă.

— Să plece după el doi oameni pe snowmobile, acum!

Unul din paznici ieși grăbit din cameră.

— Mai e și postul de pază de la poalele muntelui, zise doamna Stellenbosch.

— Într-adevăr!

Doctorul Grief zâmbi. Un om de pază și un șofer stăteau în permanență la poalele ultimei văi, pentru cazul în care cineva ar fi încercat să fugă din academie pe schiuri. Iată că, în sfârșit, această măsură de precauție avea să se dovedească întemeiată.

— Alex Rider nu poate să ajungă decât până în La Vallée de Fer, dar nu va avea cum să treacă de linia ferată. Acolo îl va aștepta omul nostru, cu o mitralieră. Chiar dacă ajunge până jos, în acel punct se va transforma într-o țintă sigură.

— Excelent! adăugă doamna Stellenbosch.

— Mi-ar fi plăcut să-l văd cum moare. Dar asta e. Oricum nu mai e nicio speranță pentru tânărul Rider. Putem să ne culcăm la loc.

Alex era pe marginea prăpastiei, într-o cădere ce părea să-l ducă spre o moarte sigură. În termeni de snowboard, asta se cheamă că *lua aer* – adică se desprinsese de la pământ. Cu fiecare zece metri parcurși cobora cinci pe verticală. Simțea că totul se învârtă în jurul lui.

Vântul îi biciuia fața. Reuși cumva să intre din nou pe pârtie și țâșni în jos, tot mai departe de Point Blanc. Înainta cu o viteză înspăimântătoare; prin ochelarii cu infraroșii, vedea trecând pe lângă el copaci și formațiuni stâncoase, niște siluete neclare scăldate în lumină verzuie. Parcă îi era mai ușor pe pantele mai abrupte. La un moment dat, încercase să se oprească pe un platou ca să mai reducă din viteză. Însă oprirea îi zguduise toate oasele în așa hal, încât aproape că leșinase, iar următorii douăzeci de metri îi parcursese aproape fără să vadă nimic.

Placa de călcat se zguduia și vibra nebunește, și trebuia să-și folosească toată forța la cotituri. Încerca să coboare de-a lungul liniei naturale a văii, dar erau prea multe obstacole în cale. Cel mai mult se temea de porțiunile în care zăpada era topită. Dacă nimerea cu snowboard-ul pe un petec de pământ la viteza asta, ar fi zburat cât colo și, mai mult ca sigur, și-ar fi găsit moartea. Și cu cât cobora mai mult, cu atât pericolul creștea.

Dar cobora deja de vreo cinci minute și nu căzuse decât de două ori – din fericire, fusese protejat de stratul gros de zăpadă. Cât mai era oare până jos? Încercă să-și aducă aminte ce-i spusese James Sprintz, dar îi era imposibil să gândească la viteza asta. Avea nevoie să-și concentreze atenția la maximum, doar ca să se țină drept pe snowboard.

Ajunse pe o buză îngustă și dreaptă de prăpastie; opri marginea plăcii în zăpadă, clătînându-se. În față se deschidea o prăpastie amețitoare. Abia dacă îndrăzni să privească în jos. Vedea trunchiuri groase de copaci și la stânga, și la dreapta, dar în jos totul se transforma într-o ceață verzuie. Ochelarii nu băteau până jos.

Chiar atunci, auzi un zgomot din spate. Erau cel puțin două motoare. Alex privi peste umăr, și, în prima clipă, nu văzu nimic. Dar apoi zări ceva ce semăna cu două insecte negre, care se îndreptau vertiginos spre el.

Oamenii lui Grief aveau snowmobile speciale, Yamaha Mountain Max cu motoare de 700cc, cu trei cilindri. Zburau pe zăpadă pe șinele lor de 141 de țoli⁽¹⁴⁾, înaintând cu ușurință de cinci ori mai repede decât Alex. Deja se afla în raza farurilor de 300 de wați. Cei de pe snowmobile măriră și mai mult viteza; cu fiecare clipă, distanța dintre ei și Alex se micșora.

Alex țâșni înainte, și își îndreptă snowboard-ul spre următoarea pantă. În aceeași clipă, auzi un clăntănit neașteptat, o serie de pârâituri îndepărtate, și în jurul lui zăpada fu spulberată din mai multe părți. Oamenii lui Grief aveau mitraliere încorporate în snowmobile! Alex se pomeni că țipă, în timp ce aluneca în jos, controlând cu greu placa de metal de sub picioare. Legătura improvizată îi rănea glezna. Dispozitivul vibra nebunește. Nu vedea

nimic. Nu putea decât să înainteze, încercă să-și țină echilibrul și spera să nu dea peste vreun obstacol.

Din spate, îl ajunse lumina farurilor unuia din vehicule și Alex își văzu umbra proiectată în față, pe zăpadă. Se mai auzi o rafală de mitralieră, și Alex se aplecă, parcă simțind mișcarea gloanțelor pe deasupra capului. Cel de-al doilea snowmobil aproape că îl ajunsese. *Trebuia* să iasă de pe coastă, altfel va fi, cu siguranță, fie împușcat, fie călcat, dacă nu cumva și una, și alta.

Se lăsă cu toată greutatea într-o parte, și reuși să cotească. Văzuse un spațiu liber printre copaci și se îndreptă într-acolo. În clipa următoare gonia prin pădure, trecând într-o viteză nebună printre crengi și trunchiuri de copaci, de parcă ar fi fost într-un joc pe calculator. Oare snowmobilele puteau să se țină după el și pe aici? Primi răspunsul imediat, când din spate, veni o nouă rafală de mitralieră; gloanțele trecură șuierând prin desișul de ramuri și ace. Alex căută o cărare și mai îngustă. Placa începu să trepideze puternic și Alex era cât pe ce să cadă în cap. Stratul de zăpadă se subțiasse! Coti îndreptându-se către doi copaci foarte groși, și trecu printre ei la milimetru. „Na, mai urmăriți-mă!” se gândi el.

Cel de pe snowmobilul Yamaha nu avu de ales – nu mai avea pe unde să o ia, și nici nu putea să se oprească la viteza pe care o avea. Încercă să-l urmeze pe Alex printre cei doi copaci, dar vehiculul lui era prea lat. Se auzi o izbitură înfiorătoare, urmată de un țipăt și de o explozie. O flacără portocalie apăru deasupra copacilor, trimițând umbre negre într-un dans nebunesc. Alex văzu o colină în față, și, după ea, iarăși un spațiu liber printre copaci. Era momentul să iasă din pădure.

Își făcu vânt spre vârful colinei, și se desprinsese din nou de la pământ. După ce ieși dintre copaci, zburând la doi metri deasupra pământului, văzu cel de-al doilea snowmobil. Îl ajunsese. Preț de o clipă, cei doi coborâră umăr la umăr, dar Alex îl depăși, se aplecă și prinse cu mâna vârful snowboard-ului său improvizat. Aflat încă în aer, smuci vârful plăcii într-o parte, astfel că partea din spate descrie un arc de cerc. Calculase la fix. Coadă snowboard-ului îl pocni în cap pe cel de-al doilea urmăritor și aproape că îl aruncă din șa. Acesta țipă și pierdu controlul asupra vehiculului. Snowmobilul își schimbă brusc direcția, de parcă ar fi vrut să ia o curbă foarte strânsă, apoi se ridică în aer și se rostogoli de mai multe ori. Cel din șa fu trântit la pământ și scoase un urlat de groază atunci când snowmobilul, rostogolindu-se pentru ultima oară, căzu exact peste el. Aruncați în zăpadă și omul, și mașina zăceau acum nemișcați. Alex frână și se opri, aruncând o trambă de zăpadă; aburii verzi ai respirației îi pluteau în fața ochilor.

Dar peste o clipă, își luă din nou avânt și se îndepărtă. În fața lui toate părțile se contopeau într-o singură vale. Probabil aceasta era La

Vallée de Fer. Reușise! Ajunsese la poalele muntelui. Dar iată că nimerise într-o capcană pe care nu avea cum să o ocolească. În depărtare, se vedeau luminile unui oraș, luminile salvării. Dar chiar în față, de-a curmezișul văii, era o linie ferată protejată de terasament și de un gard din sârmă ghimpată. În lumina ce venea dinspre oraș se vedea foarte bine șina care ieșea dintr-un tunel, mergea drept vreo sută de metri, apoi cotea brusc și dispărea de partea cealaltă a văii.

Cei doi bărbați din camioneta gri îl văzură pe Alex cum coboară cu snowboard-ul spre ei. Camioneta era parcată pe un drum aflat de partea cealaltă a liniei ferate. Ajunseseră acolo doar de câteva minute. Nu apucaseră să vadă explozia și se întrebau ce se întâmplase cu cei doi de pe snowmobile. Dar asta nu era treaba lor. Aveau ordin să-l ucidă pe băiat. Și băiatul tocmai apăruse în fața lor, coborând ca un expert pe ultima porțiune de pârtie neagră. Se apropia din ce în ce mai mult de ei. Nu avea unde să se ascundă. Aveau o mitralieră belgiană, tip FN MAG. O să-l facă bucăți.

Alex văzu camioneta. Văzu și mitraliera îndreptată spre el. Nu mai putea să se oprească și era prea târziu ca să-și schimbe direcția. Ajunsese, ce-i drept, până aici, dar până aici îi fusese! Simți cum își pierde toată puterea. Unde erau cei de la MI6? De ce trebuia să moară astfel, singur, de ce nu-i veniseră în ajutor?

Dar în clipa următoare se auzi pe neașteptate o sirenă și din tunel ieși ca tunetul un tren. Era un mărfar ce înainta cu vreo patruzeci de kilometri pe oră. Cele peste treizeci de vagoane trase de o locomotivă diesel se interpuseră între Alex și mitralieră, formând un zid mobil de protecție. Dar zidul avea să dispară în doar câteva secunde. Trebuia să se miște repede.

Fără să-și dea seama prea bine ce face, Alex cârmi spre o movilă și, folosind-o drept rampă de lansare, zbură în aer. Ajunse la înălțimea trenului... și deasupra lui. Își schimbă centrul de greutate și ateriză pe platforma unui vagon. Suprafața era acoperită cu gheață și, preț de o clipă, Alex crezu că o să cadă pe partea cealaltă, dar reuși să se răsucescă, astfel că acum se deplasa cu snowboard-ul pe deasupra vagoanelor, sărind de pe unul pe altul, în timp ce trenul mergea mai departe, scoțându-l din raza mitralierei, într-o rafală de vânt înghețat.

Reușise! Scăpase! Aluneca mai departe pe deasupra vagoanelor, iar vitezei lui i se adăuga cea a trenului. Nimeni nu reușise vreodată să meargă atât de repede cu snowboardul. Dar trenul ajunsese la o curbă. Pe suprafața înghețată nu era niciun obstacol în care ar fi putut să se oprească snowboardul. Trenul coti, în viteză, la stânga, și forța centrifugă îl aruncă pe Alex la dreapta. Iarăși zbura prin aer, dar de data asta nu mai era zăpadă.

Alex căzu la pământ ca o păpușă de cârpă. Snowboard-ul i se desprinse de picior. Se rostogoli prin aer de două ori, apoi se lovi de

un gard de sârmă ghimpată și rămase nemișcat, cu ochii închiși; dintr-o rană adâncă la cap îi curgea sânge.

Trenul gonea mai departe, în noapte.

Iar Alex zăcea fără suflare.

DUPĂ ÎNMORMÂNTARE

Ambulanța gonia pe Bulevardul Maquis de Gresivaudan, din nordul orașului Grenoble, îndreptându-se spre râu. Era cinci dimineța și șoseaua era liberă, deci nu era nevoie de sirenă. Chiar înainte să ajungă la râu, ambulanța se opri în dreptul unui complex de clădiri moderne și urâte. Era al doilea spital ca mărime din oraș. Ambulanța se opri în fața intrării, unde scria *Service des Urgences*. O echipă de paramedici se îndreptă în goană spre ea, în timp ce ușile din spate se deschideau.

Doamna Jones coborî din mașina pe care o închiriasse și privi cum paramedicii scot pe targă corpul inert, îl mută pe o masă cu roțile, apoi intră repede cu el în spital, pe ușile batante. Deja îi pusese o perfuzie, iar fața îi era acoperită de o mască de oxigen. Deși în munți ninge, aici cădea doar o burniță ușoară, măturată de rafale de vânt. Un doctor în halat alb tocmai se apleca deasupra tărgii. Doamna Jones îl văzu cum oftează și clatină din cap. Traversă aleea și intră și ea în spital, ținându-se după cei cu targa.

Dar mai era cineva în fața spitalului: un bărbat slab, tuns foarte scurt, care purta un pulover negru și o vestă vătuită. Acesta o văzuse pe doamna Jones, dar nu știa cine e. Îl văzuse și pe Alex. Își scoase mobilul și dădu un telefon. Pe doctorul Grief îl va interesa cu siguranță ceea ce văzuse el...

După trei ore se luminase de ziuă. Grenoble e un oraș foarte modern și, deși e așezat într-un decor splendid de munte, nu e întotdeauna atrăgător. În ziua aceea umedă și înnorată, era de-a dreptul deprimant.

În fața spitalului se opri o mașină din care coborî Eva Stellenbosch. Purta un costum în carouri argintii și albe și o pălărie de sub care îi ieșea părul roșcat. Avea o poșetă din piele și, ca niciodată, era machiată. Se străduise să se îmbrace elegant, dar arăta ca un bărbat în travesti.

Intră în spital și se îndreptă spre biroul de recepție. Acolo, în spatele unui șir întreg de telefoane și monitoare de calculator, se afla o tânără asistentă. Doamna Stellenbosch i se adresă într-o franceză fluentă:

— Scuzați-mă, zise ea. Am înțeles că a fost adus aici un băiat azi-dimineață. Se numește Alex Friend.

— Un moment, vă rog!

Asistenta introduse numele în calculator. Deveni brusc serioasă când văzu ce apăruse pe ecran:

— Cine sunteți dumneavoastră, vă rog?

— Sunt directoarea-adjunctă a Academiei Point Blanc. Alex e unul dintre elevii noștri.

— Știți cât de grav e rănit, doamnă?

— Mi s-a spus că a avut un accident cu snowboard-ul.

Doamna Stellenbosch scoase o batistuță din poșetă și își tamponă ochii.

— A încercat să coboare muntele pe snowboard în timpul nopții. A fost lovit și de un tren! E foarte grav rănit, doamnă! Doctorii îl operează chiar acum.

Doamna Stellenbosch clătină din cap, înghițindu-și lacrimile.

— Mă numesc Eva Stellenbosch, spuse ea. Pot să aștept aici ca să aflu ce se întâmplă?

— Pofțiți, doamnă!

Doamna Stellenbosch se așează în salonul de așteptare. Așteaptă o oră, timp în care îi privi pe cei care intrau și ieșeau. Unii erau în cărucioare cu roțile. Alții așteptau vești despre alți pacienți. Printre aceștia din urmă observă o femeie cu o expresie gravă, cu părul negru, tuns aiurea și cu ochii de un negru intens. Era englezoaică – își arunca din când în când ochii pe un exemplar londonez din *Times*.

În cele din urmă, se deschise o ușă și apăru un doctor. Doctorii au o anumită expresie atunci când trebuie să dea vești proaste. O expresie pe care o avea și acesta.

— *Madame* Stellenbosch? Întrebă el.

— Da?

— Sunteți directoarea școlii...?

— Da, sunt directoarea-adjunctă.

Doctorul se așează lângă ea:

— Îmi pare foarte rău, doamnă! Alex Friend a murit în urmă cu câteva minute.

Se opri o clipă, dându-i răgaz să se obișnuiască cu vestea.

— A suferit multiple fracturi. Brațele, clavicula, un picior. A avut și craniul fracturat. L-am operat, însă, din nefericire, a avut o hemoragie internă masivă. A intrat în stare de șoc și nu am mai putut să-l resuscităm.

Doamna Stellenbosch clătina din cap, căutându-și cuvintele:

— Trebuie să-i anunț familia, șopti ea.

— Sunt aici, în țară?

— Nu. E englez. Tatăl lui... Sir David Friend... Va trebui să-i dau de știre.

Doamna Stellenbosch se ridică:

— Vă mulțumesc, domnule doctor! Sunt convinsă că ați făcut tot ce se putea.

Cu coada ochiului, doamna Stellenbosch văzu că și femeia cu părul negru se ridica, scăpând ziarul pe podea. Auzise convorbirea dintre ea și doctor, și părea șocată.

Ambele femei părăsiră spitalul în același timp, fără o vorbă.

Avionul care aștepta pe pistă era un Hercules Lockheed Martin C-130. Aterizase chiar după prânz. Acum aștepta sub cerul înnorat, în timp ce spre el se îndreptau trei mașini: una a poliției, un Jeep și o ambulanță.

Aeroportul Saint-Geoirs din Grenoble nu este destinat zborurilor internaționale, dar acest avion decolase din Anglia de dimineață. De dincolo de gardul ce împrejmuia pista, doamna Stellenbosch urmărea ce se întâmplă cu ajutorul unui binoclu foarte performant. Fusese alcătuită o mică escortă militară – patru bărbați în uniforme franțuzești. Aceștia ridicaseră un sicriu care părea minuscul în comparație cu umerii lor lați. Sicriul era simplu, din lemn de pin, cu mânere argintii. Pe capac se afla, împăturit, steagul Marii Britanii.

În pas cadențat, cei patru duseră sicriul până la avion. Doamna Stellenbosch focaliză lentilele binocului și o văzu pe femeia de la spital. Venise cu mașina poliției. Așteptă până când sicriul fu urcat în avion, după care reveni în mașină, și demară. Doamna Stellenbosch știa deja cine e această femeie. Doctorul Grief avea dosare detaliate; o identificase imediat ca fiind doamna Jones, adjuncta lui Alan Blunt – șeful Departamentului de Operațiuni Speciale al MI6.

Doamna Stellenbosch așteptă până ce se sfârși întreaga operațiune. Ușile avionului se închiseră. Jeep-ul și ambulanța plecară. Elicele intrau în funcțiune și avionul începu să înainteze încet pe pistă. Peste câteva minute decolă. Pe când se ridica în aer cu zgomotul unui tunet, norii se deschiseră parcă să-l primească, și, preț de o clipă, aripile argintii fură scăldate în lumina strălucitoare a soarelui. Apoi norii se închiseră la loc și avionul dispăru.

Doamna Stellenbosch își scoase mobilul. Formă un număr și așteptă să i se facă legătura:

— Am scăpat de șobolanul ăla mic, zise ea.

Se urcă înapoi în mașină și plecă.

De la aeroport, doamna Jones se întoarse la spital și urcă la etajul al doilea. Ajunse la o ușă păzită de un polițist care o salută și îi făcu loc să treacă. Dincolo de ușă se afla un coridor care ducea într-o aripă privată. Se duse la o ușă, și aceasta păzită, și intra fără să bată.

Alex Rider era în picioare, în dreptul ferestrei, și privea partea aflată dincolo de râul Isère a orașului Grenoble. Afară, mult deasupra lui, erau cinci telecabine din oțel și sticlă ce transportau turiști spre Fort de la Bastille. Se întoarse atunci când o auzi pe doamna Jones că intra. Era bandajat la cap, dar în rest părea nevătămat.

— Mare noroc ai avut că ai scăpat cu viață, zise ea.

— Până și eu am crezut că am murit, răspunse Alex.

— Să sperăm că doctorul Grief va crede același lucru.

I se simțea îngrijorarea în voce, deși făcea tot posibilul să și-o ascundă.

— E, într-adevăr, un miracol că ai scăpat fără nicio fractură.

— M-a protejat costumul de schi, zise Alex, încercând să rememoreze clipa de vârtaj și de disperare atunci când căzuse de pe tren. Am căzut pe niște tufe, și gardul mi-a amortizat căderea. Se frecă pe picior și se strâmbă: A fost bine venit, chiar dacă era din sârmă ghimpată.

Se duse înapoi spre pat și se așază. După ce îl examinaseră minuțios, medicii francezi îi aduseseră haine curate. Dar erau haine militare – jachetă și pantaloni de antrenament. Alex spera ca asta să nu fie vreo insinuaere.

— Am trei întrebări, zise el. Dar să începem cu cea mai importantă. V-am chemat în ajutor acum două zile. De ce nu ai venit?

— Îmi pare foarte rău, Alex, zise doamna Jones. Am avut... probleme logistice?

— Da? Ei bine, aflați că în timp ce vă ocupați de problemele logistice, doctorul Grief se pregătea să mă transforme în material didactic pentru ora de disecție.

— Nu puteam să asediem, pur și simplu, academia. Ți-am fi pus viața în pericol. V-am fi pus tuturor viețile în pericol. A trebuit să acționăm în liniște, să încercăm să ne dăm seama ce se întâmplă. Cum crezi că am reușit să te găsim atât de repede?

— Asta era a doua întrebare.

Doamna Jones ridică din umeri:

— Am trimis o echipă pe munte, imediat după ce am primit semnalul tău. S-au apropiat din ce în ce mai mult de clădirea academiei. Au auzit focurile de mitralieră ale celor care te urmăreau pe snowmobile și au mers după tine până jos, pe schiuri. Au văzut cum ai căzut de pe tren și au chemat ajutoare.

— Bine. Dar ce-i cu povestea asta cu înmormântarea? De ce vreți să creadă doctorul Grief că am murit?

— E foarte simplu, Alex! Chiar tu ne-ai spus că doctorul Grief ține cincisprezece băieți prizonieri în academie – cei pe care vrea să-i înlocuiască.

Clătină din cap:

— Trebuie să recunosc că e cea mai incredibilă poveste pe care am auzit-o vreodată. Dacă mi-ar fi istorisit-o oricine altcineva, nu l-aș fi crezut.

— Mă flatați! mormăi Alex.

— Dacă doctorul Grief ar ști că ai supraviețuit accidentului de azi-noapte, s-ar grăbi să-i omoare pe băieți. Sau poate i-ar folosi ca ostatici. Singura noastră speranță e să-l luăm prin surprindere, așa că a trebuit să-l facem să creadă că ai murit.

— Aveți de gând să-l luați prin surprindere?

— Vom ataca în seara asta. Ți-am spus că am adus o echipă de intervenție la Grenoble, care a fost azi-noapte în munți. Planul e să plece în misiune la căderea întinericului. Sunt toți profesioniști și înarmați. Doamna Jones ezită o clipă, apoi continuă: Un singur lucru le lipsește.

— Ce anume? întrebă Alex, simțindu-se dintr-odată cuprins de neliniște.

— Au nevoie de cineva care cunoaște clădirea, zise doamna Jones. Biblioteca, liftul secret, unde stau paznicii, culoarul unde sunt celulele...

— Nici nu mă gândesc! exclamă Alex.

Acum înțelegea de ce îi dăduseră haine militare.

— Nici în ruptul capului nu mă întorc acolo! Era să mor încercând să scap din clădirea aia! Doar n-am înnebunit!

— Alex, oamenii noștri vor avea grijă de tine. Vei fi complet în siguranță...

— Nu!

Doamna Jones încuviință:

— Bine. Te înțeleg. Dar vreau să-ți prezint pe cineva

Ca prin farmec, exact în aceeași clipă cineva bătu la ușă. Era un tânăr îmbrăcat și el în haine militare, bine făcut, brunet, cu umeri lați, pielea măslinie și o privire iscoditoare. Se apropia de treizeci de ani. Când îl văzu pe Alex, zise clătinând din cap:

— Măi, măi! Asta zic și eu surpriză! Ce mai faci, Cub⁽¹⁵⁾?

Alex îl recunoscuse imediat. Era soldatul pe care îl cunoscuse sub numele de cod Lupul. Când cei de la MI6 îl trimiseseră să se antreneze timp de cincisprezece zile cu trupele SSA în Țara Galilor, Lupul fusese comandantul unității în care era și Alex. Antrenamentele fuseseră foarte dure, iar Lupul le făcuse încă și mai îngrozitoare – îi făcea numai necazuri și din cauza lui aproape că fusese dat afară din tabăra de antrenament. Și totuși, în cele din urmă, Lupul fusese la un pas de a-și pierde statutul de membru SSA, iar Alex îl salvase. Dar Alex tot nu știa care sunt sentimentele Lupului față de el și nici nu putea să-și dea seama din comportamentul acestuia.

— Lupule! zise Alex.

— Am auzit că te-ai accidentat, zise Lupul și ridică din umeri. Scuze, dar am uitat să-ți aduc flori și fructe.

— Ce faci aici? întrebă Alex.

— Am fost chemat să curăț mizeria pe care ai lăsat-o tu în urmă.

— Și când eram urmărit pe munte unde ai fost?

— Se pare că te-ai descurcat foarte bine și singur.

Doamna Jones interveni:

— Alex s-a descurcat minunat până acum, zise ea. Dar cincisprezece

băieți sunt ținuți prizonieri la Point Blanc și trebuie să ne grăbim ca să-i salvăm. Știm de la Alex că sunt cam treizeci de oameni de pază în clădire și în jurul ei. Singura șansă ca băieții să scape este intervenția unei echipe SSA, care va avea loc în această noapte. Se întoarce spre Alex: Lupul va fi comandantul echipei.

Membrilor SSA nu li se menționează niciodată gradul militar cât timp sunt în serviciu activ. Și doamna Jones avusese grijă să nu pomenească decât numele de cod al Lupului.

— Și băiatul ce rol are? întrebă Lupul.

— Alex cunoaște clădirea. Știe unde sunt amplasate gărzile și poziția celulelor. Poate să vă ducă la lift...

— Poate să ne spună și de aici tot ce trebuie să știm, o întrerupse Lupul. Nu ne trebuie și un copil după noi, n-ar face decât să ne încurce. Mergem cu schiurile, s-ar putea să curgă și sânge. Nu-mi permit ca unul dintre oamenii mei să nu acționeze, pentru că trebuie să-l țină de mână pe ăsta mic...

— N-am nevoie să mă țină nimeni de mână! replică Alex, furios. Doamna Jones are dreptate. Știu mai multe despre Point Blanc decât voi toți la un loc. Am fost înăuntru și am reușit să scap – și asta nu datorită vouă. În plus, îi cunosc pe unii dintre băieții de acolo. Unul îmi e chiar prieten. I-am promis că o să-l ajut și exact asta am de gând să fac.

— N-o să-l ajuți prea mult dacă te omoară careva.

— Știu să-mi port de grijă.

— Bun, deci rămâne așa, zise doamna Jones. Alex vă va arăta drumul, nu va lua parte la operațiunea propriu-zisă. Lupule, răspunzi personal de siguranța lui Alex!

— Răspund personal. Am înțeles, mormăi Lupul.

Alex nu-și putu reține un zâmbet. Se ținuse tare pe poziție și reușise să obțină ce voia – se va duce și el cu echipa SSA. De-abia pe urmă își dădu seama ce se petrecuse. Cu doar câteva minute în urmă, el fusese cel care refuzase categoric să facă asta. Aruncă o privire spre doamna Jones. Aducându-l pe Lup aici nu urmărise, bineînțeles, decât să-l manipuleze – și reușise.

Lupul încuviință:

— În regulă, Cub, zise el. Se pare că faci parte din echipă. Hai să mergem să ne distrăm puțin!

— Sigur, Lupule, oftă Alex. Să înceapă distracția!

RAID ÎN NOAPTE

Coborâra cu schiurile din vârful muntelui. Erau șapte, cu Lupul în frunte. Alex mergea lângă el, ceilalți cinci veneau în urma lor. Se îmbrăcaseră în alb – pantaloni și haină cu glugă, ca să nu se observe în zăpadă. Un elicopter îi lăsase la doi kilometri în nord și cu două sute de metri mai sus de Point Blanc. Dotați cu ochelari cu infraroșii, coborâseră repede. Era o noapte liniștită, cu lună. În ciuda destinației spre care se îndreptau, lui Alex îi plăcea drumul – schiurile ce fâșiau prin zăpadă, coasta pustie a muntelui scăldată în lumină albă. În plus, făcea parte dintr-o echipă SSA. Se simțea în siguranță.

Dar în clipa în care văzu academia apărând în vale, îl străbătu un fior. Ceruse să i se dea și lui o armă înainte de a pleca, dar Lupul clătinase din cap:

— Îmi pare rău, Cub. Astea sunt ordinele. Ne conduci înăuntru, dar după aceea trebuie să te ascunzi.

Luminile erau stinse în toată clădirea. Pe acoperiș, elicopterul sclipa de parcă ar fi fost o insectă uriașă. Văzură și trambulina, părăsită în întuneric. Nu se vedea nici țipenie de om. Lupul ridică o mână și se opri cu toții:

— Câți paznici sunt?

— Afară patrulează doi, plus unul pe acoperiș.

— Să ne ocupăm mai întâi de acesta.

Doamna Jones le dăduse instrucțiuni cât se poate de clare. Trebuia să evite pe cât posibil vărsarea de sânge. Misiunea lor se rezuma doar la a-i scoate pe băieți din clădire. SSA-ul putea să se ocupe după aceea de doctorul Grief, doamna Stellenbosch și de paznici.

Lupul întinse mâna și unul din ceilalți îi dădu ceva. Era o arbaletă – nu de felul celor din Evul Mediu, ci o armă sofisticată de înaltă tehnologie, cu o țeavă îngustă de aluminiu și țință cu laser. Lupul puse pe țeavă o săgeată cu tranchilizant, ridică arbaleta și ochi. Alex îl văzu cum zâmbește ca pentru sine. Apăsă pe trăgaci și săgeata țâșni în noapte cu o sută de metri pe secundă. Se auzi un sunet slab pe acoperișul academiei, ca un fel de tuse. Lupul lăsă arma în jos.

— Am doborât unul, zise el.

— Da, murmură Alex. Și au mai rămas vreo douăzeci și nouă.

Lupul le făcu semn și își continuă cu toții coborârea, acum într-un ritm mai lent. Când ajunseră la vreo douăzeci de metri de clădire, văzură cum ușa din față se deschide. Dinăuntru apărură doi bărbați, cu mitralierele pe umăr. Ca la comandă, toată echipa SSA coti la dreapta și dispăru după clădire. Se opriă foarte aproape de zid și se întinseră pe burtă. Doi dintre ei erau mai în față; pe aceștia, Alex îi văzuse lepădându-și schiurile imediat după oprire.

Cei doi paznici se apropiiau. Unul din ei vorbea în germană pe un ton scăzut. Alex stătea cu fața îngropată în zăpadă. Știa că, datorită camuflajului, nu pot fi văzuți. Ridică puțin capul, tocmai la timp pentru a vedea cum două siluete se înălțau brusc de la pământ, ca niște stafii care ies din mormânt. În același timp două băte se rotiră în lumina lunii. Paznicii căzură grămadă. În câteva secunde fură legați și li se puseră călușuri. Cu siguranță nu vor pleca nicăieri în noaptea aceea.

Lupul dădu iarăși semnalul de plecare. Se ridicară toți și o luară la goană spre intrarea principală. Alex își scoase și el grăbit schiurile și îi urmă. Ajunși la intrare, se înșiruiră cu spatele la zid. Lupul aruncă o privire înăuntru să vadă dacă aveau drum liber. Făcu un semn din cap și intrară cu toții.

Se aflau în antreul cu dragoni de piatră și cu trofee de vânătoare. Alex îi dădu repede Lupului, care se afla lângă el, coordonatele locului, indicându-i direcția diferitelor camere.

— Biblioteca? șopti Lupul.

Nu mai zâmbea deloc acum; i se citea în priviri concentrarea.

— Pe aici.

Lupul făcu un pas înainte, dar imediat după aceea se lăsă la pământ, căutând ceva în buzunarul hainei. Mai apăruse un paznic, care patrula pe coridor. Doctorul Grief întetise paza – nu voia să mai riște. Lupul așteptă să treacă santinela, apoi făcu un semn din cap. Un alt membru al echipei o luă pe urmele paznicului. Alex auzi o bufnitură și zdrăngănitul unei arme care căzu pe podea.

— Până acum e bine, șopti Lupul.

Intrară în bibliotecă. Alex îi arătă Lupului cum să cheme liftul, și acesta scoase un fluierat ușor de uimire când văzu armura despărțindu-se în două.

— Grozav loc mai e și ăsta! murmură el.

— Urcăm sau coborâm?

— Coborâm. Să ne ocupăm întâi de băieți.

Încăpură cu greu toți șapte în lift. Alex îl avertizase pe Lup că e un post de pază în apropierea liftului și acesta, pentru orice eventualitate, trase imediat ce ieși din lift. De data asta erau doi paznici acolo. Unul ținea în mână o cană de cafea, iar celălalt tocmai își aprindea o țigară. Lupul le trimise fiecăruia câte o săgeată cu tranchilizant. Fără vreun zgomot, cei doi paznici se prăbușiră și rămaseră nemișcați. Echipa SSA ieși pe coridor.

Dintr-odată Alex își aduse aminte de ceva. Era furios pe sine că nu le spusese asta mai devreme.

— Nu puteți intra în celule, șopti el. Au microfoane.

Lupul făcu semn că a înțeles:

— Unde sunt celulele?

Alex îi arătă Lupului culoarul cu uși din oțel. Lupul îi făcu semn unuia dintre oamenii săi.

— Tu rămâi aici. Dacă suntem descoperiți, Grief va veni în primul rând aici.

Omul făcu semn din cap că a înțeles. Ceilalți se duseră la lift, urcară în bibliotecă și se întoarseră în antreu.

Lupul se întoarse spre Alex:

— Va trebui să dezactivăm alarma, îi explică el. Ai idee...

— Pe aici. Pe partea cealaltă se află apartamentul lui Grief...

Dar înainte să termine de vorbit, mai apărură trei paznici pe culoar. Lupul trase într-unul cu o săgeată cu tranchilizant, iar de ceilalți doi se ocupă unul din echipa sa. Dar de data asta se mișcaseră cu o fracțiune de secundă prea încet. Alex îl văzu pe unul dintre paznici cum își apucă arma. Probabil că își pierduse deja cunoștința chiar înainte să tragă, dar în ultima clipă degetul reuși totuși să apese pe trăgaci. O rafală de gloanțe țâșni în sus și lovi tavanul, de unde căzu o ploaie de bucăți de tencuială și așchii de lemn. Nu fusese rănit nimeni, dar răul era deja făcut. Se aprinseră lumini intermitente și se auzi soneria alarmei.

Apoi se deschise o ușă aflată la vreo douăzeci de metri și coridorul se umplu de paznici.

— La pământ! strigă Lupul.

Avea o grenadă în mână; îi scoase cuiul și o aruncă. Alex se aruncă la pământ; în clipa următoare, se auzi o explozie nu foarte puternică și capătul coridorului se umplu de gaz lacrimogen. Paznicii înaintau împleticindu-se, orbiți și neputincioși. Soldații SSA îi scoaseră repede din luptă.

Lupul îl prinse pe Alex de braț și îl trase lângă el.

— Ascunde-te undeva! îi strigă el. Ne-ai ajutat să intrăm. Mai departe suntem pe cont propriu.

— Dă-mi și mie o armă! îi strigă și Alex.

Gazul ajunsese până la el și îl usturau ochii.

— Nu. Am primit ordine clare. La primul semn de pericol, tu trebuie să te ascunzi. Găsește-ți o ascunzătoare sigură! O să venim după tine mai târziu.

— Lupule...!

Dar Lupul o rupsesse deja la fugă. Se auzi un foc de mitralieră de undeva, de jos. Așadar, Lupul avusese dreptate! Unul din paznici fusese trimis să îi lichideze pe prizonieri – dar dăduse peste un soldat SSA. Acum regulile jocului se schimbaseră. Cei de la SSA nu-și puteau permite să riște viețile prizonierilor. Se va lăsa cu sânge. Alex putea să-și imagineze lupta care va urma, dar nu putea să ia parte la ea. Treaba lui era să se ascundă.

Se auziră din nou alte explozii și focuri de armă. Cu un gust amar,

Alex se îndreptă înapoi spre scări. Ce se petrecea era tipic pentru politica celor de la MI6. Îl trimiteau în misiuni sinucigașe, dar în același timp îl tratau ca pe un copil.

În fața lui apăru brusc un paznic care se îndrepta în fugă spre locul de unde se auzeau focurile de armă. Lui Alex încă îi lăcrimau ochii din cauza gazului și se gândi să profite de asta. Își acoperi fața cu palmele și se prefăcu a plânge.

Paznicul văzu un băiat de paisprezece ani care plângea. Se opri. În aceeași clipă, Alex se răsuci pe piciorul stâng, lovindu-l cu dreptul în stomac – îi aplicase lovitura rotită sau *mauashi geri*, pe care o învățase la cursurile de karate. Paznicul nu apucă să scoată niciun sunet. Își dădu ochii peste cap și căzu grămadă. Deja Alex se simțea mai bine.

Dar tot nu îi mai rămăsese nimic de făcut. Se mai auzi o rafală de focuri de armă, apoi explozia unei alte grenade cu gaz lacrimogen.

Alex se duse în sala de mese. De aici, vedea pe geam aripa clădirii și elicopterul de pe acoperiș. Observă că elicele se roteau. Era cineva în elicopter. Se apropie și mai mult de fereastră. Era doctorul Grief! Trebuia să-l anunțe pe Lup.

Se întoarse.

În fața lui se afla însă doamna Stellenbosch.

Parcă niciodată nu semănase mai puțin a om. Chipul îi era schimonosit de furie, buzele i se răsfrânseseră în afară, ochii îi aruncau flăcări.

— Așadar, n-ai murit! exclamă ea. Trăiești!

Vocea îi era aproape plângăreață, de parcă i s-ar fi făcut o nedreptate:

— Tu i-ai adus aici! Tu ai stricat totul!

— Mi-am făcut datoria, zise Alex.

— Oare cum de mi-a venit să intru aici?

Doamna Stellenbosch chicoti ca pentru sine. Alex vedea cum îi dispăre și ultima fărâmă de rațiune:

— Ei, cel puțin trebușoara asta o s-o termin personal.

Alex se încordă, cu picioarele depărtate, lăsându-și centrul de greutate cât mai jos, exact așa cum învățase. Dar degeaba. Doamna Stellenbosch țâșni spre el cu o viteză înspăimântătoare.

Parcă l-ar fi lovit un autobuz. Alex simți din plin impactul greutății ei, apoi scoase un țipăt când două mâini uriașe îl apucară și-l aruncară cu capul înainte spre colțul opus al camerei. Se lovi de o masă care se răsturnă, după care se rostogoli ca să evite cel de-al doilea atac.

Doamna Stellenbosch lovi cu o forță care i-ar fi zburat capul de pe umeri dacă l-ar fi nimerit, dar îl rată la mai puțin de un centimetru.

Se ridică în picioare cu greu și rămase pe loc, încercând să-și recapete suflul. Din colțul gurii i se scurgea un firicel de sânge.

Doamna Stellenbosch se pregăti din nou de atac. Alex se aruncă

înainte, sprijinindu-se de una din mese. Picioarele îi străbătură aerul și o lovi cu călcâiele în ceafă. Oricine altcineva ar fi leșinat după o astfel de lovitură. Alex simți reculul în tot corpul, dar doamna Stellenbosch abia dacă se clătină puțin.

Alex se dădu la o parte din fața mesei exact înainte ca brațele ei să rupă în două tăblia groasă de lemn. Doamna Stellenbosch trecu de-a dreptul prin masă și îl prinse din nou pe Alex, de data asta de gât. Îl ridică în aer și îl izbi de perete, icnind. Alex țipă, fiindcă avusese impresia că și-a rupt coloana. Căzu pe podea, fără să se mai poată mișca.

Doamna Stellenbosch se opri, răsuflând din greu. Aruncă o privire pe fereastră. Elicea elicopterului se rotea acum la viteză maximă. Elicopterul se înclină întâi în față, apoi se ridică în aer. Era vremea să plece!

Se aplecă și își luă geanta de jos. Scoase un pistol și îl îndreptă spre Alex. Acesta se uita la ea, fără să poată face nimic.

Doamna Stellenbosch zâmbi:

— Uite că-mi fac și *eu* datoria, zise ea.

Ușa sufrageriei se dădu în lături:

— Alex!

Apăruse Lupul, cu o mitralieră în mână.

Doamna Stellenbosch își îndreptă pistolul și trase trei focuri, nimerind în plin cu toate trei. Lupul primi un glonț în umăr, unul în braț și unul în piept. Dar, în cădere, deschise și el focul. Gloanțele mari o loviră în plin pe doamna Stellenbosch, care căzu cu spatele în geam. Sticla se sparse sub greutatea ei și ea dispăru în noapte, căzând în zăpadă cu capul înainte. Picioarele groase îmbrăcate în ciorapi de mătase dispărură și ele în secunda următoare.

Șocat de ceea ce se întâmplase, Alex prinse noi puteri. Se ridică și alergă spre Lup. Nu murise, dar era grav rănit și respira întretăiat.

— Sunt OK, reuși el să spună. Am venit să te caut. Bine că te-am găsit!

— Lupule...

— E OK.

Se bătu pe piept și Alex văzu că purta vestă antiglonț. Din rana de la braț îi curgea sânge, dar celelalte două gloanțe nu îl atinseseră.

— Grief... spuse el.

Alex aruncă o privire în direcția indicată de Lup. Elicopterul se desprinsese de pe pistă. Acum zbura la joasă înălțime, în fața academiei. În scaunul pilotului, Alex îl văzu pe doctorul Grief, care ținea în mână un pistol. Trase și de undeva, de sus, se auzi un țipăt și căzu cineva. Era unul din soldații SSA.

Alex se înfurie. Grief era un nebun, un monstru, el era principalul vinovat – și iată că scăpa. Fără să-și dea seama prea bine ce face, Alex

luă arma Lupului și ieși prin fereastra spartă, trecu de cadavrul doamnei Stellenbosch și înaintă în noapte. Încercă să ochească. Mișcarea elicelor spulbera zăpada, orbindu-l, dar ridică totuși arma și trase. Nu se întâmplă nimic. Mai apăsă o dată pe trăgaci. Tot nimic. Ori folosisese Lupul toate gloanțele, ori se blocase arma.

Doctorul Grief trase de manete și elicopterul se îndepărtă spre poalele muntelui. Era prea târziu! Nu mai putea fi oprit.

Doar dacă...

Alex aruncă arma la pământ și o rupse la fugă. La câțiva metri mai încolo se afla un snowmobil cu motorul pornit. Cel care îl folosisese zăcea în zăpadă cu fața în jos.

Alex se aruncă în șa și accelerează motorul la putere maximă. Snowmobilul înainta pe gheață, huruind, în urma elicopterului.

Doctorul Grief îl văzuse. Elicopterul încetini și se întoarse. Grief ridică o mână și o clătină în semn de adio.

Alex zări ochelarii roșii și mâna cu degete subțiri ridicată într-un ultim gest de sfidare. Cu mâinile încheștate pe ghidon, Alex se ridică în picioare, încordat, știind foarte bine ce are de făcut.

Elicopterul se îndepărtă din nou și se ridica din ce în ce mai sus. În fața lui Alex se profila trambulina de schi. Înainta cu șaptezeci-optzeci de kilometri la oră, într-un vârtej de vânt și de zăpadă. Ajunse la bariera de lemn în formă de cruce.

Alex izbi bariera și trecu prin ea dincolo, apoi se aruncă la pământ.

Snowmobilul o luă în jos, spre trambulină, cu motorul care urla.

Alex se rostogoli de mai multe ori în zăpadă; avea ochii și gura pline de zăpadă și de așchii de lemn. Reuși să se ridice în genunchi.

Snowmobilul ajunse la capătul trambulinei.

Alex îl privi cum țâșnește în aer, propulsat de toboganul uriaș de metal.

Din elicopter, doctorul Grief mai apucă să vadă un bolid de oțel de două sute douăzeci și cinci de kilograme, apărut brusc din întunericul nopții și care se îndrepta către el cu o viteză amețitoare, cu farurile aprinse și cu motorul urlând. Ochii roșu-aprins i se deschiseră larg de groază.

Explozia scăldă dintr-odată tot muntele în lumină. Snowmobilul acționase ca o torpilă și își lovise ținta cu maximă precizie.

Elicopterul dispăru în mijlocul unei mingi uriașe de foc, apoi căzu. Încă arzând, se izbi de pământ.

Alex își dădu seama că din spate nu se mai auzea nicio împușcătură. Lupta se încheiase.

Se îndreptă încet înapoi spre academie și începu dintr-odată să tremure. Când se apropie de clădire, văzu că în dreptul geamului spart apăruse cineva care îi făcea cu mâna. Era Lupul, care, deși se sprijinea de perete, era cât se poate de viu. Alex se îndreptă într-acolo.

— Ce s-a întâmplat cu Grief? întrebă Lupul.

— L-am făcut o tură cu sania, îi răspunse Alex.

Pe versantul muntelui, rămășițele elicopterului ardeau înăbușit în lumina răsăritului.

Peste câteva zile, Alex stătea în fața lui Alan Blunt, în biroul gri de pe Liverpool Street; doamna Jones era și ea prezentă, răsucind între degete o bomboană. Era 1 Mai, sărbătoare legală, dar Alex bănuia că în clădirea pe care scria Banca Royal General nu era niciodată sărbătoare. Nici măcar primăvara nu reușise să intre aici. Afară strălucea soarele, dar încăperea era înțesată de umbre.

— Se pare că trebuie să-ți mulțumim din nou, spuse Blunt.

— Nu aveți pentru ce, răspunse Alex.

Pe chipul lui Blunt apărură o expresie de sinceră uimire:

— E foarte probabil că datorită ție, viitorul omenirii a fost schimbat, zise el. Planul lui Grief era nebunesc și monstruos. Cât despre...

Căută îndelung un cuvânt pentru a defini creaturile ieșite din eprubetă care descinseseră în lume de la Academia Point Blanc.

— ...*Progeniturile* lui, acestea ar fi putut să provoace extrem de multe necazuri. În cel mai bun caz, ar fi reprezentat o putere financiară. Și numai Dumnezeu știe ce-ar fi făcut dacă n-ar fi fost descoperiți la timp.

— Ce s-a întâmplat cu ei? întrebă Alex.

— I-am găsit pe toți cincisprezece și îi avem sub pază, răspunse doamna Jones. Au fost arestați, fără mult tam-tam, de serviciile de informații din țările unde locuiau. O să ne ocupăm noi de ei.

Pe Alex îl străbătu un fior. Avea senzația că știe la ce anume se referă doamna Jones. Era sigur că nimeni nu le va mai vedea vreodată pe cele cincisprezece clone ale lui Grief.

— Și de data asta a trebuit să trecem toată povestea sub tăcere, continuă Blunt. Istoria asta cu... clonarea ar provoca panică în rândul populației, dacă s-ar ști. Să clonezi oi mai e cum mai e, dar oamenii sunt cu totul altceva! Tuși, apoi urmă: Familiile implicate nu doresc să le fie făcute publice numele, așa că nu vor face niciun fel de declarație. Sunt bucuroși cu toții că li s-au întors acasă fiii cei adevărați. Și nici tu nu vei spune nimic, Alex! Ai semnat deja declarația de confidențialitate privind secretele de stat. Sunt sigur că putem avea încredere în discreția ta.

Preț de câteva clipe, nu mai spuse nimeni nimic. Doamna Jones îl privi cu atenție pe Alex. Era îngrijorată din cauza lui, trebuia să recunoască. Știa exact ce se petrecuse la Point Blanc, cât de aproape fusese Alex de o moarte îngrozitoare, pentru ca imediat după aceea să fie trimis înapoi. Băiatul care se întorsese din Alpii Francezi era diferit de cel care plecase acolo. Se simțea o răceală în el, aproape la fel de tangibilă ca zăpada de pe munte.

— Ți-ai îndeplinit misiunea în mod exemplar, Alex, îi zise ea.

— Cum se simte Lupul? întrebă Alex.

— Bine. E tot în spital, dar doctorii spun că o să-și revină complet. Sperăm ca peste câteva săptămâni să-și reia activitatea.

— Asta e bine.

— Am avut o singură victimă în timpul raidului de la Point Blanc – cel pe care l-ai văzut căzând de pe acoperiș. Lupul și încă un soldat au fost răniți. În rest, misiunea a fost o reușită. Se opri o clipă: Mai vrei să știi ceva?

— Nu, zise Alex, clătinând din cap, și se ridică. M-ați abandonat acolo, adăugă el. V-am chemat în ajutor, dar n-ați venit. Grief urma să mă omoare, dar nici nu v-a păsat!

— Nu e adevărat, Alex!

Doamna Jones se uită la Blunt, cerându-i ajutorul, dar acesta îi evită privirea.

— Am avut dificultăți...

— Oricum, nu mai contează. Vreau să vă spun că mie, unul, mi-a ajuns. Nu mai vreau să fiu spion, și dacă îmi mai cereți să fac acest lucru, o să vă refuz. Știu că voi credeți că mă puteți șantaja. Dar deja știu prea multe, așa că nu mai ține figura. Se îndreptă spre ușă: Cândva credeam că viața de spion e interesantă și specială... că e ca în filme. Dar n-ați făcut decât să vă folosiți de mine. Într-un fel, voi doi sunteți la fel de răi ca și Grief. Ați face orice ca să vă atingeți scopurile. Ei bine, eu nu mai vreau decât să-mi văd de școală. Așa că data viitoare va trebui să vă descurcați fără mine.

După plecarea lui Alex se lăsă o tăcere prelungă. În cele din urmă, Blunt spuse:

— O să se întoarcă el.

Doamna Jones își ridică o sprânceană:

— Chiar crezi asta?

— Se pricepe prea bine la meseria asta... În plus, o are în sânge. Se ridică: Ce ciudat! zise. Cei mai mulți școlari visează să ajungă spioni. Alex e un spion care nu visează decât să fie un școlar.

— Chiar ai de gând să-l trimiți din nou în misiune?

— Bineînțeles! Chiar azi-dimineață am primit un dosar. Avem o situație interesantă undeva, în Munții Zagros din Irak. S-ar putea ca Alex să fie singura soluție.

Îi zâmbi adjunctei sale:

— O să-l lăsăm o vreme să se liniștească, apoi o să-l contactăm din nou.

— N-o să vrea.

— Mai vedem noi, zise Blunt.

Alex coborî din autobuz și se îndreptă spre casa elegantă din Chelsea, în care locuia împreună cu menajera sa, Jack Starbright, care îi era și prietena cea mai apropiată. Alex îi povestise deja lui Jack prin

ce aventuri trecuse, dar cei doi făcuseră un pact să nu vorbească niciodată despre legăturile lui Alex cu MI6. Lui Jack nu-i plăcea deloc toată povestea și își făcea griji pentru Alex, dar știa amândoi că n-au ce să facă.

Jack păru surprinsă când îl văzu intrând în casă:

— Parcă te-am văzut ieșind adineauri, zise ea.

— Ți s-a părut.

— Ai primit mesajul?

— Ce mesaj?

— Domnul Bray vrea să stea de vorbă cu tine. Te așteaptă la ora trei la școală.

Henry Bray era directorul Școlii Brookland. Pe Alex nu-l surprindea deloc convocarea. Bray era genul de director care nu numai că reușea să conducă o instituție mare și aglomerată, dar își mai găsea timp și să stea de vorbă personal cu fiecare elev. Era îngrijorat din cauza nenumăratelor absențe ale lui Alex, așa că îl chemase să stea de vorbă.

— Vrei să mănânci? întrebă Jack.

— Nu, mersi.

Alex știa că va trebui din nou să spună că a fost bolnav. Cei de la MI6 îi vor face rost iarăși de o scutire medicală. Dar la gândul că trebuie să-l mintă pe director îi pieri pofta de mâncare.

Peste o oră plecă spre școală cu bicicleta, care îi fusese înapoiată de poliția din Putney. Pedala fără grabă, bucuros că e iar la Londra, că s-a întors la viața normală. Ieși de pe King's Road și o luă pe alea pe care – parcă trecuse o lună de atunci – îl urmărise pe bărbatul cu Skoda albă. În fața lui se profila clădirea școlii. Clădirea era pustie, și așa avea să rămână până la începerea semestrului al doilea.

Și totuși, când ajunse, Alex văzu o siluetă care traversa curtea spre poartă; îl recunoscă pe domnul Lee, omul de serviciu al școlii, un om destul de în vârstă.

— Iar ne întâlnim!

— Bună ziua, Bernie, zise Alex.

Toată lumea îi spunea Bernie.

— Te duci la domnul Bray?

— Da.

Acesta clătină din cap:

— Nu mi-a spus că trece astăzi pe aici. Dar, oricum, mie nu-mi spune niciodată nimic! Mă duc până la magazin, dar o să mă întorc la cinci ca să încui – ai grijă să pleci până atunci!

— Bine, Bernie.

Pe terenul de joacă nu era nimeni. Se simțea ciudat, singur în mijlocul curții. Școala părea mai mare, acum că elevii lipseau; curtea se întindea parcă la nesfârșit între clădirile din cărămidă roșie. Razele soarelui străluceau, reflectate de ferestre. Parcă și iarba de pe

terenurile de sport avea altă culoare, un verde parcă prea intens. Toate școlile în care nu sunt elevi au un aer aparte, și nici Școala Brookland nu făcea excepție.

Biroul domnului Bray era în Corpul D, lângă aripa de științe naturale. Alex intră pe ușile batante. De obicei, pereții erau acoperiți cu postere, dar acestea fuseseră date jos la sfârșitul semestrului. Acum erau goi, de un alb nefiresc.

Se vedea o ușă deschisă. Bernie făcuse curat în laboratorul principal. Își lăsase mopul și găleata lângă perete când plecase la magazin – ca să-și ia un pachet de țigări, presupuse Alex. Bernie fusese toată viața un fumător înrăit, și Alex era convins că și moartea o să-l găsească cu o țigară în gură.

Alex urcă scările; pașii îi răsunau pe podeaua de piatră. Ajunse pe un coridor – la stânga era laboratorul de biologie, la dreapta, cel de fizică – și o luă tot înainte.

Un al doilea coridor, cu ferestre mari și de o parte și de alta, ducea către Corpul D. Biroul domnului Bray era drept în față.

Se opri în fața ușii, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să se îmbrace mai elegant. Bray nu suporta să-i vadă pe băieți cu cămașa scoasă din pantaloni sau cu cravata legată aiurea. Alex purta o geacă din denim, un tricou, blugi și pantofi de sport marca Nike – nu se schimbase după întâlnirea de dimineață de la sediul MI6. Părul tot îi era suficient de lung, așa cum îi plăcea lui, dar nici nu mai era chiar așa de scurt. Arăta, așa luat în ansamblu, ca un delincvent juvenil, dar era prea târziu ca să mai facă ceva. Și oricum, Bray nu voia să discute despre cum arăta el, ci, mai degrabă, despre faptul că *nu prea se mai arătase* pe la școală în ultima vreme.

Bătu la ușă.

— Intră! se auzi o voce dinăuntru.

Alex deschise ușa și păși în biroul directorului, o încăpere dezordonată care dădea spre terenul de joacă.

Înăuntru se afla o masă de lucru încărcată cu vrafuri de hârtii și un scaun din piele neagră, întors cu spatele spre ușă. Lângă un perete era un dulăpior plin cu trofee, ceilalți erau aproape în întregime acoperiți de rafturi ticsite de cărți.

— M-ați chemat, zise Alex.

Scaunul se întoarse încet:

Alex încremeni.

Cel de la birou nu era Henry Bray.

Era... el însuși.

În fața lui se afla un băiat de paisprezece ani, blond, tuns foarte scurt, cu ochii căprui, tras la față și palid. Până și îmbrăcămintea îi era la fel cu a lui. Lui Alex i se păru că trecuse o veșnicie până când reuși să-și creadă ochilor. Se uita la el însuși. Băiatul de pe scaun *era* el.

Era totuși o singură diferență între ei: cel de pe scaun avea în mână un pistol.

— Stai jos, îi zise acesta.

Alex nu se mișcă. Știa că se află în mare pericol și era furios pe sine pentru că nu prevăzuse acest deznodământ. Când îl ținuseră încătușat la academie, doctorul Grief se lăudase că și-a creat șaisprezece clone. Dar de dimineață doamna Jones spusese că i-au găsit „pe toți cincisprezece”. Mai rămânea unul – băiatul pe care îl pregătiseră să-i ia lui locul în familia lui sir David Friend. Alex îl și zărise în timp ce se afla la academie. Acum își amintea foarte clar silueta cu mască albă, care îl privise de la fereastră, în timp ce se îndrepta spre trambulină. Maska aceea albă erau, de fapt, niște bandaje. Noul Alex îl spionase, pansat în urma intervenției chirurgicale care îl transformase într-o sosie.

Și chiar și azi, se lovise de mai multe indicii. Poate de vină fusese căldura sau poate gustul amar lăsat de vizita la MI6 – în orice caz, fusese prea cufundat în gânduri ca să le observe: vorbele lui Jack când ajunsese acasă: „Parcă te-am văzut ieșind”; apoi Bernie, aici, la poartă: „Iar ne întâlnim!”

Amândurora li se păruse că îl mai văzuseră o dată, cu puțin timp înainte. De fapt, îl văzuseră pe băiatul care ședea acum în fața lui. Pe băiatul care ținea un pistol îndreptat spre inima lui.

— Ardeam de nerăbdare să te întâlnesc, îi zise celălalt băiat.

În ciuda urii care i se simțea în voce, Alex nu-și putea stăpâni uimirea. Vocea celui-lalt nu semăna cu a lui – nu avusese timp să și-o prelucreze. Dar, în rest, era sosia lui perfectă.

— Ce cauți aici? zise Alex. Totul s-a terminat. Proiectul Gemini a luat sfârșit. Ai face mai bine să te predai și tu. Ai nevoie de ajutor.

— De un singur lucru am nevoie, spuse celălalt Alex, disprețuitor. Am nevoie să te văd mort. O să te împușc, chiar acum. Mi-ai ucis tatăl!

— Tatăl tău a fost, de fapt, o eprubetă, zise Alex. N-ai avut niciodată nici mamă, nici tată. Ești un monstru. Confecționat manual în Alpi... ca un ceas cu cuc. Ce-o să faci după ce mă omori? O să-mi iei locul? N-ai rezista nicio săptămână. E drept că semeni cu mine, dar deja știu prea mulți despre proiectul lui Grief. Și, nu te supăra, dar se vede cât de colo că ești doar un fals.

— Am fi putut avea totul! Întreaga lume ar fi fost la picioarele noastre!

Aproape că îi strigă copia lui Alex și pentru o clipă Alex avu senzația că îl aude pe doctorul Grief cum îl acuză din mormânt. Dar creatura din fața lui *chiar era* doctorul Grief... sau cel puțin o parte din el.

— Puțin îmi pasă ce se întâmplă cu mine, continuă acesta. Singurul

lucru pe care îl vreau e ca tu să mori.

Întinse mâna în care ținea pistolul. Țeava era îndreptată spre el, Alex îl privi drept în ochi.

Și îl văzu că ezită.

Falsul Alex nu se putea hotărî dacă să apese pe trăgaci. Prea semăna! Același statură, același corp – și același *chip*. Era ca și cum s-ar fi împușcat pe sine însuși. Alex nu închisese ușa; se aruncă pe spate, aterizând pe coridor. În aceeași clipă glonțul porni, îi trecu milimetric pe deasupra capului și se înfipse în perete. Alex căzu pe spate și se rostogoli din prag; un al doilea glonț intră în podea. Se ridică și o zbughi nebunește, încercând să se îndepărteze cât mai mult de dublura lui.

Se mai auzi o împușcătură, în timp ce Alex fugea pe coridor, și geamul pe lângă care trecea se făcu țandări. Alex ajunsese la scări și începu să coboare câte trei trepte odată; se temea să nu se împiedice și să-și luxeze glezna, dar reuși să ajungă jos și se îndreptă spre ieșire; își schimbă însă brusc direcția când își dădu seama că, dacă traversează terenul de joacă, va fi o țintă ușoară. Plonjă pe ușa laboratorului, mai-mai să cadă grămadă peste găleata și mopul lui Bernie.

Laboratorul era o încăpere lungă și dreptunghiulară, cu mese individuale de lucru pe care se aflau arzătoare Bunsen și retorte; pereții erau acoperiți cu rafturi pline de sticle cu substanțe chimice. La capătul celălalt al încăperii era o ușă. Alex se ascunse după o masă din spate de tot. Oare dublura văzuse când intrase aici? Sau încă îl mai căuta prin curte?

Cu grijă, Alex își iți capul de sub masă, dar se lăsă repede înapoi; patru gloanțe zburară pe lângă el, lovind lemnul mesei. Unul din ele nimeri o țeavă de gaz. Alex auzi șuieratul gazului, apoi încă o împușcătură. Se produse o explozie care îl aruncă cât colo pe podea. De la ultimul glonț luase foc gazul. Limbile de foc ajungeau până în tavan. Dintr-odată începu să țâșnească apă din tavan, stropind toată încăperea – se declanșase sistemul antiincendiu. Alex se îndepărtă în patru labe, sperând că, orbit de apă și de flăcări, celălalt Alex n-o să-l vadă. Ajunsese la ușa din spate și se ridică. Se mai auzi o împușcătură, dar Alex ieșise deja; se afla pe un coridor, iar în față avea o scară.

Dar scara nu ducea nicăieri. Urcase deja până la jumătate când își aminti că sus era o singură sală de clasă, folosită pentru orele de biologie. O scară în spirală pornea de aici și ducea pe acoperiș. Școala dispunea de foarte puțin teren, așa că administrația proiectase construirea unei grădini pe acoperiș. Dar nu le ajunseseră fondurile, așa că sus nu erau decât vreo două sere și atât.

Nu avea pe unde să coboare! Alex privi peste umăr și îl văzu pe celălalt Alex cum își încarcă pistolul; se îndrepta în direcția lui. Nu avea de ales! Trebuia să meargă tot înainte, chiar dacă în curând va

trebui să se oprească.

Ajunse în laboratorul de biologie și trânti ușa în urma lui. Ușa nu se încuia, și în plus toate mesele erau fixate de podea; nu avea cum să blocheze intrarea. Scara în spirală era în fața lui. O urcă fără să se oprească, trecu de o nouă ușă și ieși pe acoperiș. Alex se opri o clipă să-și tragă răsuflarea și să se gândească ce să facă mai departe.

Se afla într-un spațiu larg, plat, cu gard de jur împrejur. Erau vreo șase ghivece de ceramică pline cu pământ, din care ieșeau niște plante firave, mai mult moarte decât vii. Alex adulmecă aerul. Prin ferestrele aflate mai jos cu două etaje ieșea fum, și Alex bănuia că sistemul antiincendiu nu reușise să stingă focul. Se gândi la gazul ce umplea laboratorul, la substanțele chimice de pe rafturi... Poate că se afla în vârful unei bombe cu ceas! Trebuia să coboare cumva.

Dar în clipa aceea, auzi pași pe treptele din metal și înțelese că dublura lui urcase scara în formă de spirală. Alex se ascunse după o seră. Ușa fusese izbită de perete.

Înconjurat de fum, falsul Alex ieși pe acoperiș și făcu un pas înainte. Acum Alex era în spatele lui.

— Unde ești? îi strigă dublura.

Avea părul ud learcă și fața schimonosită de furie.

„Acum ori niciodată”, se gândi Alex. O luă la fugă înainte. Celălalt Alex se întoarse și trase. Glonțul îi șterse pielea de pe umăr.

Dar în clipa următoare își ajunse dublura și îl prinse cu o mână de gât și cu cealaltă de încheietură, forțându-l să îndrepte arma în altă parte. Din laborator se auzi o explozie asurzitoare și întreaga clădire se zgudui, dar niciunul din cei doi băieți nu păru să observe asta. Încleștați, aflați parcă de o parte și de alta a unei oglinzi care dispăruse, cei doi se luptau pentru pistolul care le atârna deasupra capetelor.

Flăcările, alimentate de substanțele chimice, ajunseseră până sus, și acum izbucniră prin acoperiș, topind asfaltul. De departe, se auziră sirenele pompierilor. Alex îl trase pe celălalt de mână cu toată puterea, încercând să-i coboare pistolul. Celălalt îl zgârie, înjurând – nu în engleză, ci în afrikaans.

Și apoi, brusc, totul se sfârși.

Pistolul se învârti prin aer și căzu la pământ.

Unul din cei doi Alex îl lovi pe celălalt, aruncându-l la pământ, și plonjă după pistol.

Se mai auzi o explozie și țâșniră limbi de foc cu miros de chimicale. În acoperiș apăruse pe neașteptate un crater, chiar în dreptul pistolului. Băiatul îl văzu prea târziu și căzu înăuntru. Țipă și dispăru, înconjurat de flăcări și de fum.

Un Alex Rider se îndreptă spre gaură și privi în jos.

Celălalt Alex Rider zăcea pe spate, cu două etaje mai jos, nemișcat.

Flăcările se strâneau în jurul lui.

Primele mașini ale pompierilor ajunseseră la școală. Cei de jos ridicară o scară până pe acoperiș.

Un băiat blond, cu părul scurt și cu ochi căprui, îmbrăcat într-o geacă din denim, tricou și blugi, se îndreptă spre marginea acoperișului și începu să coboare.

În curând:
VOLUMUL AL TREILEA AL SERIEI
ALEX RIDER,
SUPERSPIONUL ADOLESCENT
INSULA RECHINILOR

Alex Rider trebuie să-și calce încă o dată în picioare principiile și să plece într-o nouă misiune secretă.

De această dată trebuie să-l înfrunte pe Alexei Sarov – un general sovietic care a pus la punct un plan criminal menit să schimbe cursul istoriei.

Alex Rider, superspionul de 14 ani, s-a reîntors la școală, încercând să uite nebunia provocată de computerele STORMBREAKER. Din păcate însă, MI6 are alte planuri pentru el și îl trimite să investigheze moartea a doi dintre cei mai puternici oameni din lume, care nu aveau decât un lucru în comun: își trimisese răi să învețe la Academia Point Blanc, o școală foarte selectă pentru puștii răzgrăiți ai miliardarilor. Alex pleacă la drum la fel de împotriva dorinței sale ca și prima dată, pentru că în urechi îi răsună încă avertismentul doamnei Jones: „Ține bine minte, Alex Rider: niciodată nu ești prea tânăr pentru a muri...”

rao
international
publishing
company

ISBN 978-576-639-6

www.raobooks.com

- {1} SSA – Serviciul Special Aerian (n.tr.).
- {2} În sistemul englezesc, elevii de clasa a șasea au vârsta cuprinsă între 16 și 18 ani (n.tr.).
- {3} *Pub*, prescurtare de la *Public House*, cârciumă tradițională britanică (n.tr.).
- {4} *Ghetto-blaster* – casetofon lung, portabil (n.tr.).
- {5} Marks & Spencer – lanț britanic de magazine universale (n.tr.).
- {6} *Eton College* – Colegiul Eton, cea mai prestigioasă dintre așa-numitele *public schools* (de fapt, școli particulare) din Marea Britanie (n.tr.).
- {7} *Public schools* – școli particulare din Marea Britanie, în care taxele de studiu sunt foarte mari, în ciuda denumirii, care în traducere înseamnă „școală publică” (n.tr.).
- {8} Casă – structură de organizare internă specifică Etonului (n.tr.).
- {9} În original, *beaks* – termen ce face parte din jargonul specific colegiului Eton (n.tr.).
- {10} „Reîmbrăcați-!” – (în limba franceză în original) (n.tr.).
- {11} *Grief* – „durere, tristețe” (engl.) (n.tr.).
- {12} Mogul – movilă naturală sau artificială, întâlnită pe pârtiile de schi (n.tr.).
- {13} Darth Vader – personaj negativ din seria *Războiul Stelelor* (n.tr.).
- {14} Aproximativ 3,6 metri (n.tr.).
- {15} *Cub* – (engl.) pui (al unui animal de pradă); nume dat băieților între 8 și 11 ani din organizația cercetașilor, nume de cod primit de Alex în volumul I al seriei, *Stormbreaker* (n.tr.).

Table of Contents

ÎN CĂDERE LIBERĂ
UMBRA ALBASTRĂ
ÎN CÂRLIG
INVESTIGAȚIE ȘI RAPORT
VÂNĂTORII
TUNELUL
EDIȚIE SPECIALĂ
CAMERA 13
„MĂ NUMESC GRIEF ”
ZGOMOTE ÎN NOAPTE
CÂND VEZI DUBLU
TACTICI DE TERGIVERSARE
CUM SĂ CONDUCI LUMEA
ÎN GOANĂ PE PÂRTIA NEAGRĂ
DUPĂ ÎNMORMÂNTARE
RAID ÎN NOAPTE
SOSIA